ENIGMA

102 ENIGMA Z ENIGMA Z

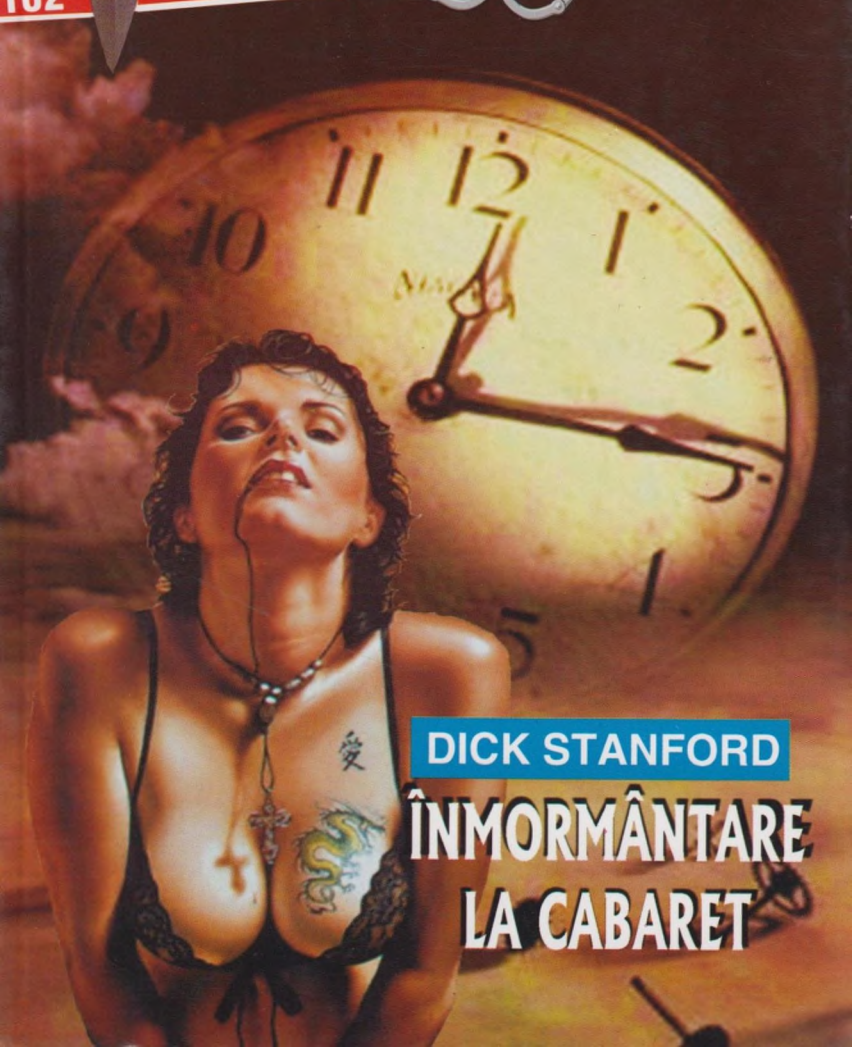

DICK STANFORD

ÎNMORMÂNTARE LA CABARET

Robert Kyle

ÎNMORMÂNTARE LA CABARET

Editor: Zamfir M. Rusu
Coperta: EDITURA BOGDANA

Copyright © Toate drepturile asupra acestei versiuni aparţin EDITURII BOGDANA

EDITURA BOGDANA – Bd. Nicolae Titulescu nr. 163, bl. 20, parter, sc. 3, ap. 82, sector 1, Bucureşti
Tel+Fax 223 42 46
223 42 61
222 45 24

Comenzile se primesc la adresa editurii.

Redactor: Adriana Diaconescu
Tehnoredactor: Sorin Adrian Cocoş

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, Bucureşti, ROMÂNIA
fed print
tipografie
O societate Butan Gas
Tel.: 411.00.55; 411.47.76 fed@promo.ro

Robert Kyle

ÎNMORMÂNTARE LA CABARET

Traducere de
Nicolae Constantinescu

EDITURA BOGDANA

CAPITOLUL I

Dieudonné intră la *Cythère*, fu salutat de portar, şi se îndreptă spre bar. În fundul sălii, şase fete dezbrăcate aflate pe o scenă încercau să zâmbească şi, în acelaşi timp, să trezească interesul unei clientele indiferente. În ciuda aparenţei de lux, totul era artificial şi sărăcăcios.

Peste Montparnasse, domnea întunericul primăverii timpurii.

Dieudonné aşteptă ca barmanul să se îndrepte spre el.

– Campron este aici? întrebă el.

Barmanul făcu semn cu capul spre o cortină roşie care acoperea o scară de lângă scenă.

Dieudonné răsuflă adânc şi porni pe scară. Vârsta începea să-i apese greu pe umeri, iar picioarele i se păreau de plumb. Ajunse în faţa unei uşi înguste pe care scria „Birou."

– Intră!

Campron stătea la o masă de lucru cu câteva hârtii pe ea. O tânără îmbrăcată doar cu un slip stătea în faţa bărbatului. Aceasta îi aruncă o privire nemulţumită lui Dieudonné.

Dar Dieudonné trecuse de mult de vârsta la care ar fi fost impresionat. Faptul că locuia în acest cartier de douăzeci şi cinci de ani şi, pe deasupra, într-un asemenea mediu îl maturizase înainte de vreme.

– Tu erai? spuse Campron. Ia loc. Termin imediat cu Jenny. Că veni vorba, poate ai vreo slujbă şi pentru ea...

– Ştii bine că nu organizez spectacole de varietăţi. Am încercat cândva, şi am avut numai necazuri.

– Nu-mi spune! oftă celălalt.

Dieudonné se lăsă într-un fotoliu, în timp ce Campron strivi țigara într-o scrumieră.

– Fata asta mi-a făcut scene ca să-mi ceară o mărire de salariu.

Se întoarse spre femeia dezbrăcată.

– Cum vrei să procedez?

– Dar eu cum ai vrea să procedez? ripostă ea. Am un copil mic şi trebuie să plătesc şi chiria. Numai chiria mă costă douăzeci de franci pe zi.

Campron se lăsă pe spate în fotoliu.

– Nu pot face nimic, spuse el. La urma urmei, nu eu ți l-am făcut, nu? În ce priveşte chiria, dacă vrei să stai într-un palat...

– Un palat!... oftă tânăra. Am o cameră cât jumate din biroul tău, care dă spre o curte unde toată lumea îşi bate covoarele, în care nu intră nici pic de soare şi în care abia dacă pot să-mi fac o cafea pe un reşou cu spirt, şi asta numai pentru că am fost drăguță cu patronul.

– Schimbă-ți locuința.

– E o idee. Dar nu vorbim acelaşi limbaj.

– Mă rog, pentru Dumnezeu! Aici, ai un salariu bun. Câştigi patruzeci de franci pe zi, ca să nu mai vorbim de bacşiş.

– Ba da, tocmai, să vorbim de bacşiş, spuse râzând forțat Jenny. Dacă, după ce dansez ca să-i excit pe proştii ăia, mai trebuie să şi beau cu ei... Într-o zi, am dat de un bolnav de ficat care nu bea decât Vichy. Am crezut că lucra la „Borniol," ceea ce era întrucâtva adevărat. Mi-a spus că în fiecare an, la comemorarea datei morții soției lui, îşi oferea o mică petrecere, ca să se răzbune pentru toate suferințele pe care i le pricinuise în timpul vieții ei. Femeia crezuse că avea să-i supraviețuiască, dar totul se petrecuse exact pe dos. Numai că

nu cu o sticlă de Vichy, nici chiar de zece poli, îmi pot câştiga eu traiul.

Campron dădu din cap, posomorât.

– Dar ce te-ai face dacă ai lucra într-o fabrică?

– În primul rând, eu nu lucrez într-o fabrică. De ce naiba pui asemenea întrebări fără rost? În plus, în cazul ăsta, cel puţin patronul mi-ar plăti asigurările sociale. Tu mi le plăteşti?

Campron dădu din mână, agasat.

– Să lăsăm asta, spuse el. De parcă n-aş avea şi aşa destule probleme...

Jenny dădu din cap.

– Toţi sunteţi la fel! Semeni cu Tommy. Şi el, ca să nu plătească drepturile de autor, s-a înţeles cu şeful orchestrei care prelucra ariile cunoscute. Şi o făcea atât de bine, încât nu se cântau decât melodiile „aranjate".

– Bine, bine, spuse Campron, împăciuitor, am să văd ce pot face. Numai că va fi greu.

– Te pomeneşti c-o să dai faliment din cauza asta.

– Ei, da. Pentru că, dacă-ţi cresc ţie salariul, trebuie să-l cresc şi celorlalte.

– Dar nu e musai să afle.

– Scumpa mea! răspunse Crampon. Te ştiu prea bine, imediat ce pleci de aici, te duci glonţ să le spui şi lor. Hai, acum pleacă. Mai vorbim mâine despre asta.

Tânăra depuse un sărut pe fruntea pleşuvă a lui Crampon.

– O strici, spuse Dieudonné.

– Şi ce-ai vrea să fac? E cea mai bună animatoare. Într-o seară, a abordat un scoţian. Omul a băut două sticle de whisky. I s-au pus la socoteală patru sticle. Unui scoţian!

Îi dădu o ţigară lui Dieudonné. Dinspre sală, se auziră acordurile unei melodii.

– Fetele astea sunt greu de controlat, să ştii..., oftă el.

– Tăria mea stă în faptul că mă ştiu cu cugetul curat, spuse Dieudonné.

– Nu mai spune! îl zeflemisi celălalt. Dacă poliţia ar şti că menajera ta are optsprezece ani şi nu douăzeci şi doi, că a evadat dintr-o casă de corecţie şi că trăieşte cu un proxenet nord-african, nu ştiu ce-ar avea de spus. Până acum, ai avut mult curaj, Dieudonné, al naibii de mult curaj!

Se lăsă tăcerea.

– Deci?

Campron ridică din umeri.

– Deci, în branşa noastră, trebuie să-ţi ţii gura. Şi să fii cât mai discret.

Când Dieudonné coborî, Jenny îşi reluase deja locul în mijlocul dansatoarelor, cu acelaşi zâmbet încremenit pe chip.

La o masă, stătea un bărbat corpolent care transpira, fiind mai interesat de sticla sa decât de fetele dezbrăcate. Era una dintre acele fiinţe şterse care rătăceau noaptea prin Montparnasse, în căutarea unui destin necunoscut.

Dieudonné se sprijini de bar şi barmanul îi dădu un scotch.

– Sunteţi mulţumit, domnule Dieudonné?

– În viaţă, micuţul meu, nu sunt toate pe placul nostru, răspunse celălalt. Abia când îmbătrânim, ne dăm seama că nimic n-a mers bine niciodată. Ei, dar nu-ţi spun asta ca să te descurajez.

Se întoarse spre uşă. Un bărbat de patruzeci şi cinci de ani intrase şi se aşezase singur la o masă. Era înalt, slab şi, la tâmple, părul era cărunt.

Dieudonné se întrebă de ce omul i se părea ciudat, pentru că n-avea nimic extraordinar, şi-şi spuse că n-ar fi fost în stare să-l recunoască dacă l-ar fi întâlnit mai târziu.

Observă că necunoscutul avea o cravată extraordinară, neagră, pe care era brodată o himeră aurie.

*

* *

Etienne Marcel Cary privi critic scena pe care cele şase fete încercau să trezească idei lascive clienţilor de la *Cythère*, pe o muzică cu sincope.

Şi, încetul cu încetul, se dezbrăcau în timpul dansului, rămânând într-un slip.

– Îţi place? întrebă el. Seamănă cu un târg de sclavi.

– Este amuzant, răspunse Patricia. Nu-ţi mai plac femeile?

– Oh, ba da, spuse ziaristul, dar nu aşa, grămadă, ca nişte sardine. E nevoie de ceva mai multă discreţie, mister... Să-ţi spun ceva. Îmi inspiră milă. Uită-te la feţele lor. Au priviri de câini bătuţi.

Chelnerul se apropie de ei.

– O sticlă de şampanie pentru domnişoara, comandă Em. Şi un whisky dublu pentru mine.

Dimineaţă, încasase o sumă măricică, şi se simţea bogat. Totuşi, regreta că se lăsase dus de tânăra femeie aici. Detesta această atmosferă şi regreta banii pe care avea să-i cheltuiască.

Dar Patricia nu se lăsase. Şi cum nu-şi puteau refuza nimic unul celuilalt... Cu toate acestea, presimţea că avea să fie o seară ratată.

– De ce nu bei şi tu şampanie? întrebă Patricia.

– Pentru că nu-mi place. Mă balonează.

– Iar whisky-ul nu-ţi face rău la ficat?

Em ridică din umeri.

– De când beau whisky, mă simt bine.

Acum, fetele erau complet dezbrăcate. Se întoarseră repede arătându-şi posteriorul, apoi fugiră în culise asemenea unor silfide surprinse la ieşirea din baie.

În locul lor apăru o cântăreață îmbrăcată într-un furou negru, atât de strâns pe corp, încât părea mai goală decât dacă n-ar fi avut nimic pe ea.

Tânăra femeie se lansă într-un cântec realist de un cinism afectat. Părea cu adevărat disperată, își frământa mâinile, își lăsa capul pe spate, ca și cum ar fi vrut să bage spaima într-un public care rămânea totuși neînduplecat.

Dar Patricia era la o vârstă la care totul o interesa.

– Nu pare să-ți placă, spuse ea după ce cântăreața termină primul cântec. Te plictisești?

– Niciodată când sunt cu tine și pot bea whisky.

Golise deja un pahar și-i făcu semn chelnerului să-i aducă un altul. Când întoarse capul, observă că, la a doua masă în stânga sa, stătea un bărbat. Îl zărise în treacăt și mai devreme, dar, brusc, prezența lui i se păru neobișnuită. Pentru că rareori te duci singur într-un club de noapte.

Em luă o înghițitură din pahar. La urma urmei... Probabil era vreun străin care căuta puțină distracție într-un Paris necunoscut.

Omul n-avea nimic deosebit. Era destul de vulgar. Și totuși, avea ceva care-l intriga pe Em. Își dădu seama că era cravata lui. Era o cravată frumoasă din mătase neagră, pe care era brodată o himeră de aur.

O tânără cu un corp unduios străbătu sala. Necunoscutul îi zâmbi și femeia se așeză la masa lui.

Nici unul dintre ei nu zâmbea și nu păreau deloc un cuplu. Atitudinea lor indiferentă îl intriga pe Em fără să-și dea seama de ce. Ce era oare cu cei doi?

Bău din nou din pahar și, când se întoarse, irezistibil atras de cei doi necunoscuți, văzu că bărbatul nu-i acorda

nici un pic de atenție însoțitoarei sale, devorând-o din priviri pe Patricia.

Dar ea nu-şi dădu seama. Tânăra nu-şi desprindea privirile de la cântărețul care îi luase locul interpretei pe scenă.

Em se simți cuprins de furie văzând asemenea neobrăzare. Dar se abținu. Mai mult ca sigur, era o seară ratată. Atmosfera din cabaret îi displăcea profund şi, în plus, mai dăduse şi de necioplitul ăsta.

La un moment dat, Patricia întoarse capul ca să-i vorbească şi privirea ei o întâlni pe cea a necunoscutului. Ea zâmbi uşor, iar bărbatul îi răspunse cu un surâs de asemenea imperceptibil, părând doi complici.

– Îl cunoşti? întrebă Em, care se simți ridicol.

– Pe cine?

– Pe individul ăla.

Patricia dădu din umeri.

– Nu ştiu, spuse ea. Mi se pare că l-am văzut undeva, într-adevăr.

– Atunci, de ce-i zâmbeşti?

– Am zâmbit eu?

– Nu, plângeai.

Patricia dădu din cap.

– I-am zâmbit pentru că el a zâmbit primul. I-am răspuns instinctiv.

– Instinctiv!

– De altfel, ştii bine că, la ora asta, toată lumea dintr-un cabaret este puțin tristă.

Lumina slăbise în intensitate, iar orchestra cânta acum un tango. Em înțelese că necunoscutul avea de gând s-o invite pe Patricia şi-şi dădu seama că nu putea suporta una ca asta. Se simțea nervos în ciuda numeroaselor aperitive şi a celor câtorva pahare de whisky care urmaseră.

– Dansăm? sugeră Patricia.

– Plecăm, răspunse Em, pocnind din degete ca să-i fie adusă nota de plată.

Patricia se bosumflă.

– Nu eşti în apele tale în seara asta. Ce-ai? Aş vrea să mai stăm…

– Rămâi dacă vrei, spuse Em. Eu plec.

– Nu te-am văzut niciodată în starea asta. Ce ţi-am făcut?

– Nimic.

Îşi dădu seama cu uimire că era gelos. Nu mai simţise asta de şaptesprezece ani, când fusese îndrăgostit de verişoara lui. Era un sentiment neobişnuit pentru el.

– Fie, spuse Patricia cu tristeţe în glas. Să mergem…

Se simţi mai bine abia când ajunseră în apartamentul ziaristului.

– Nu fi supărată, spuse el, destupând o sticlă de whisky. Dar tipul ăla care te privea… M-a enervat.

Ea se apropie mulţumită şi se lipi de el.

– Eşti gelos?

– Nu. Dar nu-mi place să fiu luat drept un imbecil. Poftim, bea un întăritor, spuse el, dându-i paharul. După aceea facem nani.

– Doar nani? întrebă pe un ton afectat Patricia.

CAPITOLUL II

Lumina palidă a soarelui se revărsa în barul ziarului *Télégramme*, de la etajul patru al clădirii, învăluind în sclipiri paharul cu băutură pe care Em îl ducea la gură.

– E vorba doar de o săptămână! spuse el. Nu s-a întâmplat nimic.

– Nimic? întrebă Grégoire. Vietnamezii au aruncat în aer ambasada americană, în Grecia a fost un cutremur, în Congo au loc lupte, şi un cosmonaut a păşit pe lună ... Să continuu?

– Bineînţeles, bineînţeles..., spuse Em care stătea pe un taburet. Dar n-a avut loc nici o crimă mai interesantă.

Era ora amiezei şi în jurul lor barul zumzăia.

– Să vedem ce s-a întâmplat, vrei? Un imbecil şi-a ucis soţia, cam asta e tot. Şi tu vrei să faci un ziar doar cu asta?

Puse pe masă paharul şi ridică mâna cu un gest liniştitor.

– Ştiu, ştiu. Gambier a reuşit să scoată din asta trei coloane jumătate. Un adevărat tur de forţă. Ba chiar a fotografiat câinele vecinei. Asta numeşti tu treabă?

– Tocmai, răspunse Grégoire. Să scoţi un articol din nimic...

– Dar asta e treabă de redactor, nu de reporter! De altfel, recunoşti şi tu că numai împins de nevoie poţi scoate trei coloane jumate dintr-o chestie care nu merita decât o poză!

Dădu peste cap paharul şi-l privi pe Grégoire.

– Mai vrei unul, nu? întrebă celălalt.

Fără să aştepte răspunsul, îi făcu semn lui Emilien.

– Când n-am nimic de făcut, doar asta mai dă un sens vieții mele trândave.

– Și când ai de lucru?

– Atunci, mă ajută să-mi amintesc și să-mi dea curaj.

Euforia băuturii îl făcea să vadă viața mai veselă, iar soarele primăvăratic îi sporea optimismul.

– Așa că vezi tu cât de dezgustat sunt, spuse Em. În dimineața asta, n-am avut chef nici să merg să mă uit în vitrinele anticariatelor. Pentru că și asta mă bine dispune. Îmi închipui că, într-o zi, îmi voi permite să cumpăr totul. Dar cum este puțin probabil să ajung într-o zi director de ziar...

– S-au văzut alte chestii și mai extraordinare, răspunse Grégoire. Adu-ți aminte de Marcus, pe care un bancher l-a ajutat să fie numit director la *Crépuscule* și care, la început, nu știa nici măcar ce e o pagină albă. Într-o zi, a trimis un camion după ele la tipografie.

Em goli paharul. Lichidul opalescent îl mai înveselise.

– Emilien, spuse el, ia vezi dacă a mai rămas ceva în sticlă.

– Bineînțeles, domnule Em.

– Nu pot ucide, totuși, pe cineva doar ca să am cu ce umple ziarul de scandal! spuse jurnalistul.

– Nu contează dacă ar fi un articol senzațional. Asasinul conduce ancheta. Parcă văd totul în fața ochilor.

– De altfel, spuse Em, nu văd cine ar avea chef să ucidă. În schimb, am chef să merg undeva să mănânc. Aici, la ora asta, e prea multă lume.

Sala era plină de oameni care vorbeau cu voce tare, iar cei doi bărbați abia dacă reușeau să rămână lângă bar.

– Vii la cantină cu mine?

– Nu, simt nevoia să schimb aerul. În seara asta, dau o raită prin Saussaies, ca să văd ce mai e nou.

*

* *

Primele zile de primăvară îmbrăcaseră pădurea Verrières cu o manta de jad. Aerul era răcoros, şi liniştea învăluia împrejurimile.

Jean şi Marguerite îşi lăsaseră maşina pe drum, apoi se afundaseră fără zgomot printre copaci, căutând un loc discret unde să-şi ascundă dragostea. Se ţineau de mână, şi Jean mergea în faţa fetei, prin tufişuri.

Se opri brusc.

– Dumnezeule! exclamă el.

– Ce e? se nelinişti Marguerite.

– Nu te uita... Fă câţiva paşi înapoi, îndepărtează-te...

– Dar ce s-a întâmplat?

Jean nu-i răspunse. Îşi desprinse mâna dintr-a ei şi înaintă.

Spectacolul era înfiorător. Corpul chircit al femeii era ars pe trei sferturi. Pe cadavru rămăseseră lipite fâşii de haine.

Deşi cu stomacul întors pe dos, Jean se aplecă totuşi deasupra trupului jalnic şi dezgustător. Nu-i venea să-şi creadă ochilor.

– Ce e? întrebă din nou Marguerite.

Jean se duse spre ea.

– Eşti livid!

– Vino. Ne întoarcem la maşină, trebuie să găsim un bar şi să sunăm la poliţie. Am găsit cadavrul unei femei.

Marguerite începu să tremure. Era tânără şi foarte emotivă.

– Cadavrul unei femei?

– Da. E oribil.

– Cum de a ajuns să moară aici?

– Pentru că a fost ucisă.

– Ce te face să crezi asta?

– A fost stropită cu benzină şi i s-a dat foc. Este carbonizată, de nerecunoscut. Şi cum rareori morţii îşi dau foc singuri…

Mergeau grăbiţi, îndepărtând cu mâinile crengile copacilor. Jean răsuci cheia în contact, tremurând. Era nerăbdător să plece din acest loc blestemat, unde va fi totuşi obligat să revină.

Intrară în grabă în primul bar care le ieşi în cale. La acea oră, nu era multă lume. Patru pensionari jucau cărţi într-un colţ.

– Unde e telefonul?

– Deasupra casei de bani.

– Care e numărul poliţiei?

Patronul i-l dădu.

– Alo? Poliţia? Am găsit cadavrul unei femei în pădurea Verrières. Un cadavru carbonizat…

*

* *

În biroul comisarului Morille, care se îmbrăca, domnea o agitaţie neobişnuită.

– Ah! Ai picat la ţanc! spuse el pe un ton acru.

– Ceva nou?

– Cred şi eu! În pădurea Verrières a fost găsit cadavrul unei femei. Carbonizat. După cele spuse de colegul meu de la Verrières, se pare că a fost stropit cu benzină ca să ardă.

– Dumnezeule mare! spuse Em care simţi fiorul atât de familiar. Ăsta da, caz!

– Se vede că nu tu trebuie să-l anchetezi. Pentru că, în general, în genul ăsta de poveşti, este al naibii de greu să identifici cadavrul. Asasinul a făcut tot ce i-a stat în puteri în sensul ăsta şi, chiar dacă reuşim, o să treacă mult timp. Evident, nu e şi cazul tău; tu nu vezi decât ce e interesant pentru cititori. Tot noi picăm de imbecili.

Îşi goli mânios pipa şi-o umplu din nou.

– Pot suna la ziar? întrebă Em.

Ochii îi străluceau. Probabil el aflase primul vestea. În plus, îl cunoştea pe Morille. Era el aspru, dar nu era un om rău. Dacă insista...

– Cum să nu! spuse râzând forțat comisarul. Simte-te ca acasă!

– Alo! Raynal? Amice, trebuie să-ți spun că am dat de un caz trăsnet!

– Un incendiu?

– M-am mai ocupat eu de incendii? răcni Em. De fapt, cam asta e. A fost găsit cadavrul unei femei ucise la Verrières, pe care criminalul a vrut să-l ardă. Cazul este cald. Nu spune nimic nimănui. Păstrează-mi două coloane pentru ediția de seară.

– Te duci acolo?

– Ba bine că nu! Sunt chiar în biroul comisarului Morille. Cred că n-o să-l deranjeze să mă ia şi pe mine.

– Hai că ai tupeu! izbucni Morille.

Em acoperi receptorul cu mâna.

– Haide, comisare, spuse el zâmbind, fă asta pentru mine.

– Tare aş vrea eu să fac ceva pentru tine, să te trimit naibii!

– Uite, spuse Em pe un ton conciliant, am să-ți dau o informație de prim ordin.

– Ce informație? spuse celălalt, suspicios.

Ştia că uneori Em afla indicii în anumite cazuri înaintea poliției, dar că rareori îl lăsa să profite de asta. Nu le menționa decât după ce-şi termina reportajul, astfel încât îi punea pe funcționari în situații imposibile față de directori.

– Adresa unui mic restaurant antilez din spatele lui Palais Royal, unde poți lua o masă pe cinste. Eşti invitatul meu. Am pus mâna pe nişte bani zilele astea.

Morille ezită şi se decise.

– Fie, spuse el, vino. Dar asta numai pentru că e vorba de tine.

Ieşi primul, urmat de inspectori şi Em, care-şi recăpătase aplombul şi cobora scara după ei.

În mijlocul după-amiezei liniştite de primăvară, spectacolul era îngrozitor. Cadavrul era chircit. Nu mai avea păr, ochii i se topiseră şi pe pielea înnegrită se mai vedeau fâşii dintr-un furou din nailon. În aerul umed, se simţea un miros atroce.

Morille se aplecă deasupra moartei.

– Exact ce credeam, murmură el. Cu greu o să reuşim să identificăm femeia. Focul i-a răvăşit complet chipul. Dacă are o lucrare dentară, poate avem noroc. Dar este complet goală pe sub furou, care a ars şi el. N-are haine, n-are bijuterii, nimic... Fir-ar să fie! Şi e o adevărată minune că n-a luat foc şi pădurea!

– Cu atât mai mult cu cât n-a murit imediat, spuse Em care înconjură cadavrul.

Într-adevăr, se vedea o dâră lungă de humus răscolit şi iarbă înroşită. Nefericita, adevărată torţă vie, se târâse probabil ca să scape de flăcările care-o cuprinseseră. Avusese parte de o moarte îngrozitoare.

– Ticălosul care a făcut asta..., mormăi inspectorul Dupuy. Şi totuşi, am văzut multe altele...

Cei de la Identificare Judiciară se roteau în jurul cadavrului şi făceau fotografii, străduindu-se să nu distrugă eventualele urme.

– Ce vârstă avea? întrebă Em.

– La prima vedere, douăzeci, douăzeci şi cinci de ani, spuse Morille. Deşi nu poţi fi sigur niciodată când e vorba de femei. Unele au la, cincizeci de ani, corp de adolescentă, iar

altele, la treizeci, par nişte balene. Autopsia va avea ultimul cuvânt.

Se lăsă pe vine lângă moartă.

– Priviți, spuse el. A fost împuşcată cu un revolver. A primit două gloanțe. Unul sub omoplatul stâng, celălalt în partea de jos a gâtului. Mai întâi, criminalul a împuşcat-o. Femeia şi-a pierdut cunoştința, el a crezut că era moartă şi a vrut să distrugă cadavrul. A stropit-o cu benzină. Dar probabil că focul a trezit-o pe nefericita care abia dacă a putut să se târască. Cred că a avut o agonie îndelungată.

Oamenii se priviră cu gravitate.

– Ar trebui să găsim cartuşele, spuse Dupuy.

Împreună cu un alt inspector, căutară printre copaci. Dar cartuşele nu erau mari, în timp ce iarba era înaltă şi deasă. Oamenii se întoarseră plouați.

– Şi totuşi, femeia n-a fost ucisă departe de locul unde începe dâra.

– Da, spuse Em. Dar e posibil ca asasinul să fi luat cartuşele. Doar şi ele sunt probe...

Când sosiră cei de la Parchet, se lăsa noaptea. Trebuiră să lumineze perimetrul cu proiectoare portative, dar, la acea oră, nu mai putură afla mare lucru.

Lăsară la fața locului doi jandarmi care trebuiau să aştepte ambulanța care avea să transporte la morgă corpul calcinat.

– Trebuie ca cineva să fi auzit împuşcăturile, spuse Em.

– Nu neapărat, răspunse Morille. Cea mai apropiată locuință se află la un kilometru şi, chiar dacă le-a auzit cineva, a crezut probabil că erau nişte vânători.

– Mai trebuie să aflăm când a decedat femeia, spuse unul dintre inspectori.

– Cel puțin acum trei zile, spuse Em. Alaltăieri noapte a plouat uşor şi am observat că ploaia a căzut peste urme. O să

spuneți că asta nu dovedește nimic. E posibil să fi fost ucisă înainte.

– Fir-ar să fie! repetă comisarul. Suntem abia la început.

Em stătea lângă el în mașina poliției. Se întuneca tot mai mult și peste copaci se lăsa ceața palidă, făcând și mai sinistru peisajul în general vesel.

– Ce zici de un mic întăritor? sugeră Em. Eu, după un asemenea spectacol, mă simt sfârșit. În plus, ai putea să-i interoghezi pe oamenii din bar.

– Ah, da? râse forțat comisarul. Spune mai bine că ai chef de un păhărel.

– Ei bine, recunosc, spuse vesel ziaristul. Nu știu de ce, dar, la lăsarea întunericului, mă simt cuprins de neliniște. Probabil se trage din vreun atavism preistoric, când strămoșii mei se temeau de întuneric.

– E mai mult ca sigur din cauza ficatului, spuse Morille. Dar, în fine, te pot lăsa undeva. Trebuie să mă întorc în Saussaies.

– Cum să nu! acceptă Em. Te sun mâine dimineață.

– Hei! Ai grijă să nu mă calci pe nervi, bine?

– În legătură cu micul restaurant antilez despre care ți-am vorbit…

În privirea comisarului se aprinse o scânteie și înghiți în sec.

– De acord, spuse el. Dar mai întâi trebuie să rezolv cazul ăsta. Sună-mă, totuși.

Îl lăsă pe Cary în fața unui bar din Verrières. Em comandă un aperitiv dublu, se îndreptă grăbit spre telefon și sună la redacție.

Dintr-o coincidență, din același local sunaseră și Jean și Marguerite la poliție, astfel că patroana și clienții îl înconjurară.

– Ei? Ce s-a întâmplat?

– Nu ştiu mai multe decât voi, stimată doamnă, răspunse Cary, oricum, nu mai multe decât ce am spus în articolul pentru care am sunat la redacţie.

Patroana se posomorî. Era convinsă că ziariştii nu spun întotdeauna tot ce ştiu, fapt care nu era departe de adevăr.

CAPITOLUL III

– Ia loc, spuse Campron. Nu înțeleg ce vrei de la mine și, prin urmare, nici cu ce te pot ajuta.

Hervé se așeză pe marginea fotoliului. Era un om trecut prin multe, care își administra propriul hotel de douăzeci și cinci de ani. Se simțea însă impresionat de personalitatea lui Campron. Campron era omul care reușise, care conducea de unul singur, înfruntând probleme peste probleme, cabaretul de lux pe care și-l deschisese.

Sala era încă pustie la acea oră. Puteau fi văzute doar măturătoarele și menajerele. Localul avea să se deschidă abia la ora zece seara.

Pereții zugrăviți în galben și stacojiu sclipeau slab în penumbră, și mirosea încă a parfum de femeie și de țigări blonde.

Hervé nu pusese niciodată înainte piciorul într-un bar de noapte. Era un decor de vis, așa cum nu văzuse decât în filme, care nu era frecventat decât de mai-marii acestei lumi.

Plus, bineînțeles, câțiva răufăcători.

Era cu totul altceva decât micuțul lui hotel meschin, decât viața sa cotidiană cenușie.

– Deci? întrebă Campron, aplecându-se peste birou.

Hervé se simți brusc încurcat. Își spuse că ce voia să facă era ridicol. Dar Janine îl obligase...

– Ei bine! începu el, am venit să vorbim în legătură cu o angajată de-a dumitale. Jenny. Jenny Schwarz.

– Ticăloasa aia mică? exclamă Campron. M-a lăsat baltă fără nici o explicație, după ce mi-a făcut o scenă aici, ca să-mi

ceară o mărire de salariu. Două zile mai târziu, a plecat, sau, mai bine spus, n-a mai venit. Să mai fii amabil cu oamenii! Ea te-a trimis?

– Nu, spuse încet Hervé. Să-ţi explic. Sunt proprietarul hotelului unde stă de mai bine de patru ani.

– Şi?

– Am venit să aflu ce mai face, pentru că...

– Ce mai face? exclamă Campron. Tocmai ţi-am spus că a plecat fără nici un cuvânt!

– Şi din hotelul meu a plecat, spuse încetişor omuleţul. De asta am venit să întreb, pentru că ştiam că lucrează aici... Dar nu mai înţeleg nimic. Tare mă tem că i s-a întâmplat ceva.

Campron ridică din umeri. Totuşi, nu se simţea în apele lui.

– Aşa crezi? întrebă el. Fetele astea sunt groaznic de instabile. Probabil şi-a găsit de lucru în alt club şi pe mine m-a lăsat. Sau o fi plecat cu vreun tip.

– M-ar mira. Ţi-am spus doar, o cunosc de patru ani. Nu e genul ei. N-a adus niciodată un bărbat acasă – de altfel, n-aş fi tolerat una ca asta – şi-şi plătea cu regularitate chiria săptămânal. Or, de opt zile... Şi-a lăsat toate lucrurile în cameră. Ai mai auzit ca o femeie să plece fără să-şi ia măcar nişte chiloţi de schimb la ea?

Campron se încruntă.

– Da! mormăi el. Dar poate că s-a dus să-şi vadă copilul pe care l-a dat la o doică undeva în Loiret.

– Nu, răspunse Hervé, pentru că, ieri, soţul doicii a fost la Paris. A venit pe la ea, aşa cum face de obicei. A spus că n-a fost la ei şi că nu ştiu nimic de ea. A fost foarte uimit. Oh, n-o fac pentru banii pe care mi-i datorează...

– Şi eu cu ce pot să te ajut? întrebă Campron care simţea cum necazurile se adună în jurul lui. Este majoră şi vaccinată,

nu? N-a mai dat pe aici de opt zile, şi ce-i cu asta? N-am cum s-o oblig. Doar nu vrei să o caut la obiecte pierdute.

– Bineînţeles, oftă Hervé. Dar poate că poliţia...

– Poliţia! izbucni Campron. Nici n-o să se uite la mine. Nu mă priveşte. N-am nici un drept să cer deschiderea unei anchete. Nu mi-e rudă, nici măcar amantă.

– Şi totuşi, a dispărut...

– Şi? răspunse Campron. În fiecare zi dispar oameni. Şi crezi că pentru asta este mobilizată armata?

Se ridică şi-şi şterse fruntea. Începea să se facă destul de cald în birou, iar vizita imbecilului ăstuia nu-i povestea nimic bun. Umplu două pahare cu whisky, îi dădu unul lui Hervé care începea să-i devină antipatic. Presimţea că omul din faţa lui era vestitorul furtunii. Era un imbecil sentimental şi încăpăţânat.

Era adevărat că poziţia lui Hervé era mai critică decât a lui.

– În locul dumitale, eu aş sta liniştit, spuse el. Nu-ţi face probleme. Cunosc tipul ăsta de femei. Se întoarce ea. Probabil a dat de un Romeo şi, pentru moment, se află în luna de miere. Dar după ce i-o trece... Spuneai mai devreme că o femeie îşi ia întotdeauna la ea chiloţi de schimb. Iar eu spun că o femeie care pleacă se întoarce mereu după catrafuse chiar cu preţul vieţii. Asta e sigur.

– Şi totuşi..., începu Hervé.

Luă o înghiţitură de whisky, scoase pachetul de ţigări, un pachet jalnic, şifonat, şi-l întinse lui Campron care refuză.

– Şi totuşi, mă nelinişteşte, murmură Hervé. Ai văzut asta? A apărut acum două zile...

Scoase un ziar din buzunar şi i-l dădu lui Campron. Era fotografia unui cadavru calcinat, chircit, în tufişurile de la Verrières.

– Așa că, spuse el, prefer să merg la poliție.

*

* *

De trei zile, Em se spetea muncind fără nici un rezultat, ca și polițiștii de altfel.

– Dacă mai ține mult așa, spuse el ciocnind cu Grégoire, am să fac o depresie nervoasă. Nu numai că n-au identificat-o pe femeie, dar nu a intervenit nici un indiciu nou.

– Și totuși, spuse Grégoire, în general, sunt destul de rapizi.

– Asta nu înseamnă că sunt magicieni. Deși sunt gata să garantez că n-au stat nici o clipă. Au încercat să reconstituie furoul pe care-l purta fata. Degeaba. De altfel, în starea în care se afla, mă întreb cum ar fi putut să găsească vânzătorul.

– Și amprentele?

– Au fost extraordinare pentru cei de la Evidența Populației. Îți dai seama că nu mai rămăsese mult din pielea de pe degetele nefericitei. Ei bine! I-au injectat parafină sub ce mai rămăsese și au reușit să ia o parte din amprente. Nassot, de la Evidență, a strigat însă „Evrika" prea devreme.

Bătu cu pumnul în palmă.

– N-au găsit nimic, spuse el trist. Fata nu era luată în evidență. Și eu, care la început am crezut că era o prostituată.

– Și nu mai au alte indicii care să...

– Nimic! spuse Em, lovind cu muchia palmei în tejghea. Absolut nimic... Au căutat la „Dispariții." Degeaba. Nu se potrivește nimic. Ai crede că fata a căzut din lună.

– Or să claseze cazul?

– Ei? Nu-i cunoști. Morille este breton. Și, dacă pui un catâr să se întreacă cu un breton în încăpățânare, fii sigur c-o să câștige bretonul. Speră că, într-o zi, cineva le va oferi o informație. După ce-o vor identifica pe sărmana fată, totul va

decurge de la sine. Numai că eu, care am scris primul articol despre afacerea asta, mă voi afunda din nou în anonimat.

– Nu te mai plânge, spuse Grégoire, făcându-i semn lui Emilien să le umple paharele. *Télégramme* a scris primul despre caz şi a publicat fotografii. Nu ştiu cum ai făcut. Doar n-a fost nici un fotograf la faţa locului.

– Ba da, spuse Em. Erau cei de la Evidenţă. L-am mituit pe unul dintre ei. Bineînţeles, Morille a făcut scandal, dar pentru că i-am făcut un portret frumos... De altfel, o să iau masa cu el. Fiecare om are o slăbiciune. La el, toate trec prin stomac, şi nu e o metaforă. Este un pofticios cum n-am mai văzut. Trebuie să plec. Dacă nu ajung la timp, n-o să uite. Nici nu ştii cât de răzbunători sunt pofticioşii. Dacă îi faci să piardă un sos, nu te iartă toată viaţa.

Era un mic restaurant antilez, din spatele lui Palais Royal, pe care ziaristul îl reperase în timpul plimbărilor sale nocturne. Se numea *Cântecul Insulelor*, şi era frecventat doar de artişti şi de oameni cultivaţi, snobismul fiind interzis.

– Am acceptat invitaţia ca să-ţi fac pe plac, spuse Morille, dar şi din curiozitate. Pentru că, din principiu, eu nu iau masa cu ziarişti.

– Ai dreptate, răspunse Em, în timp ce patroana, care purta pe cap un *madras* şi era îmbrăcată în culori vii, le aducea punch-ul alb cu miros de soare. Dar nu mă privi ca pe un ziarist, te rog, ci ca pe un prieten.

Serveau caltaboşii cu piper când chelneriţa veni şi-i spuse lui Morille că era chemat la telefon.

– Asta e, mormăi comisarul, aruncându-şi furios şervetul pe masă. Parcă e un făcut că nu mă lasă niciodată în pace! Le dau mereu adresa unde merg. Nu se ştie ce se poate întâmpla.

Em îşi bău punch-ul şi mai comandă câteva pahare. În fond, meseriile lor se asemănau. Timpul nu conta pentru ei. Era enervant, dar pasionant.

Morille ieşi din cabină aproape în fugă.

– Dacă vrei să vii şi tu..., spuse el. Patronul unui hotel a identificat femeia.

Chipul îi strălucea de surescitare. Aruncă totuşi o privire spre caltaboşul care rămăsese în farfurie.

– Asta e, spuse el, aşezându-se. Am cerut să-l reţină până ajung şi eu. La urma urmei, poate că individul a mâncat, nu-i aşa?

CAPITOLUL IV

Omulețul aruncă o privire speriată către Em Cary și se îndepărtă repede. Se vedea că abia se stăpânea să n-o ia la fugă pe strada Saussaies și să iasă cât mai repede din capcana uriașă.

Ziaristul surâse, știind prea bine de ce era în stare Morille. Acesta băgase mai mult ca sigur spaima în sărmanul Hervé care regretase tot timpul interogatoriului că se amestecase.

– Acum poți veni, spuse Morille, deschizând ușor ușa biroului. Ia loc.

Fotoliul mai păstra căldura corpului lui Hervé. Em își umplu pipa și-o aprinse. Îi era sete. Spera că Morille n-avea să se lase greu și-o să-i spună ce aflase.

– Dumnezeule! spuse comisarul. Păcat că ne-ai întrerupt mai devreme. Încă mai simt gustul punch-ului rece, nici nu îndrăznesc să fumez de teamă să nu-l alung.

– Ah! oftă Em, taci. Mi-e o sete!...

– Vrei niște bere? îi sugeră comisarul care părea mai uman acum.

– Îhh! se strâmbă Em. Cu atât mai rău cu cât poate să fie și caldă. Mai bine spune-mi despre fată.

– O să știm mai multe despre ea în curând, spuse Morille, după ce facem o vizită pe la *Cythère*.

– La *Cythère*?

– Este un bar de noapte din Montparnasse, unde lucra fata. Era dansatoare sau făcea strip-tease, în orice caz, își expunea nurii. Soluția trebuie căutată acolo.

Em oftă.

– Încă un caz de reglare de conturi.

– Probabil.

– Atunci, în afara morții groaznice a fetei, cazul ăsta e unul banal.

– Ce să-i faci! spuse Morille. În ce mă privește, știi și tu, asta e treaba mea... Nu sunt masochist, nu-mi place să fiu certat de director. Tare aș vrea să-l văd la treabă pe el...

Renunțând la amintirea punch-ului alb, își aprinse o țigară.

– Se numea Jenny Schwarz, era de origine germană. Douăzeci și patru de ani, un copil de cinci ani dat la o doică din Loiret. Locuia într-un hotel de pe strada Alèsia. De altfel, cel pe care l-ai văzut mai devreme ne-a anunțat în legătură cu dispariția ei și a identificat-o.

– A identificat-o..., murmură Em.

Probabil omulețul nu fusese înspăimântat doar de atitudinea aspră a comisarului. Cadavrul lui Jenny arăta oribil. Și acum, fără îndoială, nefericitul se temea că cei care făcuseră asta se vor întoarce împotriva lui.

Și Hervé, într-adevăr, se gândea în timp ce se îndepărta, că ar fi trebuit să dea ascultare sfaturilor lui Campron. Și cum avea să privească patronul cabaretului grămada de probleme pe care i-o crease el, Hervé?

– Locuia în hotel de patru ani. N-avea nici o relație, în orice caz, nu aducea pe nimeni în cameră, nici măcar prietene. Dormea acasă mereu... Acum, dacă avea sau nu aventuri după-amiaza, Hervé nu știe nimic. Părea singură pe lume sau, cel puțin, certată cu familia, pentru că nu primea scrisori decât de la cei care au grijă de micuț. După cum vezi, nu am aflat mare lucru.

– Așa e, spuse Em care începea să-și piardă răbdarea.

Viața fetei era prea exemplară, mult prea exemplară...

Morille se ridică.

– O să facem percheziție la ea acasă, spuse el. Am trimis inspectorii deja acolo, ca să nu-i vină lui Hervé ideea să ne-o ia înainte. Asta dacă nu cumva a şi făcut-o, bineînțeles...

– Dacă aş avea o fotografie a fetei..., spuse cu regret Em.

– Vom găsi probabil una la ea acasă. Vei putea face o fotocopie după ea.

Hotărât lucru, masa cu specific antilez îi modificase radical caracterul lui Morille.

Inspectorii îi aşteptau în fața micului hotel. Hervé şi soția lui vorbiseră probabil cu tot cartierul, pentru că pe trotuarul din față se aflau deja câteva persoane şi negustorii ieşiseră din magazine.

De altfel, simpla prezență a celor doi agenți fusese de ajuns ca să dea alarma.

– Ştii că ceea ce vreau să fac nu este conform regulamentului..., spuse ezitând Morille. Mă rog! Dacă o să fiu mustrat...

Era o cameră de hotel banală, destul de cochetă, cu un pat-divan şi o tapiserie veselă, dar slab luminată, pentru că dădea spre o curte interioară. Pe fereastră, pătrundea lumina unei zile posomorâte.

Polițiştii nu găsiră aici decât ce se poate găsi în camera unei femei singure: haine, lenjerie intimă, obiecte de toaletă şi de cosmetică. Într-un colț, erau un reşou cu spirt şi o cafetieră.

Nici un act de identitate sau paşaport. În registrul hotelier, era înscrisă cu naționalitate germană. Se părea că documentele dispăruseră o dată cu poşeta.

Hervé spusese adevărul. Jenny nu păstrase decât scrisorile de la soțul doicii micuțului. În afara acestora, era o femeie fără trecut.

Nu era nici o fotografie, ca şi cum nefericita nu avusese niciodată chip.

– Ciudat..., murmură Em. Oamenii păstrează întotdeauna o amintire a trecutului lor, oricât de derizoriu ar fi. S-ar zice că femeia asta a venit pe lume din senin şi a dispărut pe neaşteptate. Dacă nu cumva...

– Dacă nu, ce? mormăi Morille pe care dezamăgirea suferită începea să-l enerveze, pentru că presimţea că povestea era mai puţin limpede decât crezuse la început.

– Dacă nu cumva autorul sau autorii crimei au venit înaintea noastră.

– Imposibil! se răzvrăti Hervé. Nimeni nu poate intra sau ieşi din hotel fără ştirea noastră. E întotdeauna cineva la recepţie.

– Ne pierdem vremea, spuse Morille. Să sperăm că vom avea mai mult noroc cu Campron.

*

* *

La auzul soneriei telefonului, Campron tresări. Căscă, se întinse şi duse mâna spre aparat.

Văduv de mai mulţi ani, locuia singur într-un apartament micuţ situat deasupra cabaretului şi nu se scula niciodată înainte de ora două după-amiaza, ca majoritatea oamenilor care lucrau noaptea.

În timp ce ridică receptorul, îşi turnă un pahar cu whisky.

– Da?

– Domnul Campron? întrebă un glas în care se ghicea o undă de nelinişte.

– Da.

– Aici Hervé, ştii, cel care te-a vizitat ieri...

Campron se încruntă şi încremeni, cu paharul în aer. Îşi dădea seama că telefonul reprezenta începutul necazurilor.

– Şi?

– Ea e, se bâlbâi omuleţul. Ea e, am recunoscut-o.

– Dumnezeule! şuieră îngrozit Campron.

N-ar fi crezut că moarta era Jennz Schwarz. Cunoscând lumea pe care o frecventa el, crezuse şi sperase că nu era vorba decât de o fugă.

– Deci, te-ai dus la poliţie? spuse el.

– Da... M-au dus la morgă... Încă am stomacul răvăşit... E groaznic...

Glasul îi tremura.

– Nu mai are păr... Este neagră toată... Nu i se mai văd decât dinţii...

– Eşti sigur că e ea?

– Absolut sigur..,

– La naiba! mormăi Campron.

Ştia că, nu peste mult timp, avea să primească vizita poliţiei.

– Bineînţeles, le-ai spus de mine poliţiştilor?

– Nu se putea altfel! Acum am plecat de la ei... Am vrut să te sun imediat, ca să te avertizez...

– Ca să mă linişteşti? spuse râzând forţat proprietarul clubului. Auzi, bătrâne, nu puteai să nu te amesteci în ce nu te priveşte în loc să-i pui pe toţi pe drumuri? Crezi că aşa o readuci la viaţă?

Dădu paharul peste cap, simţind că se înăbuşă de furie.

– Eşti bolnav? întrebă neliniştit Hervé.

– Da... Şi tu te vei îmbolnăvi în curând... O să tot batem amândoi culoarele de la Criminalistică! Doar ţi-am spus ieri seară s-o laşi baltă.

– M-am gândit toată noaptea... Apoi mi-am spus că e datoria mea...

– Datoria ta? Sărman imbecil!

Închise brutal şi-şi turnă încă un pahar. Era evident că omul avea dreptate, dar lui Campron îi plăcea viaţa sa confortabilă. Bineînţeles, n-avea nici o legătură cu moartea sărmanei fete şi nu risca nimic. Şi totuşi, când era vorba de

poliție... De acum înainte, în fiecare seară, polițiștii îi vor tot da târcoale în club și va trebui să suspende unele activități. O să aibă oare timp să-l avertizeze pe Bob, barmanul, să ascundă cocaina? Și pe vânzătoarea de buchete trucate de violete?

– Fir-ar să fie! mormăi el, trăgându-și pantalonii.

Până atunci, n-avusese probleme, doar câteva necazuri mărunte. Fusese respectat chiar și de racketi. Dar de acum înainte...

Își căută din nou liniștea în alcool, după care coborî scara rapid. Pachetul de droguri era ascuns în pivniță, în spatele generatorului de aburi.

Îl înveli cu grijă. În el era marfă de cel puțin un milion.

Detesta să se confeseze femeilor, și totuși, doar amanta lui, pe care n-o cunoștea nimeni...

Nici nu se punea problema să meargă acum la ea. Trebuia să încerce să facă absolut tot ce-i stătea în puteri.

O sună de la bar.

– Alo! Suzy? Am să las pe numele tău un pachet, la birtul din față, la Arthur, știi unde e? Bine. Îți explic mai târziu...

Când se întoarse în apartament, se simți ceva mai bine. Din nefericire, barmanul n-avea telefon și nici vânzătoarea de violete.

CAPITOLUL V

– Aş vrea să vorbeşti despre o angajată de-a dumitale, Jenny Schwarz, domnule Campron, spuse Morille.

– Fosta mea angajată, vrei să spui, răspunse acesta. Nu mai lucrează la mine de o săptămână.

– Ai concediat-o?

– Nu, a plecat singură. De fapt, a încetat pe neaşteptate să mai vină, fără să fi avut amabilitatea să mă anunţe, că doar n-o durea gura.

Cum se aşteptase Campron, poliţiştii veniseră la *Cythère* la o oră după telefonul lui Hervé.

– Fetele astea sunt toate la fel! Nici pic de recunoştinţă... Tocmai când voiam să-i măresc salariul. Reţineţi, nu e prima dată. Dar ar fi putut să mă anunţe că pleacă. Nu i-aş fi zis nimic. Poate s-a dus într-o zonă unde nu e telefon.

Acum, când pusese la adăpost drogul, se simţea mai sigur pe el. Cât despre barman şi florăreasă, să se descurce singuri dacă lucrurile luau o întorsătură neplăcută. El avea să spună că nu ştia nimic, că traficul de droguri se făcea fără ştirea lui.

Alcoolul îi limpezise gândurile, îi ascuţise instinctele.

– În zona în care se află, chiar că nu există telefon, spuse Morille.

– A murit? spuse dintr-o suflare Campron.

– Ai citit ziarele? Este fata necunoscută care a fost arsă de vie în pădurea Verrières după ce a fost împuşcată cu două gloanţe şi şi-a pierdut cunoştinţa.

– Ah! La dr...!

Proprietarul cabaretului părea sincer surprins.

– A fost identificată ceva mai devreme de proprietarul hotelului în care locuia.

– Vă servesc cu ceva? întrebă Campron ca şi cum ar fi fost tulburat de vestea neaşteptată. Ba da, ba da!

Umplu cinci pahare cu whisky. În realitate, în ciuda calmului său, era neliniştit. Cei trei bărbaţi care se aflau în jurul comisarului taciturn, cu mâinile în buzunare, cu chipurile de nepătruns, priveau prin încăpere curioşi.

– Cum s-a întâmplat? întrebă Campron.

Morille nu-i răspunse la întrebarea.

– Lucra de mult la dumneata?

– De aproape patru ani.

– Ce anume făcea?

Campron ridică din umeri.

– Ce fac toate aici. Ştii, aici nu este *Folies Bergère.* Dansa cu celelalte fete, aproape dezbrăcată, apoi făcea striptease. Apoi, se descurca ea.

– Adică?

– Adică era animatoare, îl determina să bea pe clientul pe care punea ochii. Încasa un procent pe sticlă, în funcţie de consumaţie.

– Şi...?

Campron ridică din umeri încă o dată.

– Ştii, asta le priveşte. Sunt majore şi nu sunt plătit ca să le supraveghez. Atâta timp cât nu fac aşa ceva la club...

– Bun, spuse Morille, dar *girls*, cum le spui, îţi fac confidenţe?

– Confidenţe? exclamă celălalt. Ultima dată când am văzut-o aici, în biroul ăsta, s-a luat de mine şi mi-a cerut o creştere de salariu. Se pare că nu-i ajungeau banii ca să trăiască şi să plătească pensiunea copilului. Asta mă face să

cred că era serioasă. Pentru că o fată neserioasă nu-ți cere bani, îi ia singură de la alții.

– Avea un prieten?

Campron depărtă mâinile.

– Îți spun din nou că nu mi-a făcut niciodată confidențe. Nu știu decât că venea din Germania, că a făcut un copil cu un tip care a fugit și că locuia într-un hotel de pe strada Alésia. Avea un caracter murdar. Așa că, dacă avea un prieten, era de plâns. Oricum, n-am auzit niciodată să fi avut un prieten.

Morille își goli pipa în scrumieră și-o umplu din nou. Omul părea sincer. Dar într-un asemenea mediu... În orice caz, declarațiile lui referitoare la relațiile masculine ale lui Jenny se potriveau cu cele ale hotelierului care în mod sigur nu mințea.

– Clientela dumitale, este extrem de variată. N-ai văzut-o niciodată în compania unor răufăcători?

– Ei, domnule comisar, cum poți să deosebești un răufăcător de un om cinstit? Uneori, un om cumsecade poate părea un gangster. Fapt e că clienții cu care bea ceva după numărul ei nu erau niciodată aceiași. Și nu pleca niciodată cu ei. Acum, dacă avea întâlniri în afară...

Făcu gestul că se spăla pe mâini.

– Și apoi aici, adăugă el, nu vin decât oameni bine.

Ceea ce demonstra deșertăciunea afirmației sale precedente.

– Foarte bine, spuse Morille. O să te mai chemăm.

Campron se strâmbă și se înclină.

– Evident, din biroul dumitale, nu poți vedea mare lucru. Dar personalul din sală... La ce oră vin angajații?

– Pe la nouă.

– Bine, mai venim pe seară.

Campron se strâmbă din nou. Asta era. Problemele pe care le presimțise apăruseră. În loc să-i fi acordat o mărire de salariu fetei, ar fi trebuit s-o dea afară.

*

* *

Télégramme era din nou în fruntea edițiilor de seară. Celelalte ziare vorbeau mult despre caz, în trei coloane, dar, deşi îl pozaseră pe Hervé, fațada hotelului şi pe comisarul Morille, în ce privea detaliile, rămăseseră mult în urma lui Em.

– Ține-o tot aşa, spuse Raynal, o să-i batem pe toți.

– Se poate, spuse Em.

– Pari cam pesimist.

– În ciuda a tot ce-am făcut pentru el, în ultima clipă, Morille m-a lăsat baltă. N-a vrut să mă ia cu el la vizita pe care i-a făcut-o lui Campron. Aşa că nu ştiu ce-au aflat ceilalți.

– Şi ce-ai făcut pentru el?

– I-am plătit o masă pe cinste la *Cântecul Insulelor*, un restaurant antilez. Că veni vorba, ar trebui să decontez nota de plată.

Îşi umplu pipa, îşi pocni palmele de brațele fotoliului şi se ridică.

– E timpul să beau ceva. O să mă ajute să-mi pun ordine în gânduri. Dar sunt obosit.

– Sper că n-ai de gând să te opreşti?

– Poate polițiştii. Sunt nişte burghezi şi faptul că sunt independent îi enervează. Cazul ăsta mă exasperează. Îți spun sincer că povestea este mai complicată decât am crede.

– Unde te duci?

– La bar, să iau un aperitiv dublu pe care am să-l trec în contul tău. Apoi am întâlnire cu Patricia.

Dar se duse la întâlnire doar ca să-i spună tinerei femei că nu putea ieşi cu ea în acea seară.

– Bineînțeles! spuse Patricia pe un ton acid. Probabil ai pe altcineva.

– Nu.

– Crezi că nu-ți cunosc tactica? Nu e prima oară când îmi tragi clapa.

– Bine, admise Em, mărturisesc că asta s-a întâmplat. Dar nu în seara asta. Diseară, am întâlnire cu un bărbat.

– Da! spuse ea, scoțând limba.

Tânăra se ridică, dar el o apucă de braţ, şi-o obligă să se aşeze la loc.

– Mă duc într-un bar, dacă vrei să ştii, dar trebuie să merg singur.

– Sigur! râse ea forțat. Într-un bar! Şi singur!

– Cunoşti barul. Am mers acolo într-una din aceste seri. Se numeşte *Cythère*, este în Montparnasse. Ai citit articolul meu, nu? Acolo lucra fata care a fost arsă. Şi, ca să-ți dovedesc că nu mint, o să cinăm împreună. Mă întorc la miezul nopții.

– Pe mine să nu te bizui! spuse ea sec.

Se ridică din nou şi se îndepărtă.

– Ei! strigă el. Nu ți-ai terminat paharul.

Patricia nu se întoarse.

– Ah! femeile..., spuse Em.

CAPITOLUL VI

– Acum eşti mulţumit? întrebă cu un râs forţat Paul, fluturând ziarul. Le-a luat doar trei zile după ce-au găsit-o ca s-o identifice. Crezi că o fată dispare ca o bancnotă de cinci franci?

Era soare, totuşi o ploaie de vară bătea în geamurile casei din Clamart, pierdută în mijlocul unei grădini cu iarbă deasă.

Pe bufetul din sufragerie, se afla un tranzistor care difuza o melodie liniştitoare.

– Ştiu, ştiu, continuă el. Ai făcut tot posibilul ca să nu fie identificată. Şi, dacă vrei să-mi afli părerea, într-un mod deosebit de groaznic. Te urmăresc amintirile, nu, Willy? Frumoase amintiri... Şi metodele...

Celălalt, cu mâinile în buzunar, se plimba prin cameră fără un cuvânt.

– Numai că poliţiştii sunt mai duri decât crezi. Au metodele lor...

– Dacă imbecilul ăla...

– Ai crezut din prima zi că, neavând familie, prieteni... Dar, chiar dacă n-ai prieteni, ai cunoştinţe care ţin neapărat să-şi vadă numele în ziar. Or, imediat ce s-a aflat identitatea ei, s-a făcut tot posibilul ca să se caute sursele. Şi sursa eşti tu.

Alţi doi bărbaţi, aşezaţi în fotolii, cu un pahar în mână, îl priveau tăcuţi pe Willy care arborase înfăţişarea unui acuzat.

– Ar trebui să mai şi dea de sursă! spuse acesta cu un râs forţat. Nimeni nu mă cunoaşte, nimeni nu ştie că ne vedeam.

– Şi totuşi, dacă devenise atât de incomodă, în opinia ta, înseamnă că ameninţa să vorbească, spuse Maxime.

Stătea cu picioarele încrucişate, privindu-şi mâinile lungi şi fine şi sufla din când în când spre unghii.

– De unde ştii că n-a şi făcut-o?

– În cazul ăsta, răspunse Willy, aş fi fost arestat. Dar au trecut deja două zile de când au identificat-o pe Jenny.

Se întoarse brusc cu faţa spre ei.

– Ceea ce am făcut era neapărat necesar. Dacă amânam, era prea târziu. A spus că vrea să dea totul în vileag. Trebuia s-o opresc.

– Ce anume voia să dea în vileag? rânji Paul. Nişte propuneri abstracte?

– În meseria noastră, propunerile nu sunt niciodată abstracte, ştii bine.

– În orice caz, doar tu ai fi intrat la apă. Apărarea ta era slabă.

Willy începu să se enerveze.

– În poziţia mea, spuse el, apărarea mea nu este niciodată slabă. Am un trecut.

– Şi noi?

– Nu e acelaşi lucru, rânji Willy. Voi ce aveţi de riscat?

Se aşternu tăcerea.

– Într-un fel, are dreptate, murmură Eduard. La urma urmei, n-avem şapte vieţi ca pisica. Dacă ţi-ai pierdut-o, s-a zis cu tine.

– De altfel, repet, n-am lăsat nici o urmă. Nici măcar cartuşele Luger-ului. Şi nimeni nu ştie că ne vedeam. Doar doi oameni îmi stau în cale, şi care ar putea fi relativ periculoşi.

– Care?

Erau nervoşi. Povestea putea avea pentru toţi consecinţe grave, nu numai din partea poliţiei, ci şi de la asociaţii lor,

împrăştiaţi pe undeva prin sudul Franţei, în Maroc, Senegal şi Liban.

– Mai întâi, spuse Willy, Etienne Marcel.

– Cine mai e şi ăsta?

– Nu citeşti ziarele? întrebă Willy. Uită-te cine semnează articolele din *Télégramme*. Etienne Marcel Cary. Şi cu ce caractere! Pe ăsta nu-l dă afară din casă modestia.

Paul se strâmbă.

– Ziariştii... Nu sunt buni decât să te înfunde. Şi celălalt?

Willy îşi umplu un pahar cu vin.

– Celălalt..., începu el.

*

* *

Em îşi puse coatele pe tejghea.

– Un whisky dublu, spuse el.

Băuse deja binişor şi abia dacă mâncase ceva, că şi începuse să atingă acea stare de euforie care făcea ca totul să i se pară simplu şi uşor, senzaţie pe care i-o dădea o anumită doză de alcool pe care, de altfel, n-o depăşea niciodată.

Privi prin sală cu alţi ochi decât în seara în care venise aici cu Patricia.

Şi totuşi, domnea aceeaşi atmosferă. Aceleaşi fete îşi expuneau jalnic nuditatea şi aceeaşi orchestră se străduia să redea optimismul clienţilor.

Jenny fusese una dintre fete, şi lui Em i se părea că vede fantoma ei dansând în mijlocul lor.

Em îşi termină whisky-ul în acelaşi timp cu pipa, după care făcu semn barmanului.

– Aş putea vorbi cu domnul Campron? întrebă el.

Bob îl privi bănuitor.

– Nu ştiu dacă este aici, spuse el.

– Atunci, du-te şi vezi.

Bob ezită, se duse la capătul tejghelei şi-i spuse câteva cuvinte unui majordom care se întoarse spre Em, apoi se apropie de el.

– Vreţi să vorbiţi cu şeful? spuse el. În ce problemă? Dacă e pentru o ofertă de servicii, nu este momentul. Veniţi pe la cinci.

– Nu, spuse Em. Vreau să aflu o informaţie.

Zâmbetul omului dispăru ca prin farmec.

– Poliţia? suflă el.

– În nici un caz, răspunse Cary. Presa.

Şi-şi scoase discret cartea de vizită, o arătă majordomului al cărui chip deveni sever.

– Şeful nu-i are deloc la inimă pe ziarişti, spuse el. Care ziar?

– *Télégramme.*

Brusc, majordomul păru agitat.

– Bine, spuse el cu voce albă. Mă duc să văd.

Dispăru în spatele perdelei roşii, şi se întoarse peste câteva clipe. Pe faţă i se putea citi o veselie stranie.

– Veniţi, rânji el, veniţi. Domnul Campron va fi încântat să vă primească.

Grăsanul stătea la biroul lui, asemenea unui păianjen în mijlocul pânzei sale. Nu se ridică să-i iasă în întâmpinare lui Em, şi pe faţa sa se putea citi furia.

– Aşa, tu eşti cel care-mi face o asemenea publicitate? exclamă el. Sunt fericit să te cunosc şi să văd mutra unui scriitoraş de gazetă de teapa ta.

– Ce ţi-am făcut? întrebă inocent Cary.

– Ce mi-ai făcut? izbucni Campron. Îmi aduci pe marginea prăpăstiei barul, asta mi-ai făcut! Chiar era nevoie să aduci vorba despre *Cythère* în ziarul tău de scandal? Celelalte ziare n-au făcut asta.

– Pentru că nu ştiau.

– Dar acum știu și vor intra și ei în horă. Cabaretul meu o să fie considerat drept un bârlog de bandiți și asasini. Crezi că faima asasinilor o să-i atragă pe clienți? N-o să mai calce nici unul pe aici!

– Dimpotrivă, spuse calm Em. Nici nu știi câți sadici o să-ți aducă. Oamenilor le plac emoțiile puternice. Știi câți potențiali cumpărători s-au prezentat pentru vila lui Landru? O sută cincizeci. Într-o vreme în care piața imobiliară nu intrase în criză.

– Prostii! urlă Campron. Prostii!

– Mâine, dacă nu chiar din seara asta, barul o să geamă de lume.

– În seara asta, este gol pe jumătate. Și mai ai tupeul să vii să-mi pui întrebări? Ei bine! Am să-ți răspund, auzi tu? Nu știu nimic despre povestea asta, nu vreau să știu nimic și nici nu-mi pasă. De opt zile, fata n-a mai călcat pe aici.

Își șterse fruntea și, fără să-l invite pe Em care privea cu jind la sticlă, își turnă un pahar cu whisky. Ca să se consoleze, ziaristul își spuse că era doar vin.

– Știam asta, spuse el.

– Ce altceva vrei să-ți mai spun? N-ai decât să stai de vorbă cu poliția. Ah! Nu se putea întâmpla altui club! A trebuit să pice exact pe mine!

– Dar vreau să știu cum era fata, spuse Em, convins că acum omul era sincer.

– Ca toate femeile. N-ai văzut nici o femeie până acum?

Em începu să râdă.

– N-ai din întâmplare o poză de-a ei?

– O poză de-a ei? se răsti Campron. Crezi că *Cythère* este o firmă de dame de companie? Șterge-o, auzi? Pleacă!

Se ridică brusc, cu pântecul uriaș tremurând de indignare, și-i arătă ușa cu un deget acuzator.

– Bine, bine, spuse Em pe un ton împăciuitor.

Din prag, se întoarse.

– Ca să vezi, spuse el, ce ți-am spus? Sala este acum pe trei sferturi plină.

Într-adevăr, între timp, sosiseră numeroşi clienți. Aceştia aruncau împrejur priviri curioase.

„Dacă asta îi excită…", îşi spuse Em.

Nu se opri la bar, spunându-şi că va bea un pahar într-un birt mai ieftin.

Un omuleț slab care stătea în picioare la bar îl privi pe când se îndrepta spre ieşire.

– Cine e ăla?

Bob ridică din umeri.

– Un ziarist de la *Télégramme*.

– De la *Télégramme*? repetă omulețul.

Plăti consumația şi ieşi şi el.

A doua zi, după-amiază, când veni la serviciu pe la ora trei, menajera îl găsi pe Campron ucis.

Cu gâtul tăiat.

CAPITOLUL VII

– Iată-te, în sfârşit, spuse Morille pe un ton acru. Inspectorul meu te-a căutat peste tot. În cele din urmă, a dat de tine într-un bar cu femei, pe strada Saint-Denis. S-ar zice că eşti un obişnuit al locului.

Fără să fie invitat, Em se aşeză în fotoliu şi-şi umplu pipa.

– Îmi place atmosfera, spuse el. Ştii că aşa poţi afla multe? Iar fetele sunt frumoase. Numai că, cu apucăturile de gorilă ale omului tău, nu ştiu ce imagine voi avea. Un răufăcător? Un proxenet?

– Un martor, răspunse Morille.

– Martor la ce?

Morille îşi puse coatele pe birou.

– Gata cu glumele, spuse el. Am să-ţi dau o informaţie. Dar nu ştiu dacă o să ai timp să suni la redacţie să le-o spui, până când nu termin cu tine. Vrei o ţigară?

– Mulţumesc, spuse Em, arătând spre pipă. Ce s-a întâmplat?

– Campron, de la *Cythère*, a fost asasinat. I-au tăiat gâtul în apartamentul lui. Mai mult ca sigur la amiază. Menajera lui l-a găsit cu gâtul tăiat.

Em sări în picioare.

– Vorbeşti serios?

– L-a găsit la ora trei după-amiaza.

– Păi, atunci, spuse Em, înseamnă că toată lumea a aflat. Este şase!

– Nu, răspunse comisarul. I-am luat la întrebări pe rând pe angajați, mai ales pe Bob, barmanul. El este cel care ne-a spus de tine.

– De mine?

– Oamenii ca el au o memorie de elefant. L-ai vizitat pe Campron ieri seară, pe la unsprezece, şi el te-a dat afară. Ce-ai căutat acolo?

– Să-i iau un interviu, răspunse Em, şi să-i cer o poză.

– De-a lui?

– Nu, de-a fetei. Nimeni n-are nici o poză cu fata, nici măcar dumneata. Aşa că, pentru ziarul meu....

Morille se lăsă pe spate în fotoliu.

– Nu mă mai bate la cap cu ziarul tău. Te cunosc de ani de zile. Lucrezi pe cont propriu, Cary. Şi sunt convins că ştii unele lucruri pe care eu nu le ştiu.

– Nu, spuse Em cu sinceritate. Nu ştiu mai multe decât dumneata, ba chiar mai puțin, pentru că i-ai interogat pe angajați şi sunt singur că încă se află aici.

– Au venit unul câte unul. Dupuy îi interoghează şi acum. Eu am venit aici ca să te întâlnesc. Te-ai dus în vizită la Campron ieri seară. La ce oră?

– Pe la unsprezece. Doar nu crezi că eu l-am ucis?

– Nu, cel puțin nu la ora aia, pentru că a fost văzut în viață după plecarea ta. Aş vrea să ştiu dacă ți-a spus ceva interesant şi, în cazul ăsta, te conjur să-mi spui ce anume. Ce urmăreşti să faci de unul singur?

– Eşti convins că a vorbit, nu? Te înşeli. Oamenii de teapa lui nu vorbesc cu un polițist, darămite cu un ziarist. Sunt însă convins că nu ştia nimic. Probabil îl cunoştea pe unul sau mai mulți amanți ai fetei. Probabil a văzut-o la masă cu clienți. Ce vorbesc despre clienți! Nimeni nu este mai nestatornic decât un client şi doar nu le putea cere să se identifice, nu se face una ca asta. Iar

dacă ştia sau nu că vreun client venea s-o vadă mai des...

– Deci, nu ţi-a spus nimic?

– Mi-a spus s-o şterg de-acolo. Era furios pe mine şi ziarul meu. Nu era momentul propice să ne invităm la masă. Dar fii bun şi spune-mi ce s-a întâmplat.

– Oricum o să se afle. Aşa că dacă publici tu sau altul informaţia... Pe la trei, menajera, care este deasupra oricăror bănuieli, l-a găsit pe Campron cu gâtul tăiat pe mocheta din salon. Era în cămaşă, nu în pijama. Cum se trezea mereu la ora două, putem crede că asasinatul a fost comis între două şi trei. Şi de cineva care-l cunoştea, pentru că lumea nu ştia că locuia într-un apartament de deasupra cabaretului şi că se putea ajunge acolo nu numai prin local, ci şi printr-o portiţă care dă într-o fundătură.

– Da! spuse Em. Prin urmare, poate să fi fost atât un angajat al clubului, cât şi un străin.

– Evident, spuse Morille, ridicând din umeri. Dar uşa principală de la *Cythère* era închisă. Cea spre străduţa fără ieşire, dimpotrivă. Menajera, care are cheia, a fost mirată văzând că zăvorul nu era pus. Prin urmare, cum nimeni altcineva nu trecuse pe acolo, putem crede că victima a deschis singură uşa asasinului şi, pentru că l-a condus în biroul lui, înseamnă că-l cunoştea.

– Aţi vorbit cu tot personalul?

– Nu încă, recunoscu Morille. Oamenii vin târziu. Am vorbit doar cu barmanul, un majordom şi o florăreasă. Campron o lăsa să-şi ţină florile într-o cămăruţă.

– Mă întreb de ce barmanul şi majordomul au venit mai devreme, spuse Em. De obicei, nu-şi fac apariţia înainte de ora nouă.

– Aveau ceva de aranjat în cabaret, pentru că responsabilul cu pivniţa este bolnav.

– Chiar în ziua aia?

– Da, spuse comisarul, chiar în ziua aia. Tocmai asta nu-mi dă pace. Dar nu cred că ar trebui să cercetăm aspectul ăsta. Oamenii nu s-ar mai fi întors.

Se ridică, își aprinse o țigară și începu să se plimbe nervos prin birou.

– Și arma crimei?

Morille clătină posomorât din cap.

– N-am găsit-o încă, spuse el. Probabil a luat-o asasinul. La prima vedere, este vorba de un cuțit.

Em se uită la ceas.

– Cred că mai am încă timp să fac un articol pentru ediția de seară. Pot să sun?

– Dă-i drumul.

Em pierdu două minute așteptând ca linia lui Raynal să se elibereze. Pufnea de nerăbdare.

– Alo! strigă el în cele din urmă. Tu ești, Raynal?

– Da. Ce-ai? Te-a mușcat un câine?

– Nu spune prostii. Mai ai loc pe prima pagină a ediției de seară?

– Ziarul este gata să fie imprimat, dar, mă rog, dacă este important…

– Cred și eu! Este o informație exclusivă. Campron, fostul patron al moartei, a fost găsit cu gâtul tăiat acasă la el.

– Ce? exclamă Raynal.

– Da. Sunt singurul ziarist care știe asta. Te sun de la poliție.

– De aceea te tot căutau ei mai devreme? În cele din urmă or să te crucifice?

– Nu azi, nu am timp.

– Nu este destul de important pentru prima pagină cu tot ce s-a întâmplat. Public informația pe pagina a treia.

– Bine. Dar, în cazul ăsta, pune măcar un titlu pe prima pagină. „Patronul *cabaretului* găsit cu gâtul tăiat în apartament!" Cu semnul exclamării. Iar dedesubt: „de la trimisul nostru special Etienne Marcel Cary". N-am încă mare lucru. Doar pentru vreo două jumătăți de coloană. Am să umplu cu biografia tipului. E bine?

– E bine.

– Atunci, dă-mi-o pe stenografă.

Em dictă articolul şi închise.

– Îmi placi al naibii de mult, să ştii, oftă Morille. Ultima dată, mi-ai făcut-o. Cum naiba ai reuşit să pui mâna pe poza asta? Cei de la Evidență s-au dat peste cap. Trebuie să-ți spun că, la ziua ta, să nu te aştepți să primeşti flori din partea lor.

Se lăsă tăcerea.

– Şi dacă, spuse Em, umplându-şi din nou pipa, dacă cele două crime n-au legătură?

– Ce te face să crezi asta? Am găsit-o pe angajata lui Campron arsă. Fata n-a fost identificată bine, că-i vine rândul patronului ei să fie ucis. Ți se pare normal?

– Nicidecum, spuse Em, dar mă miră că tipul care n-a ezitat să tragă cu arma în pădure, cu riscul să alarmeze pe cineva, a folosit un cuțit într-un apartament care bănuiesc că este izolat.

– Aşa e, spuse Morille, o adevărată încurcătură. Problema e că ferestrele dau spre fundătură şi în apartament rareori intră soarele.

– La urma urmei, viața este o suită de coincidențe. O să vezi că vom afla în curând că tipul nu era chiar un om respectabil.

– Bine, spuse Morille, trebuie să mă întorc acolo. Nu te pot lua cu mine. Nu țin să fiu din nou făcut cu ou şi cu oțet. Dacă vrei să vii, vino cum poți.

*

* *

Cadavrul era întins pe spate, lângă o măsuță răsturnată cu tot conținutul ei. Lupta trebuie să fi fost înverșunată. Sângele care țâșnise din carotida tăiată împroșcase pereții și mocheta. Mirosul fad de sânge umplea încăperea, amestecându-se cu mirosul trabucelor victimei.

– Păcat că nu pot avea o fotografie. Arată groaznic, dar totuși e senzațional.

Într-adevăr, scena era groaznică. Ochii bulbucați ai lui Campron erau larg deschiși, părând să privească o imagine de coșmar, iar mâna dreaptă, plină de sânge, era crispată pe rana adâncă de la gât.

Trei inspectori, indiferenți în fața spectacolului macabru, percheziționau camera. Cei trei martori fuseseră duși în salonul slab luminată a cabaretului, sub paza unui polițist.

În lumina estompată, fastul localului căpăta un aspect posomorât, aproape disperat.

Și, dintr-odată, în timp ce polițiștii percheziționau locul, se auzi sunând telefonul.

Morille și Em se priviră. Apoi comisarul ridică receptorul.

– Alo! spuse el prudent.

– Alo! răspunse un glas de femeie. Tu ești, Marcel?

– Nu. Ce doriți?

– Cine sunteți? se neliniști glasul, care era al unei tinere femei.

– Cine întreabă? răspunse Morille.

Glasul ezită.

– Este acolo sau nu?

– E ocupat. Cine sunteți?

– Pentru mine nu e ocupat. Spuneți-i că-l caută Suzy.

– Suzy și mai cum?

Un moment de tăcere.

– Bine, spuse femeia, revin mai târziu.

Şi închise.

– Era prea suspicioasă ca să fie inocentă, spuse Morille. Dacă aş pune mâna pe ea, poate că am afla destule.

Coborî în cabaret şi-l luă pe barman deoparte.

– Ia zi, spuse el. Cunoşti o anume Suzy?

Bob reflectă.

– Nu, spuse el într-un târziu. Nu e nimeni cu numele ăsta nici în trupă, nici în rândul personalului.

– Dar Campron nu frecventa numai trupa şi personalul, spuse comisarul.

– În privinţa asta, nu ştiu nimic, răspunse barmanul. Campron era un tip rezervat. Nu vorbea cu nimeni despre relaţiile sale.

Ocoli barul şi-şi turnă un pahar mare cu whisky.

– Pe mine o asemenea doză m-ar da gata…

De fapt, mâinile îi tremurau şi ceilalţi doi martori nu erau nici ei într-o stare mai bună. Spectacolul îi răvăşise.

– Vreţi? le propuse el.

– Mulţumesc.

– Prietenul său Dieudonné ar putea să vă spună mai multe.

– De ce n-ai spus asta mai devreme?

– Pentru că nu m-aţi întrebat.

– Cine e Dieudonné ăsta?

– Este patronul altui cabaret, de pe lângă Saint-Germain-des-Prés.

Bob se strâmbă.

– O bodegă. Un club jalnic, cu trei chitarişti slăbănogi. Nici pe departe nu se compară cu ăsta.

Nici ceilalţi doi n-o cunoşteau pe Suzy.

– Bine. Şi pe unde locuieşte Dieudonné al tău?

– Pe strada Saint-Benoît. Deschide pe la şapte, pentru aperitiv.

Morille urcă în apartament, scărpinându-se în cap. Care-o fi fost mobilul?! În cameră găsiseră o sumă destul de însemnată, care era probabil câştigul din ajun, şi se părea că nimic nu fusese atins, că asasinul nu venise decât ca să ucidă.

– Am un nou client, spuse el, un anume Dieudonné. Este singurul prieten cunoscut al lui Campron. Mergem să-l vizităm. Tu stai aici şi reţine-i pe angajaţi pe măsură ce vin. Tu, Dupuy, vii cu mine.

– Vin şi eu, spuse Em.

– Ah, nu! izbucni Morille pe care eşecurile îl enervau. Ajunge, lasă-mă-n pace.

Em coborî cu ei şi-i privi furios plecând. Tocmai când totul începea să devină interesant!

Brusc, i se făcu sete şi merse în barul de vizavi. Aici intrase în ajun să bea ceva după ce fusese dat afară de Campron. Se numea *La Arthur* şi atmosfera liniştită nu prevestea nimic interesant.

CAPITOLUL VIII

– Bănuiam eu, spuse Dieudonné, bănuiam că şi eu o să am necazuri. Am vorbit despre asta cu Campron, nici acum opt zile. Iar când am văzut articolul în ziar, bang! Mi-a căzut cerul în cap! Nu mai rezist!

Biroul lui Dieudonné, aflat la parter, chiar la capătul scării care ducea spre pivniţă, era mai mic decât al lui Campron, mobilat mai sumar.

– Doar i-am spus. Când lucrezi cu fetele, sunt de aşteptat necazurile. Sunt minione şi fragile ca nişte păsărele şi n-au nici pic de minte.

Se lăsă într-un fotoliu. Părea copleşit de situaţie.

– O cunoşteai?

– Eu? întrebă Dieudonné. Poate. Adică le cunoşteam pe toate şi pe nici una. Fetele astea sunt groaznic de anonime. Nu ştii niciodată de unde vin şi unde se duc. Sărmanul Campron! Cred că s-a îmbolnăvit. Dar văd că staţi în picioare. Luaţi loc, luaţi loc.

Se ridică şi le dădu scaune.

– Ştiţi, spuse el, cabaretul meu este un local onest. Aici nu se întâmplă nimic, cu excepţia unor rare încăierări. Odată, cineva a murit. Dar pe trotuar. Doar nu sunt obligat să ştiu tot ce se întâmplă pe trotuar, nu?

Evident, în privinţa lui Jenny, nu aveau să afle nimic, tot aşa cum nu aflaseră nici de la Campron. Şi omul putea să fie sincer. Doar nu el se ocupa de *Cythère* şi, prin urmare, nu putea şti ce se întâmpla acolo.

Morille se ferise să-i spună lui Dieudonné de uciderea lui Campron şi era clar că marsiliezul nu aflase.

– Vă servesc cu ceva? spuse Dieudonné.

Începu să le aducă paharele.

– Whisky? Coniac? Ştiţi, eu sunt un burlac bătrân, şi, cum nu primesc vizita unor femei, nu am suc de fructe, spuse el râzând. Şi n-am mai primit niciodată vizita unor poliţişti.

– Ei bine! spuse aspru Morille, am o veste tristă pentru dumneata, Campron este mort.

Paharul pe care Dieudonné îl ducea la gură începu să tremure.

– Ce-aţi spus?

– Ucis, spuse Morille. Menajera lui l-a găsit în salon, în după-amiaza asta. Cu gâtul tăiat.

– E imposibil! exclamă Dieudonné. L-am văzut cu nici opt zile în urmă.

– În opt zile se pot întâmpla multe! Ba chiar în decurs de o oră. Cu ce se mai ocupa Campron în afară de cabaret?

– Eram prieteni buni şi nu cred că mai făcea şi altceva. Fetele îi dădeau destulă bătaie de cap şi-i aduceau destui bani.

– Deci, nu ştii dacă avea sau nu duşmani? Având în vedere că eraţi prieteni, trebuie să ne spui.

Dieudonné ridică din umeri şi luă o înghiţitură de alcool.

– Toţi avem duşmani, spuse el, chiar şi dumneata. Avea unul sau doi care au vrut să-l jefuiască, dar Campron era un tip dur, şi ceilalţi s-au oprit. De altfel, asta nu e treabă de racketi. Puteau ei să spargă totul în cabaret, dar nu puteau ucide găina cu ouă de aur.

– Aşa cred şi eu, spuse Morille. De fapt, crima asta cred că are o legătură cu uciderea lui Jenny.

– Şi eu cred asta, spuse Dieudonné. Dar nu văd cum Campron ar fi putut fi amestecat în povestea asta.

Lăsă brusc paharul.

– Dar..., staţi, spuse el. O cunosc pe fata asta. Acum îmi amintesc... Într-o zi, când m-am dus la Campron, era la el în birou şi-i cerea o mărire de salariu pe care el nu voia să i-o acorde. Vă daţi seama că, dacă ar fi fost ceva între ei, sau dacă ea ar fi avut o aventură, n-ar fi făcut atâta scandal pentru nişte bani în plus. Se pare că era una dintre cele mai bune animatoare din cabaretul lui. Cine ştie, poate-o fi dat peste un sadic.

– La cinci zile după ce-a plecat de la *Cythère*?

– Ei, nu se ştie niciodată, spuse marsiliezul, dând din cap.

– Bine, continuă Morille. Să vorbim despre Campron. Ai auzit de o anume Suzy?

– Suzy? Era iubita lui, dar n-aş putea spune că o cunosc. Am întâlnit-o o singură dată în compania lui, într-o după-amiază, la curse. Îmi place să fiu discret. Doar am dat mâna cu ei şi ne-am despărţit. După câteva zile, i-am spus că are o iubită frumoasă. Mai tânără decât el cu douăzeci de ani.

– Care este numele ei complet şi unde locuieşte?

– A, nu ştiu nimic despre asta, spuse Dieudonné. Nu-i plăcea niciodată să vorbească despre asta. Deşi patron de cabaret, era extrem de pudic.

– Aşadar, nu cunoşti nici numele şi nici adresa femeii?

– Nu.

Dieudonné îşi umplu din nou paharul.

– Bietul Campron..., oftă. Cel mai bun dintre oameni, care n-ar fi făcut rău nici unei muşte, decât dacă era stârnit... Nici prin gând nu-mi trecea că ar putea avea un asemenea sfârşit...

– Foarte bine, o să fii chemat la secţie, spuse comisarul.

Avea senzaţia că se învârtea în jurul cozii, asemenea unui câine. Acum trebuia să caute în tot Parisul o femeie pe nume Suzy şi care avea douăzeci de ani mai puţin decât amantul ei!

*

* *

Em dădu peste cap paharul.

– Uff! spuse el, mă simt mai bine acum... Umple-l, te rog...

Nu mai băuse nimic din clipa în care polițistul îl abordase în barul de pe strada Saint-Denis şi-şi simțea gâtul de iască.

În lumina slabă a asfințitului, oamenii treceau prin fața uşii încuiate a cabaretului *Cythère,* neştiind ce dramă avusese loc aici. Îi aştepta o surpriză când în, acea seară, vor vedea că uşile rămâneau închise.

Deşi era momentul propice pentru un aperitiv, în cafenea era puțină lume. La capătul tejghelei abia dacă se aflau trei clienți care râdeau.

Em îşi umplu pipa.

– Bietul Campron..., spuse el aplecându-se spre patroană. Ce sfârşit trist, nu?

Acum, putea vorbi. La acea oră, ziarul era la tipografie şi nu mai exista riscul ca vestea să-i fie furată de vreun confrate.

– Sfârşit trist? spuse femeia corpolentă mirată.

– Cum? Nu ştiai? întrebă Em. A fost ucis în după-amiaza asta.

– Ucis? repetă femeia uluită.

– Sigur, n-aveai de unde să ştii. Poliția a păstrat secretul.

– Nu se poate!

– Din păcate, da. Menajera lui l-a găsit mai devreme în apartamentul lui cu gâtul tăiat. Nu trâmbița acum vestea!

– Arthur!

Bărbatul rotofei de cincizeci de ani care făcea pe barmanul se apropie şi îi aruncă lui Em o privire bănuitoare.

– Ştii ce-a spus domnul? Campron a fost ucis. I-au tăiat gâtul.

– Imposibil!

– V-am spus adevărul. Ştiu din surse sigure.

Îşi arătă discret cartea de vizită de reporter.

– Aţi pierdut un client bun, nu?

– Nu era un client bun, spuse Arthur. Venea rar pe aici. Dar ne era vecin şi era un om cumsecade, cam taciturn, dar de treabă.

– Şi totuşi, cafeneaua voastră este peste drum de *Cythère*...

– Oh! Avea de băut la el... Şi nu era prea comunicativ. Era cam posomorât. Probabil de la moartea soţiei lui.

– Când mă gândesc că l-am văzut alaltăieri sănătos... Dar n-a stat prea mult. A băut un pahar şi mi-a oferit şi mie unul, spuse patroana. Venise să lase un pachet.

– Un pachet? întrebă Em.

– Da. Trebuia să-l predăm unei femei, o anume Suzy. M-am întrebat de ce n-a aşteptat-o acasă la el, dar a spus că s-ar putea să fie plecat.

– Ai spus Suzy?

– Da.

Em arboră un aer indiferent.

– O fată înaltă şi roşcată, nu?

– Nu, înaltă, dar brunetă, cu un palton din piele neagră. Mai tânără ca el. Cam de treizeci de ani.

– Am confundat-o, se scuză Em. O cunoaşteţi?

– Nu, a venit aici prima dată.

Em se simţi cuprins de disperare. Cum să facă să pună mâna pe fată?

– De altfel, sper să-mi aducă noroc, spuse patroana, zâmbind.

– Cum aşa?

– Pentru că, atunci când a venit, eu mă pregăteam să pariez la curse şi i-am notat numărul de la maşină ca să-l folosesc...

– Chiar aşa? întrebă Em, străduindu-se să disimuleze agitaţia care-l cuprinsese. Umple-mi paharul, ceru el ca să se calmeze.

– Dar n-ai terminat de băut!

– Nu-i nimic, toarnă-mi peste.

Mai turnă apă, şi-şi înmuie buzele în pahar.

– Arată-mi-l, spuse el. Poate că-mi va purta şi mie noroc.

– Imediat. L-am notat, aşteaptă... uite: 374X75. Se vede că e o femeie avută. Era o maşină decapotabilă superbă.

– Şi pachetul era mare?

– Oh! Nu. Cam de un kilogram de zahăr, cel mult.

Em mai rămase câteva clipe ca să discute despre sfârşitul brutal al lui Campron, să bată câmpii despre viaţă şi moarte, despre nimicnicia omului pe pământ, despre răutatea omenească şi utilitatea pedepsei cu moartea.

– Bun, spuse el în cele din urmă, trebuie să merg la redacţie.

În realitate, eşuă în barul de la etajul şapte, după ce şterpelise un exemplar din ediţia de seară a ziarului de pe biroul portarului.

Articolul se afla pe pagina a treia, iar pe prima pagină, titlul împreună cu numele său.

– Se vede că eşti apreciat la ziar, spuse Grégoire. Au grijă să-ţi facă publicitate.

– Eu fac publicitate ziarului, băiete, spuse Em, râzând. Nu uita că sunt unul dintre cei mai buni reporteri criminalişti din lume şi poate singurul.

– Din păcate, ai şi defecte: afemeiat, bei, eşti lacom, leneş şi, în plus, amator de artă.

– Şi ăsta e un viciu?

– Nu. Nu încă. Dar o să fie. Bine că nu eşti cartofor.

– Ba da, sunt! protestă Em. Meseria mea este o perpetuă partidă de pocher.

Comandă un rând de băut şi-l bătu pe umăr pe Grégoire.

– Nici nu ştii cu câtă nerăbdare aştept ziua de mâine…

Pentru că a doua zi avea să afle cu ajutorul unui prieten de-al lui de la prefectură a cui era maşina cu numărul de înmatriculare 374X75.

CAPITOLUL IX

Fapt absolut ieşit din comun pentru el, Em sări din pat la opt dimineaţa.

Aerul era limpede şi răcoros, şi paşii ziaristului se auzeau clar pe trotuar.

Ar mai fi putut rămâne în pat, dar nerăbdarea nu-i dădea pace.

Intră într-un bar, comandă o cafea tare şi un pahar de vin şi mai tare, şi luă ziarul.

Constată cu satisfacţie că nici acesta nu conţinea nimic mai mult decât scrisese el în articolul din ajun. Nu avusese timp, dată fiind ora la care fusese scos *Télégramme*, să facă o anchetă sau să ia un interviu, drept pentru care se mulţumise să redea declaraţia oficială şi fotografia faţadei cabaretului *Cythère*.

Em dădu din cap.

– Nu ştiu de ce îşi închipuie toţi că fotografiile astea îl interesează pe cititor. În realitate, puţin îi pasă de ele!

Privea nerăbdător cum trece timpul. Cu greu aşteptă să se facă nouă şi un sfert ca să sune la prefectura Senei şi să ceară să vorbească cu prietenul lui.

– Alo! Ernest?

– Cine e? spuse glasul morocănos al unui om care se trezise prea devreme.

– Em Cary.

– Ţi-a luat foc casa sau dau tătarii? întrebă uimit celălalt. Nu-ţi stă în obicei să fii atât de matinal. Acum văd că te scoli cu găinile!...

– Am nevoie de o favoare.

– Dacă vrei să-mi ceri bani... Am plătit chiria şi simt deja ameninţarea celeilalte.

– Nu. Dacă mă ajuţi, te duc în Martinica.

– În Martinica? exclamă Ernest. Te-ai ţicnit?

– Mă rog, într-un bar cu specific din Martinica. Poţi să bei punch alb cât poţi. Se numeşte *Cântecul Insulelor.* L-am dus acolo la masă şi pe un comisar de la Criminalistică.

– Deci, ce vrei? întrebă Ernest.

– Având în vedere că lucrezi la numere auto, vreau să-mi găseşti numele şi adresa proprietarei unei maşini.

– Te ajut doar pentru că e vorba de tine şi am fost colegi de facultate, spuse Ernest. În principiu, dăm asemenea informaţii doar poliţiştilor şi proprietarilor de parcuri de maşini ca să afle dacă automobilele pe care vor să le cumpere nu sunt furate. Sună-mă peste zece minute.

Peste zece minute, Em nota febril informaţiile furnizate de Ernest.

– Suzanne Giraud, bulevardul Saint-Jacques, repetă el.

– Sper să fie frumoasă, spuse cu un rânjet Ernest. Ce-a făcut?

– Dragostea bat-o vina!

– Asta nu grav!

– Poate fi când nici nu te aştepţi.

Era încă devreme. Avea, aşadar, şanse mari s-o mai găsească pe Suzy acasă la ea.

Era un bloc locuit doar de artişti. Tânăra locuia într-un atelier din fundul curţii.

Femeia se trezise şi îi deschise imediat. Părul îi era ciufulit şi ochii adumbriţi din cauza nopţii albe.

Îi aruncă lui Em o privire temătoare. Probabil se aşteptase la vizita poliţiei şi era ora la care veneau de obicei poliţiştii.

Prin uşa întredeschisă a atelierului, Em văzu pe canapeaua desfăcută un exemplar şifonat din *Télégramme.*

Suzy ştia acum de moartea lui Campron, dar aflase după ce sunase la cabaret. Atunci, de ce devenise dintr-o dată neîncrezătoare?

– Nu te teme, spuse ziaristul. Sunt un prieten. Trebuie să-mi fi citit articolul de aseară.

Arătă spre ziar.

– Intră..., murmură ea.

Părea copleşită de situaţie şi mâinile îi tremurau uşor.

– Cum mi-ai dat de urmă? spuse ea.

Em zâmbi.

– Un ziarist este întotdeauna şi detectiv. Aşa e meseria noastră.

Tânăra se lăsă pe marginea canapelei şi ridică spre el ochii negri.

– E groaznic, spuse ea, groaznic...

– Înţeleg, spuse Em. Ai fost prietena lui, nu?

– Da... De aproape zece ani... Eram foarte tânără când l-am întâlnit... A fost singurul bărbat din viaţa mea... Acum...

Făcea eforturi disperate să-şi reţină lacrimile.

– Să mori într-un mod atât de groaznic!...

Em se gândi la cadavrul mutilat, însângerat, pe care-l văzuse în ajun în apartamentul din Montparnasse.

– De ce nu v-aţi căsătorit?

– Pentru că nu m-a cerut niciodată de soţie... Era un om ascuns, un bărbat adevărat pe care-l admiram... I-a înfruntat acum câţiva ani pe racketi şi era respectat de toată lumea...

Probabil că relaţia lor se bazase mai mult pe admiraţie decât pe dragoste. Campron îi câştigase admiraţia prin forţa şi controlul de sine.

– De ce nu te-ai dus la poliţie când ai aflat...

– Nu vreau să am de-a face cu poliţia.

Tonul ei sunase clar.

– Dar bănuiesc că, acum, când mi-ai dat de urmă, o să le spui polițiștilor, nu?

– Nu știu, spuse Em sincer. La urma urmei, e treaba lor. Dar nu-ți face iluzii. Într-o bună zi, tot vor pune mâna pe dumneata.

– Nu-mi fac iluzii.

Își trecu mâna peste frunte.

– Dar mi se pare că nu e adevărat ce se întâmplă... Degeaba citesc ziarele, nu conștientizez... Am impresia că o să sune telefonul și-o să-i aud glasul...

Suzy se ridică brusc, cu pumnii strânși.

– Cine a făcut asta? Cine?

– De aceea am și venit să te văd. Dacă țineai la el, trebuie să mă ajuți.

– Cum vrei să te ajut? spuse ea. Nu știu nimic. Jur că, dacă aș fi știut că e în pericol, aș fi avut eu grijă de el. Și toate astea, fără îndoială, din cauza târfuliței ăleia care a fost ucisă acum o săptămână.

– De ce spui că era o târfuliță?

– Toate fetele alea care erau mereu cu el, care se roteau în jurul lui...

Probabil că era geloasă pe toate tinerele acelea dezbrăcate, ușuratice.

– Cred că-ți faci degeaba probleme, spuse Em. În general, oamenii de acest tip nu fac curte angajatelor lor. Ar fi fost nevoit să facă prea multe compromisuri periculoase. Campron a fost ucis pentru că știa fără îndoială ceva ce nu le-a spus polițiștilor. Iar ucigașul voia să scape de un posibil martor.

Își umplu liniștit pipa.

– Ce știa Campron? spuse el brusc.

– Dacă aș ști, ți-aș spune, răspunse ea, frământându-și mâinile. Dar, îți repet, nu-mi făcea confesiuni. Mă întreb chiar

dacă vorbea cu cineva. Îmi dau seama că, pentru el, eram doar o jucărie, un copil pe care-l răsfăța, dar căruia nu-i vorbea despre afacerile lui.

– În cazul ăsta..., vru să spună Em.

Dar se opri la timp. Dacă tânăra nu vorbea despre pachet, însemna că avea un motiv. Un motiv pe care trebuia să-l lămurească mai târziu.

– În cazul ăsta, continuă el, spune-mi măcar de ce l-ai sunat ieri după-amiază, când era deja mort.

Suzy îl privi uimită.

– De unde știi?

– Pentru că eram acolo, spuse zâmbind Em. Cel care ți-a răspuns este comisarul care conduce ancheta.

Ea se dădu înapoi, cu pumnii strânși.

– Deci, eşti polițist, spuse ea.

– Repet, sunt ziarist. Dacă eram polițist, n-aş fi venit singur. Sau aş fi trimis pe cineva după dumneata. În realitate...

Em îi arătă legitimația de reporter.

– Vezi, eu am scris articolul ăsta, ieri, spuse el, arătând spre exemplarul din *Télégramme*. Am avut noroc să fiu admis printre polițiști, atunci când nimeni nu ştia încă nimic.

Lacrimile îi umeziră din nou ochii lui Suzy, dar ea se străduí din nou să le oprească.

– În realitate, spuse el, fii liniştită, n-a suferit. Asemenea răni nu dor.

Mințea. Dimpotrivă, Campron suferise cumplit pentru că un efect al loviturii de cuțit este că venele şi nervii se contractă. Doar în apă nu l-ar fi durut.

– De ce l-ai sunat?

– Nu ştiu..., răspunse ea, frământându-şi mâinile şi mergând agitată prin cameră. Voiam să-i vorbesc... Mă simțeam singură... Vremea era atât de rece şi mohorâtă. Poate

că am avut o presimțire... Poate că m-a chemat de dincolo de moarte...

– Nu știi nimic care să-mi indice o anumită pistă? Îți dau cuvântul de onoare că polițiștii nu vor afla nimic de la mine. Vreau doar să ajung înaintea lor.

– Nimic, murmură Suzy. Venea la mine în general după-amiaza, din cauza muncii sale de la *Cythère*. Ieșeam împreună. Uneori, mergeam în oraș să luăm cina. Era vesel, dar ascuns. Nu știam nimic despre cunoștințele și prietenii lui... Cred că ne-am întâlnit doar o singură dată cu un prieten de-al lui la curse... Dar ne-am despărțit repede. Nu-i cunosc numele și n-aș fi capabilă să-l recunosc.

Se opri brusc.

– Nu vrei să bei ceva? întrebă ea cu aceeași voce albă.

– Cu plăcere.

Cuvintele tinerei îi declanșaseră o sete aprigă.

– O cafea?

– Nu beau cafea. Îmi face rău la ficat. Dar dacă ai ceva mai tare...

– Coniac? Whisky?

– Puțin whisky ar fi bun.

Era singura băutură care-i dădea o stare de euforie fără să-i afecteze judecata.

Acum, Suzy părea mai încrezătoare. Atunci, de ce nu-i vorbea despre pachet?

– Ascultă, spuse el, până acum n-am multe elemente, chiar mai puține decât poliția, dar știu ce vreau. Am să încerc să găsesc ceva. Stai aici, te sun eu.

Suzy deschise larg ochii și buza de jos începu să-i tremure.

– Crezi că sunt în pericol?

– Nu, răspunse Em, dar e necesar să ținem legătura. Cum să fii în pericol dacă nimeni nu a aflat de existența dumitale și nu știi nimic?

Dar îşi spuse că autorii crimei ar fi putut să găsească la fel ca el adresa femeii.

– Te sun după-amiază, spuse el.

Plecă, se opri la *Oriental*, după care luă autobuzul, pentru că venise vremea pentru un mic aperitiv.

Regreta ceea ce avea de făcut. Dar n-avea o mie de soluţii la dispoziţie.

CAPITOLUL X

Vremea se făcuse frumoasă. Seara călduță de primăvară se lăsa deasupra oraşului. Cei doi bărbați stăteau pe terasa unei mari cafenele din Piața Operei.

– Altfel spus, i se adresă Grégoire, nu eşti cu mult înaintea polițiştilor. În plus, te-ai cam lenevit. În după-amiaza asta, n-ai făcut nimic în afară să baţi barurile.

– Aveam nevoie de puțină odihnă. Am avut o săptămână încărcată. Şi apoi, după atâtea cadavre, simțeam nevoia să-mi clătesc ochii cu ființe vii. Nu găseşti că femeile sunt frumoase? Mă întreb ce s-ar întâmpla cu noi dacă n-ar exista ele. Ele conduc lumea. Ne batem, ne ucidem din cauza lor, câştigăm bani ca să le facem pe plac şi să le cucerim... Aşa a fost de când cu războiul Troiei. Chiar şi diavolul şi Dumnezeu s-au certat pe vremea paradisului terestru din cauza unei fete! Ia priveşte-o pe această Eva care încearcă să ne ademenească.

O fată splendidă trecea cu nonşalanță pe trotuar în fața lor, cu pieptul scos în afară.

Cu un oftat, Em o privi îndepărtându-se şi dispărând în mulțime.

– Păcat!... murmură el. Exact când ai pe cineva sau când ai un tren de prins, o întâlneşti pe cea care ar fi putut fi femeia vieții tale.

– Sau cea mai rea otravă.

– Ce bine că există şi compensații! Şi antidoturi, spuse Em.

Roti paharul de whisky pe care-l privi în lumină, făcând să se audă clinchetul cuburilor de gheață.

– Bine, spuse el cu un oftat. Ziua nu s-a terminat încă. Scuză-mă. Trebuie să dau un telefon.

– Nu, eu mă întorc la redacție. Curios lucru, știam că ești foarte dinamic, și totuși nu te-ai mișcat toată după-amiaza din bar.

– Ba da, am fost să mă uit prin vitrinele anticariatelor, de pe strada Bonaparte. Apoi am obosit. Dar acum mi-am intrat în formă.

În timp ce Grégoire se îndepărta, Em se duse la subsol și formă numărul lui Suzy.

– Ai găsit ceva? întrebă tânăra nerăbdătoare.

– Nu știu, răspunse Em. Trebuie să te văd. Poți să vii la *Cântecul Insulelor* de pe strada Beaujolais?

– Acum?

– Să spunem peste o jumătate de oră. Dacă întârzii, așteaptă-mă.

– Am înțeles.

Apoi, formă numărul restaurantului.

– Alo! Aici Em Cary, spuse el. O prietenă de-a mea trebuie să vină în curând. O tânără frumoasă, înaltă, brunetă, cam de treizeci de ani. Dați-i un punch bun și spuneți-i să mă aștepte. Voi întârzia o jumătate de oră.

Așteptă un sfert de oră pe terasă, spunându-și că femeilor le ia întotdeauna mult să se aranjeze. Apoi, amețit de defilarea neîncetată a neamului femeiesc, coborî, o sună pe Patricia și-i dădu întâlnire pentru acea seară.

– Ce-ai tot făcut în ultimele trei zile? spuse ea.

Era supărată de când se dusese singur la *Cythère*.

– Știi bine că am treabă.

– Oh, știu. Ți-am citit articolul. Ai găsit informații?

– E posibil.

– Ah, să-mi povestești și mie, spuse ea surescitată.

– Pe curând.

Luă un taxi şi ajunse pe bulevardul Saint-Jacques. Pe drum, se gândi la Patricia. Era o tânără ca oricare alta, poate mai frumoasă decât celelalte. Ceea ce-i plăcea cel mai mult la ea era ciudăţenia ei. Semăna cu Campron, i se destăinuia prea puţin. Nu ştia despre ea decât că mai fusese măritată cândva. O cunoscuse într-o seară, la un cocteil dat de un scriitor de romane poliţiste.

Oare îl iubea în ciuda infidelităţilor lui flagrante? Poate era doar o aventură trecătoare pentru ea. Sau poate că-l iubea cu adevărat. De unde putea şti ce gândea o femeie când în general nici ea nu ştia?

Îi spuse taximetristului să oprească lângă esplanadă, la cincizeci de metri de imobil. Fapt pentru care se felicită pentru că vru să coboare când o văzu pe Suzy ieşind şi îndreptându-se spre Denfert-Rochereau. Îi luase mai mult timp să se pregătească decât estimase el. Bineînţeles, trebuise să ascundă urmele de lacrimi şi ale nopţii albe.

Aşteptă o clipă, plăti cursa, apoi se îndreptă încet spre bloc.

Portăreasa era ocupată să pregătească de mâncare, sub boltă, iar curtea era pustie. Dinspre o fereastră deschisă la primul etaj, se auzea o melodie cântată la chitară.

Trebuia să intre rapid. După aceea, nu mai era nevoit să se grăbească. Suzy îl aştepta la *Cântecul Insulelor*, şi putea acţiona în linişte. Observase de dimineaţă că uşa avea un zăvor de siguranţă. Cu ajutorul cârligului pe care-l purta întotdeauna la el şi care avea aspectul inofensiv al unui instrument de curăţat pipele, avea să fie uşor. Dar ieşirea! În blocul locuit aproape numai de boemi, totul părea banal.

Uşa cedă uşor şi Em o închise după el. Avea impresia ciudată că îi viola intimitatea. Suzy făcuse patul. Pe aragaz, erau o caserolă şi o farfurie murdare. Tânăra femeie nu

mâncase cine ştie ce. Durerea şi probabil frica îi alungaseră foamea.

În schimb, conţinutul sticlei de Gilbey's care rămăsese pe masă se diminuase considerabil. Em îşi turnă puţin într-un pahar, ca să capete curaj. Apoi începu să scotocească încet prin apartament, având grijă să lase totul cum era.

Poate că vizita lui avea să se dovedească inutilă. Campron îi încredinţase tinerei de trei zile faimosul pachet. Femeia avusese timp să scape de el, să-l ducă în altă parte sau Dumnezeu mai ştia ce făcuse cu el. Nu ştia ce instrucţiuni îi dăduse patronul cabaretului lui Suzy. Ce conţinea oare?

Oricum, nu putea fi un cadou. Campron i l-ar fi dat personal. Dacă i-l lăsase la birt, însemna că fusese nevoit să scape urgent de el.

Or, făcuse asta înainte de sosirea poliţiei, atunci când, oficial, nu ştia că moarta fusese identificată. Ipoteza deschidea orizonturi nebănuite.

Scotoci prin comodă fără rezultat, apoi printr-un bufet provensal. Mobila era compusă din elemente disparate, dar atmosfera care semăna cu cea dintr-un anticariat nu-i displăcea.

În cele din urmă, găsi faimosul pachet în dulap, părând că Suzy nu încercase deloc să-l ascundă.

Em simţi un nod în gât, ca de fiecare dată când în faţă i se deschidea o nouă pistă.

Pachetul, care semăna într-adevăr cu unul de zahăr, dar mai uşor, era învelit în hârtie de ambalaj maronie şi legat cu sfoară.

„Am senzaţia că sunt un hoţ!" îşi spuse el.

Puse pachetul pe masă, se aşeză şi desfăcu nodul cu precauţie.

Sub ambalaj, se vedea o hârtie mai dură, gudronată, ca pentru a proteja conținutul de umiditate sau a evita împrăștierea mirosului.

Desfăcu capacul cutiei. Era plină de pliculețe din hârtie împăturite parcă de un farmacist. Deschise unul și scurse în palmă un praf fin alb. Îl gustă, dar era deja convins ce era.

„Ei bine! își spuse el. Sunt cam opt sute de grame de cocaină. Asta face ceva bani..."

Puse un săculeț în buzunar, refăcu ambalajul și nodul. Apoi puse pachetul în debara.

Suzy îl aștepta la *Cântecul Insulelor*. Paharul ei de punch era încă plin, dar probabil nu era primul. Era roșie în obraji, iar ochii îi străluceau.

Em o privi admirativ. Nu mâncase aproape nimic, golise pe jumătate sticla de Gilbey's, iar acum se părea că romul nu era o problemă pentru ea. Era adevărat că se afla într-o stare de agitație care-i permitea să facă unele excese. Dar când aveau s-o lase nervii...

Em se așeză lângă ea, după ce-i făcuse semn chelnerului să-i servească.

– Ei? întrebă ea. Ai aflat ceva?

– Nu încă, spuse Em, dar sunt pe calea cea bună.

Scoase pliculețul din buzunar și-l puse nepăsător pe masă.

Suzy privi pliculețul cu indiferență nesimulată. Era clar că nu știa despre ce era vorba și că nu mai văzuse ceva asemănător.

– Doar pe dumneata te am, spuse ea. Nu știu de ce am încredere în dumneata...

– Poliția..., începu Em.

– De ce-aș avea încredere în poliție? Nu știu nimic. Toate astea nu-mi pot aduce decât necazuri.

Se întoarse spre el fără să arunce o privire spre pliculeț.

– În plus, mi-e frică, şopti ea. Acum mi-e frică. L-au ucis pe Marcel…

Em nu ştia că numele mic al lui Campron era Marcel.

– Poate că or să vrea să mă omoare şi pe mine…

Acum, când găsise pachetul, îşi spuse că era posibil. Tânăra avea o singură şansă, ca ucigaşii să nu ştie de existenţa ei.

Era riscant, dar decise să intre în horă.

– Chiar ai încredere în mine? spuse el.

Suzy îl privi drept în ochi.

– Da.

– Ieri seară, Campron ţi-a lăsat un pachet *La Arthur.*

Femeia deschise larg ochii.

– Asta mi-e meseria. După cum vezi, am dat de tine. De ce nu mi-ai spus despre pachet?

Ea nu răspunse imediat.

– Pentru că Marcel îmi ceruse să păstrez secretul. Mă rugase să mă duc să-l iau din acel bar, să-l ţin la mine acasă şi să nu vorbesc nimănui despre el, orice s-ar întâmpla.

Hotărât lucru, femeia i se supunea orbeşte lui Campron. Îşi ţinea promisiunile şi după moartea bărbatului. Ar fi fost în stare să-i rămână credincioasă douăzeci de ani.

– Atunci, ţine-l la tine acasă şi nu vorbi nimănui despre el. L-ai deschis?

– Nu. Mi-a spus să nu-l deschid.

„Hotărât lucru!" îşi spuse Em.

– Uite ce trebuie să faci. Te întorci acasă, ieşi cât mai puţin afară, te închizi în cameră şi aştepţi să te sun eu.

Puse la loc pliculeţul în buzunar.

– Mai bei un punch?

– Da…

Ciocniră.

– Şi instalează-ţi cât mai curând un zăvor de siguranţă, adăugă el.

CAPITOLUL XI

– Ți-am spus că ai făcut o prostie, spuse Paul. Iar când faci una, automat vei face și altele. Polițaii erau complet derutați cu privire la moartea lui Jenny, poate că ar fi abandonat cazul în așteptarea unor zile mai bune. Dar tu te-ai încăpățânat. Și acum uite rezultatul. N-or să se lase până nu vor răsturna cerul și pământul.

– Repet, n-aveam ce altceva să fac, spuse Willy. Campron mă văzuse de două-trei ori cu Jenny, înainte să plece de la cabaret ca să mă urmeze. Și nu știu dacă a vorbit despre mine polițiștilor.

– Te cunoștea?

– Nu chiar, dar sunt destul de cunoscut în Montparnasse, deși nimeni nu știe cu ce mă ocup.

Maxime dădu posomorât din cap.

– Vă spun că tipul ăsta o să ne ducă la pierzanie, spuse el. Pentru un fost SS-ist, nu prea are sânge rece.

– Dimpotrivă, spuse Willy cu un zâmbet glacial. Tocmai pentru că am mintea limpede am putut prevedea ce avea să urmeze. Pe unii trebuie să-i reduci neapărat la tăcere. Poate că nu-mi cunoștea numele, dar am băut două-trei pahare cu el, destul ca să mă lase să intru în apartament.

– Și te-ai dus să-l înjunghii ca pe un porc, spuse cu tristețe Paul. Uneori mă îngrozește cât de inconștient poți fi. Ți-am spus doar, ai prea multe amintiri, amintiri urâte... Poate că ți-a fost bine acum douăzeci de ani, dar acum jucăm o partidă de pocher în care miza nu mai e aceeași...

Își aprinse o țigară și îl privi pe omul care stătea în picioare în mijlocul încăperii. Și-l imagina în uniforma neagră cu capete de mort, sub cerul întunecat de iarnă din Prusia...

– Are dreptate, spuse Maxime.

– Ce riscați? exclamă Willy. Doar eu duc toată povara, nu?

– Nu. Aveam o mică afacere prosperă și, în loc de asta, riscăm să ajungem cu toții la închisoare.

– Ați fi fost deja acolo dacă n-aș fi eliminat-o pe Jenny.

– Ești o brută, Willy, spuse Eduard. Nu știi să vorbești cu femeile, să le convingi, să le promiți luna de pe cer... Nu cunoști decât violența. Așa nu poți avea câștig de cauză. Poți convinge ușor o femeie, chiar și într-o asemenea afacere, dacă n-o iei la refec, mai ales dacă e prea devreme. După aceea, ar fi avut grijă ceilalți să bage spaima în ea ca să-și țină gura, și ar fi fost cu atât mai bine cu cât ar fi fost destul de departe de noi și n-am fi avut nici o legătură cu afacerea.

Willy păru să-și ceară scuze.

– Este posibil, spuse el. Dar când Ernest a venit să-mi spună că ziaristul s-a dus la Campron, n-am mai rezistat. N-am mai putut dormi liniștit. Așa că, în acea după-amiază... În ce privește restul, sunt liniștit. Nimeni nu m-a văzut nici intrând, nici ieșind.

– Și amprentele?

– Am purtat mănuși. Iar pumnalul l-am aruncat la canal. Păcat, adăugă el. Un pumnal frumos, un suvenir.

– În orice caz, spuse Paul, dacă omul ar fi vorbit cu poliția, ai fi fost deja arestat. Și dacă a vorbit cu Cary, e deja prea târziu.

– Pe ziarist îl țin eu sub supraveghere, zâmbi Willy. Îl urmăresc mai bine decât ați crede. Știu exact tot ce știe și ce face.

– Probabil de la Ernest, nu? întrebă râzând forțat Maxime.

– Nu numai de la Ernest, spuse Willy, zâmbind. Mai are și alți prieteni.

Dădu peste cap paharul cu vin de Rin, se încheie la haină și își aprinse o țigară.

– Mă duc să dau o raită, spuse el. Am nevoie de aer.

– Profită cât mai poți, răspunse Maxime.

Willy ieși și cei trei bărbați se priviră.

– Pe mine mă înspăimântă tipul ăsta, spuse Eduard. E țicnit. Într-o bună zi, o să dăm de dracu`. Ucide oamenii la fel cum dă peste cap un pahar.

Se așternu tăcerea.

– Mă întreb cum de l-ai admis în organizație.

– Mi-a fost băgat pe gât de grecul care are un bar la Dortmund. L-a cunoscut acolo, în timpul războiului, și Willy i-a făcut niște servicii, spuse Paul.

– Tare-mi vine să las totul baltă, spuse Maxime. Nu-mi miroase a bine. Dacă o să se întâmple ceva în care vor fi amestecați și marsiliezii, vom fi prinși între ciocan și nicovală din cauza imbecilului ăstuia.

– Doar nu noi i-am spus să facă asta! protestă Eduard.

– Da, dar n-am reușit să-l controlăm. Și, cum nu s-a mulțumit doar cu Jenny, i-a venit de hac și lui Campron.

– Este scuzabil că și-a pierdut capul...

– Asta îl și așteaptă!

– Dacă este amestecat într-o afacere și se descoperă că este un fost nazist căutat pentru crime de război...

– Ei! Pentru alții, după douăzeci de ani, totul era în regulă. În timp ce acum, cu toate problemele astea...

– Și apoi, spuse Paul, bănuiesc că l-a cunoscut pe Campron mai mult decât vrea să recunoască.

– Ce te face să crezi asta?

– Cred că Willy al nostru are activități suplimentare.

– Care anume?

– Traficul de droguri. Înțeleg ceva germană, am învățat pe când eram prizonier. Într-o zi, am surprins o convorbire între el și Omar libanezul. Și cum în multe baruri se vând mai mult sau mai puțin droguri…

– La naiba! spuse Eduard după un moment de tăcere. Chiar că-mi vine s-o șterg.

– E prea târziu, spuse Paul. Suntem cu toții în cofă.

Maxime își umplu paharul cu vin.

– Numai de nu i-ar da prin gând să se joace cu ziaristul! Asta ne-ar mai lipsi!

*

* *

Em se trezi tresărind. Lumina cenușie a unei zile mohorâte se revărsa pe fereastră, mângâind teancurile de ziare dintr-un colț și dosarele strânse într-un fel de fișier.

În urechi îi răsuna un fel de zumzet pe care nu reuși să-l definească. Încercă fără succes să plescăie, dar își simți gura de iască, și nu putu să înghită puțina salivă.

„Whisky", îi veni în gând.

Mai mult decât un pahar de apă, era cel mai bun remediu în asemenea cazuri.

Simți lângă el o prezență feminină. Se întoarse.

– Ca să vezi, tu erai? bâigui el la vederea Patriciei care era întinsă pe pat.

– Ei, da, eu eram, răspunse tânăra femeie. Nu mă mai recunoști?

– Brr! spuse Em, scuturându-se.

– Telefonul.

– Ce spui?

– Telefonul.

În cele din urmă, recunoscu ciudatul bâzâit.

– Ah, la naiba!... Cât e ceasul?

– Aproape zece. E timpul să recuperezi. Ce te mai încăpățânai ieri! Voiai neapărat să mă iei pe sus până la muzeul Grevin pe motiv că nu l-ai văzut niciodată. La două dimineața!

Em se ridică, clătinându-se. Creierul parcă îi devenise de plumb.

– Alo! spuse el pe un ton agresiv.

– Tu eşti, Em?

– Cine altcineva ar putea fi la mine acasă?

– Sunt Raynal. Trebuie să vii rapid la redacție.

Brusc, gustul de iască din gură îi dispăru. Dacă-l sunase Raynal în persoană, înseamnă că era groasă.

– A mai fost ucis cineva?

– Nu, după câte ştiu.

– A fost arestat asasinul? spuse el, îngrijorat pentru ancheta sa.

– Nici. A sunat o femeie după tine.

– O femeie! exclamă Em. Bravo! Şi pentru atâta lucru mă deranjezi?

– Dormeai?

– Nu, minți Em. Lucram.

– Nu ai vocea cuiva frânt de oboseală, ci a unui dansator la capătul răsuflării. Nu, cred că e serios.

Patricia se rezemase într-un cot pe pat, dezvelindu-şi sânii obraznici, şi-l privea pe Em.

– Ce femeie?

– De unde să ştiu din moment ce am vorbit doar la telefon? N-am văzut-o. Dar susține că trebuie neapărat să-ți vorbească, că este important şi urgent. Bineînțeles, ca de obicei, nu i-am dat numărul tău de telefon. I-am spus să vină la redacție, dar n-a vrut. Părea neliniştită.

– Nu ți-a spus cum se numește? întrebă Em suspicios. Poate fi o șmecherie ca să mă scoată din casă.

– Nu, jur. Se numea Muller. A spus c-o cunoști.

– Muller? Deloc.

– Ba da. Susține că v-ați întâlnit la un cocteil.

– La un cocteil?

– O să sune pe la zece jumătate. Îți plătește ziarul taxiul.

– Bine. Mă spăl pe dinți și vin.

Dar, pentru început, bău un pahar de Gilbey's pe care-l umpluse în timp ce vorbea la telefon.

– Eram sigură! izbucni Patricia, sărind din pat, superbă în goliciunea ei. Și pe ea ai întâlnit-o tot la un cocteil. Numai că nu eram și eu acolo.

– Este posibil, admise Em. În asemenea locuri, întâlnești atâția oameni... Dar, cum pleci de acolo afumat, nu-ți mai amintești a doua zi.

– Eu cred că special te duci, ca să agăți fete, conchise Patricia, începând să se îmbrace în timp ce ziaristul își băgă capul sub dușul rece.

– Muller, da? repetă Patricia, la un cocteil...

Se îmbrăcase deja și începu să se pieptene.

Em se scutură.

– Nu stai să iei micul-dejun?

– Nu stau deloc, spuse tânăra femeie, îndreptându-se spre ușă. Du-te la Muller a ta.

– Ce enervantă e! oftă Em, ridicând privirea spre cer.

CAPITOLUL XII

– Ai întârziat, spuse Raynal.

– Am găsit cu greu un taxi. Dacă nu merg la Levallois, merg la Vanves.

– Tocmai a sunat.

– La naiba!

– Va suna din nou peste o jumătate de oră.

– Atunci, sună-mă la bar. N-am pus nimic în gură în dimineața asta.

Era clar că Raynal nu glumea. Nu era tipul de om care să glumească astfel, mai ales când era vorba de muncă.

Em tocmai termina de mâncat cornul pe care-l înmuia în vinul alb când sună telefonul.

– Coboară imediat, spuse Raynal, i-am spus să aştepte.

Em sări de pe scaun şi coborî în goană treptele. Intră în trombă la Raynal.

– Domnul Cary? spuse o voce de femeie la telefon. În sfârşit, am dat de dumneata. Mă numesc Muller. Cred că numele meu îți este cunoscut.

– Trebuie să mărturisesc că nu văd ce...

– Ba da. Ne-am întâlnit acum şase luni la un cocteil.

– Ştii, merg cam la două cocteiluri pe săptămână de atunci... Şi am întâlnit atâta lume! Ştiu că nu e foarte galant. Sunt sigur că, dacă te-aş revedea, te-aş recunoaşte pe loc. Probabil eşti una dintre cele trei sau patru femei frumoase pe care le-am întâlnit în acea seară...

Femeia chicoti de mulțumire.

– ...Dar numele dumitale...

– Era un cocteil dat în cinstea publicării ultimului roman polițist al lui Marc Janvier: *Nu dărâmați coliba*.

– Înțeleg, spuse Em.

Autorul respectiv, care întotdeauna avusese idei originale, invitase la petrecere, pe lângă ziariști și oameni de lume obișnuiți, și răufăcători sau polițiști, ca să dea culoare locală, astfel că, la sfârșitul petrecerii, cu ajutorul cocteilurilor, toată lumea se privea chiorâș.

– Trebuie să vorbim cât mai repede, spuse ea.

De data asta, vocea îi devenise mai gravă și părea că tremură imperceptibil.

– De ce nu vii la redacție?

– Oh, nu. Nu vreau să se afle că am luat legătura cu dumneata.

„Încă o poveste cu un încornorat", își spuse Em. „Femeile astea mondene fac din țânțar armăsar. De aici și până la a mă ruga să arunc cu noroi în bărbat-su"...

– Despre ce este vorba?

– Nu-ți pot spune la telefon.

– Atunci, ne vedem într-un bar?

– Nici atât. Prefer să vii la mine acasă. Pe scara mea este un medic, așa că ai putea trece drept unul dintre pacienții lui sau chiar un agent comercial.

– Cât de complicată ești! spuse Em iritat. Doar nu e o problemă de viață și de moarte.

– Ba da.

Se așternu tăcerea.

– Ar fi trebuit să citești articolele mele despre cazul *Cythère*, spuse el, așa ai vedea că sunt foarte ocupat. Are vreo legătură cu cazul?

– Da. O legătură strânsă.

Femeia putea fi o mincinoasă înverșunată. În branșa lui, dădea mereu de asemenea persoane. Dar merita să încerce.

– Fie, spuse el. Unde locuieşti?

– Pe strada Tombe-Issoire numărul 119 bis. A treia pe dreapta.

La intrarea în Orléans. Şi, prin urmare, în apropiere de Montparnasse, ce coincidenţă!

– Poţi veni pe la amiază? Acum trebuie să plec.

– Am înţeles. La amiază, atunci.

Em se întoarse încruntat spre Raynal.

– Sau îşi bate joc de mine, sau e grav, spuse el. S-ar zice că femeia se temea.

– Îţi aminteşti de ea?

– Deloc. Ştii doar cum decurg lucrurile la asemenea reuniuni. Îţi sunt prezentaţi o groază de oameni pe care-i uiţi imediat, iei adrese peste adrese, iar a doua zi nu-ţi mai aduci aminte ale cui sunt şi ce caută în carnetul tău. În orice caz, eu n-am ochi decât pentru bufet şi fetele frumoase. De altfel, aşa am întâlnit-o pe Patricia. La început, am fost dezamăgit, pentru că s-a lăsat prea uşor. Chiar în acea seară... Dar, de atunci, îmi dă impresia că mi-e credincioasă. Oricum, este docilă, cu excepţia crizelor de gelozie.

Raynal începu să râdă.

– Pune-te în locul ei.

– Pune-te tu în al meu, ripostă Em. Tu refuzi când cineva îţi oferă o masă pe cinste?

Clădirea, departe de a fi luxoasă, era totuşi impunătoare. Em trecu prin faţa unui balcon pustiu, păşi pe covorul de pe scară şi sună. Un târâit subţire se făcu auzit din capătul apartamentului, dar liniştea se aşternu imediat pe scară.

Em se uită la ceas. Douăsprezece şi jumătate. Era ciudat că femeia, care era atât de grăbită să vorbească cu el, întârzia la întâlnire.

Insistă tot fără rezultat şi vru să coboare când observă că în jurul broaştei erau urme suspecte, ca şi cum fusese forţată.

Împinse intrigat uşa care se deschise.

Ezită. Nu-i venea să intre aşa în casa unei necunoscute. Doamna Muller putea foarte bine să fi coborât până la parter şi să fi uitat să încuie uşa. Sună din nou, dar fără succes.

Atunci, se hotărî, porni pe un culoar lung, întunecat, decorat cu tapiserii şi litografii pe sticlă. Confortul apartamentului corespundea cu aspectul exterior al clădirii.

La acea oră, salonul vast în care intră era scăldat în razele soarelui.

Femeia era întinsă pe burtă, cu mâinile depărtate, cu palmele lipitepe covor.

Em încremeni, stupefiat.

Victima era îmbrăcată într-o roche simplă, neagră, ridicată pe coapse în timpul prăbuşirii.

Se aplecă. Glonţul îi intrase în ceafă. Se vedea doar o mică gaură, dar fusese produsă de un glonţ de mare calibru. Probabil că făcuse un adevărat dezastru de cealaltă parte, la ieşire.

Nu-i trebui mult ca să-şi dea seama că femeia fusese ucisă de curând, pentru că sângele n-avusese timp să se coaguleze. Se scurgea încă din rană pe covor.

Când se ridică, Em avu senzaţia că era fulgerat. Fu orbit atunci când fu lovit în ceafă.

Gemu şi se prăbuşi la podea. Un om stătea în picioare în faţa lui, cu un pistol în mână. Îl ţintea spre Em care, instinctiv, dar în van, încerca să strige în timp ce se ghemuia.

Ochii îi fură acoperiţi de o perdea roşie. Îşi vedea vag agresorul, care părea că-l zdrobeşte. Reuşi totuşi să distingă amortizc ıl de la gura armei.

Se auzi un declic. Omul scoase o înjurătură. De data asta, nu se întâmplă nimic. Atunci, omul începu să-l lovească cu picioarele şi Cary se cufundă într-un leşin deplin.

CAPITOLUL XIII

Em gemu, deschise prudent un ochi, apoi pe celălalt. Îşi simţea capul greu şi dureros, încât avu impresia că nu va reuşi niciodată să-l ţină drept. Era prea mult pentru umerii lui.

În cele din urmă, se ridică totuşi în şezut, şi primul lucru pe care-l zări fu cadavrul femeii, lângă el. Atunci îşi reaminti ce se întâmplase.

Fusese chemat acasă la ea de o anume... O anume? Avea să se gândească mai târziu. În legătură cu uciderea lui Campron şi a lui Jenny. Intrase, o găsise pe femeie ucisă prin împuşcare şi cineva îl doborâse. Revedea umbra vagă din faţa lui, care părea să-l domine, şi arma îndreptată spre faţa lui. Umbra avea pe piept o pată de lumină.

Em se cutremură. Revenea cu picioarele pe pământ. Dacă arma celuilalt nu s-ar fi blocat, atunci ar fi stat acum de vorbă la Sfântul Petru cu femeia care i-o luase înainte.

Se ridică în cele din urmă şi încercă să găsească baia, clătinându-se pe picioare. Îşi simţea stomacul întors pe dos, urechile îi zumzăiau, dar îşi dădea seama că liniştea era totală în apartamentul izolat. Nimeni nu auzise nimic.

Îşi pipăi ceafa şi-şi înăbuşi un strigăt din cauza durerii cumplite. Fusese lovit cu o asemenea violenţă, încât ar fi trebuit să fie mort.

Vomă în chiuvetă şi se întoarse în salon. Picioarele îi erau încă moi. Zări un bar, îşi turnă puţin coniac şi se simţi imediat mai bine.

De cât timp era acolo? Se aplecă deasupra cadavrului. Sângele începea să se coaguleze şi să capete o nuanţă

întunecată. Se uită la ceas. Ora unu. Rămăsese aşadar fără cunoştinţă cam o jumătate de oră.

Ridică receptorul şi formă numărul redacţiei.

– Raynal? Aici, Em. Mă auzi? Vin imediat.

– Ce-ai păţit? Ai vocea cuiva care tocmai a văzut o fantomă.

– Cam aşa s-a întâmplat..., murmură Em. O fantomă...

Coborî scara ţinându-se de balustradă. Portăreasa era la masă şi era atentă la ce se întâmpla la intrare. Luă un taxi care trecea pe acolo în căutare de clienţi şi, când ajunse la Raynal, îşi revenise complet în fire, cu atât mai mult cu cât trecuse şi pe la barul de la parter.

– Ei bine! spuse Raynal. Eşti vânăt. Ai fost cumva călcat de taxi?

– Am fost ciomăgit.

– Tu? Eşti destul de voinic.

– Am fost luat prin surprindere pe la spate. Cineva m-a lovit cu patul armei în ceafă. Şi numai printr-o minune am scăpat teafăr pentru că, dacă arma tipului nu s-ar fi blocat, dădeam colţul.

– Pe stradă?

– Nu. Acasă la femeia aia...

– Muller?

– Exact.

– A fost o ambuscadă?

– Deloc. Am fost atacat când mă aplecam deasupra cadavrului sărmanei femei. Din păcate, pentru ea, revolverul nu s-a blocat. A fost ucisă cu un glonţ în ceafă, ca un câine. Cu un glonţ în ceafă, înţelegi? Dacă stătea cu spatele, înseamnă că-l cunoştea pe criminal. Am ajuns acolo chiar după ce a ucis-o, pentru că nu plecase încă.

– Şi poliţiştii ţi-au dat drumul?

– Poliţia nu ştie încă nimic.

– Nu i-ai chemat? Eşti nebun!

– Nu chiar. Îmi continuu singur ancheta, ca un detectiv. Şi pentru că asasinul vrea să se joace de-a soldaţii cu Em, o să vadă el.

– Dar blocul ăla este locuit. Nimeni n-a auzit nimic?

– Blocul? Este tăcut ca un mormânt.

– Exact. Zgomotul…

– Ticălosul avea amortizor.

– În locul tău, eu aş anunţa, totuşi, poliţia. La urma urmei, deţii dovezi pe care ei nu le au şi ai putea avea probleme.

– Probleme! rânji Em. Oricum o să am. Dar prefer mai târziu, ca să am mână liberă, altfel or să mă încurce.

– Vrei să-i sun eu?

– Ca să afle astfel că sunt şi eu implicat? Pune-o pe Gisèle, secretara ta, să-i sune fără să-şi dea numele. Nimic nu este mai anonim decât un telefon. Să nu-l sune însă pe Morille. Ar înţelege imediat că povestea asta are o legătură cu celelalte. Să-i lăsăm să bâjbâie în timp ce eu îmi continuu ancheta. Să sune la circa de poliţie din arondismentul paisprezece.

Secretara pe care Raynal o chemase îi aruncă lui Em o privire languroasă, ceea ce îl exasperă pe ziarist, pentru că tânăra n-avea forme, nici sâni, nici fund. Raynal o alesese probabil din prudenţă. Dar femeia avea un glas de sirenă.

– Micuţo, spuse Em, uite ce trebuie să le spui.

Ea îi zâmbi din nou după ce instrucţia luă sfârşit şi rid receptorul.

– Alo? Inspectoratul central?

– Da, doamnă.

– Aţi face bine să mergeţi pe strada Tombe-Issoire, numărul 119 bis. O să găsiţi la etajul trei ceva interesant pentru voi.

– Ce anume?

– Un cadavru. Al unei doamne Muller, locatara. A fost ucisă.

– Bine, spuse glasul glacial al polițistului. Unde vă putem găsi?

– Nicăieri, răspunse Gisèle. Dacă nu mă credeți, treaba voastră. Lăsați-o baltă.

– Cine sunteți?

– O prietenă care vă vrea binele, spuse Gisèle.

Şi închise.

– Bine jucat! spuse Em care se lăsase într-un fotoliu şi-şi masa ceafa. Acum, bătrâne, comandă, te rog, un întăritor pe contul meu, vă fac eu cinste. Şi mie, bineînțeles.

Băiatul sosi cu comanda când sună telefonul.

– Domnule, spuse centralista, domnul Cary este acolo? Cineva vrea să vorbească cu el.

– Da, este aici. E pentru tine, Em.

– Stai! strigă ziaristul, sărind din fotoliu. Din partea cui?

Dar era prea târziu. Telefonista făcuse deja legătura. Em luă receptorul. Îşi simțea capul greu, dar picioarele îşi recăpătaseră vigoarea.

– Domnul Cary? întrebă un glas de bărbat. Ce bine că v-am găsit.

– Cine e la telefon?

– Chiar dacă ți-aş spune, tot n-ar conta. Îți dau o sugestie, şi cred că-mi vei fi recunoscător. E interesul dumitale să-ți asiguri spatele. Cineva vrea să te ucidă.

– Iarăşi? exclamă Em.

– Cum aşa, iarăşi? întrebă uimit glasul.

– Nimic, nimic, continuă. Şi probabil că dumneata vrei să mă ucizi?

– Nicidecum, pentru că te avertizez. Şi tocmai pentru că, dacă se întâmplă ceva, nu vreau să fiu implicat şi eu mai târziu, țin să te avertizez.

Glasul era clar, limpede şi, după cele întâmplate, Em ştia că nu era o glumă.

– Şi cine e băiatul ăsta amabil care are un plan atât de interesant?

– Nu-ţi pot spune, răspunse omul. Eşti cu cineva?

– Da, cu redactorul meu şef.

– Atunci, spune-i să ţină minte acest telefon, să noteze ora şi data. Dacă păţeşti ceva, şi numai în acest caz, am să-i cer să vorbească despre acest telefon. Astfel voi putea dovedi că nu sunt implicat.

Necunoscutul închise.

– Frumoasă zi! mormăi Em, umplându-şi pipa. De dimineaţă, sunt chemat acasă la o femeie, unde dau peste un cadavru, aproape că ajung şi eu în ceruri, şi, acum, uite că un excentric încearcă să-mi vâre spaima în oase.

– În locul tău, n-aş avea încredere în el, spuse grav Raynal. Eu cred că, fără să ştii, ai călcat anumite persoane pe bătături. Dar de ce naiba te pune în gardă tipul, în mod gratuit?

– E limpede, răspunse Em. Criminalul nu este singur. Face parte dintr-o bandă. Dar a mers prea departe şi acum colegii lui se tem şi se simt depăşiţi de evenimente.

– Ce ai de gând să faci?

– Să iau o gustare, apoi să caut în arhive. Cine a publicat cărticica intitulată *Nu dărâmaţi coliba?* Pare un titlu predestinat.

Înfulecară un mic-dejun frugal la cantina redacţiei, apoi Em alergă la arhive.

– Ascultă, neică, îi spuse el funcţionarului. Vreau să-mi găseşti dosarul scriitorului Marc Janvier.

Omul avu nevoie doar de un minut.

Marc Janvier publicase până atunci şase volume, dintre care penultimul, apărut cu şase luni în urmă, se intitula *Nu dărâmaţi coliba.* În dosar, erau fotografii cu el, în prim-plan, dintre care una apăruse în *Télégramme.* O a treia îl înfăţişa cu paharul în mână, în mijlocul unui grup anonim, cu ocazia unui cocteil dat în cinstea ultimei cărţi.

Scriitorul avusese întotdeauna acelaşi editor. Îşi publicase toate cărţile la Editura *La Matraque.**

– Grăitoare aluzie! mormăi Em.

Se întoarse în biroul lui Raynal.

– Ai auzit de Editura *La Matraque*?

– Sigur! Este pe strada Sena. Directorul este un coleg de-al meu, Roger Dermeuzen. Nu citeşti romane poliţiste?

– N-am timp, răspunse Em. Eu le trăiesc. Mă duc până la el.

Biroul era situat la parter, în fundul unei curţi cu pavajul tocit şi umed. De o parte şi de alta a ei, sub vitraliile care serveau drept depozit, se vedeau angajaţii şi ambalatorii trebăluind.

Domnul Dermeuzen era un omuleţ de cincizeci de ani, cu un accent belgian, a cărui privire din spatele ochelarilor fără montură părea prea sinceră ca să fie onestă. Păru liniştit când Em îi arătă legitimaţia de reporter. Probabil se aşteptase să vadă un cu totul alt act.

– Am venit să vorbim, spuse Em, despre o carte a lui Marc Janvier – *Nu dărâmaţi coliba*, publicată la editura dumitale acum şase luni.

– Tirajul aproape că a fost epuizat, spuse Dermeuzen.

– N-am venit să cumpăr soldul, spuse Cary cu amabilitate. Ştiu că ai dat un cocteil cu prilejul publicării acelei cărţi.

– Aşa cred! M-a costat destul de scump. Ziariştii s-au aruncat asupra bufetului. A trebuit să mai comand prăjituri.

---

* Ciomagul (lb. fr.).

– Aş vrea să-mi dai lista invitaţilor la acea manifestare. Am luat şi eu parte, de altfel.

– Am să încerc să fac rost de ea.

Reuşi în cele din urmă, şi Em începu să examineze numele. Văzu în treacăt numele lui şi pe al Patriciei. Apoi se opri la numele de Suzy Muller, strada Tombe-Issoire, numărul 119 bis.

– Asta căutam, spuse el. Dumneata ai invitat-o?

– Nu, spuse Dermeuzan. Nu pe ea. Am invitat personal alte persoane, dar nu şi pe ea. Spre exemplu, din întâmplare, chiar eu ţi-am trimis o invitaţie.

– Continuă, spuse Em, râzând.

– Invitaţia asta vine probabil de la autor. Doamna Muller, după câte ştiu, nu e un nume nici în presă, nici în domeniul editorial, nici în teatru. Trebuie să fie o cunoştinţă de-a lui Janvier.

– Aş vrea să-l văd. Îmi poţi da adresa lui?

– În general, nu dăm adresele autorilor noştri, ezită Demeurzen. Dar fiind vorba de dumneata…

Îşi consultă agenda şi-i dădu un număr de pe strada Rennes.

Apoi îl privi pe fereastră pe Em îndepărtându-se, ieşind pe uşă, şi ridică receptorul.

– Alo! murmură el. Janvier? Un ziarist se îndreaptă spre tine. Fii atent ce-i spui.

CAPITOLUL XIV

Rar se întâmplă ca autorii de romane polițiste să fie oameni serioşi. Marc Janvier nu se abătea de la regulă. Era un copil mare de patruzeci de ani, cu părul cărunt la tâmple, cu un zâmbet amabil.

Razele soarelui care se revărsau prin fereastra înaltă din apartamentul de la etajul şase se jucau pe cotorul numeroaselor cărți care ocupau un perete întreg.

O femeie foarte tânără, înaltă şi slabă, era tolănită pe canapea.

– Gertrude, spuse Janvier, du-te şi bea ceva la *Dôme*. Aşteaptă-mă acolo. Trebuie să vorbesc cu domnul.

– Nu-mi mai spune Gertrude, mormăi fata, sărind de pe canapea. Numele meu e Amélie.

Îşi luă în trecere haina de piele de căprioară şi ieşi trântind uşa.

– E bună la pat, dar are un caracter tare urât, spuse zâmbind Janvier.

– Nu e singura! oftă Em.

– Editorul meu m-a anunțat în legătură cu vizita dumitale. Trebuie să fii un tip periculos, pentru că mi-a atras atenția să fiu atent ce-ți spun. Ar fi făcut mai bine să se gândească mai întâi la reputația lui, nu la a mea. Pentru că mie puțin îmi pasă. Ce vrei să auzi?

Deschise un dulap, puse pe masă o sticlă cu vin şi două pahare, şi împinse spre Em o tabacheră.

– Asta e tot ce-ți pot oferi, spuse el, vin şi trabucuri. Am un buget de austeritate.

– E bine şi atât, spuse Em. Dar, în realitate, n-am venit ca să vorbim despre romanele dumitale.

Janvier se încruntă, zâmbind.

– Sper că nu eşti un inspector de la fisc care se ascunde sub numele unui reporter.

– Nu, spuse Em. Altfel Dermeuzen nu m-ar fi invitat la ultimul dumitale cocteil, pentru *Nu dărâmați coliba*. Nu e în interesul lui.

– Ai fost acolo? Mărturisesc că nu-mi aduc aminte. Pentru că asta s-a întâmplat acum şase luni şi, în plus, eram cam afumat.

Spusele lui îi sporiră simpatia pe care Em o simțea deja pentru scriitor.

– Nu, am venit să vorbim despre una dintre invitate. O anume Muller, Suzy Muller.

– Înțeleg. O brunetă foarte frumoasă. Invit întotdeauna femei frumoase. Şi urâte, dar numai de nevoie.

– Cine este? Cu ce se ocupă?

– Nu le întreb niciodată pe femei cu ce se ocupă, le cer doar să fie frumoase. Recunosc că pe ea am ratat-o. Tot ce ştiu despre ea e că a fost măritată cândva cu un german. Dar n-a mers. Poate că el era gelos, sau poate a fost vina ei. Oricum, a rămas în relații bune cu el, pentru că l-a adus la cocteil. Am fost dezamăgit din cauza asta. Cum să-i faci curte unei femei în prezența soțului ei, chiar dacă s-au despărțit? Este jenant. Prefer un soț adevărat. Ştii la ce să te aştepți.

– Era gelos?

– Nu ştiu. Dar se pare că nu i-a acordat prea multă atenție.

Janvier izbucni în râs.

– Închipuie-ți că am invitat atât oameni din lumea interlopă, cât şi polițişti. Doar era un cocteil! Vezi dumneata, frecventez ambele medii, din punct de vedere profesional. Dacă nu i-aş fi invitat pe unii, ceilalți s-ar fi supărat.

– Într-un fel, sunt în aceeaşi situație, spuse Em.

– Şi acest Muller şi-a petrecut aproape tot timpul ciocnind cu un fost patron de cabaret, care s-a retras din afaceri... Se numeşte Jo americanul, şi făcea trafic cu America de Sud, prin anii treizeci.

– Şi pe ea unde-ai cunoscut-o?

– La Saint-Germain-des-Prés, ca toată lumea, în văgăuna lui Dieudonné. Era prima dată când venea acolo, era singură, se plictisea. Am băut un pahar cu ea, am dansat cu ea, ne-am dat adresele şi numerele de telefon, dar, când am vrut să merg mai departe, nimic!

– Şi acest Muller – pentru că bănuiesc că aşa se numeşte – cu ce se ocupă?

– Nu ştiu. Ştiu doar că locuieşte pe lângă Montparnasse.

Iarăşi Montparnasse!

– L-am întâlnit acolo de două-trei ori, mai ales într-o seară, într-un cabaret care se numeşte *Cythère*. Ca să vezi, cabaretul al cărui patron şi una dintre animatoare au fost ucişi. Se înţelege de la sine, nu l-am recunoscut. Întâlnesc atâta lume! Şi apoi, o fi el chipeş, dar e insignifiant. El a venit la mine. Era în compania unei alte fete care a fost la cocteil şi al cărei nume l-am uitat.

– Ce făcea acolo?

– Ce crezi că poţi face într-un cabaret, dacă nu să te îmbeţi şi să tragi cu ochiul la nurii dansatoarelor? De altfel, părea interesat mai mult de *girls* decât de femeia care-l însoţea.

Janvier umplu din nou paharele cu vin.

– Noi doi ne asemănăm, spuse el. Când scrii romane poliţiste şi când faci reportaje poliţiste, ai aceleaşi reflexe şi, mai ales, aceeaşi intuiţie ca poliţiştii. Ei bine! Poate că mă înşel, dar cred că individul făcea trafic cu carne vie.

– Şi soţia lui?

– Ah, ea! exclamă Janvier. De altfel, de mult nu-i mai era soţie.

– Dar crezi că era la curent?

– De unde să ştiu? Am cunoscut un tip care şi-a petrecut treizeci de ani pe câmpul de curse fără ca soţia lui să ştie. Ea îl credea la serviciu. Şi ce mai câştiga!

Em luă tabachera şi-şi umplu pipa.

– Şi nu cunoşti numele tipesei care era cu el în acea seară, la *Cythère*, şi care a fost la cocteil? Probabil că dumneata ai invitat-o.

– Nu ştiu. Trebuie să mă uit prin cărţile de vizită. Caut şi te sun. Probabil că mi-a dat adresa ei în seara aia, la cabaret, şi am uitat-o. Văd atâtea femei! Am o propunere. Dacă te lasă inima...

– N-am timp, spuse Em. Cel puţin nu acum.

– După părerea mea, oftă Janvier, la cocteilul pe care l-am dat a agăţat-o Muller pe fată. Aşa se întâmplă mereu. Scriitorul dă autografe şi, între timp, alţii agaţă femeile.

– Nu se poate, spuse Em, să-i fi aflat adresa la *Cythère*, pentru că femeia fusese la reuniunea dumitale. Trebuie, aşadar, s-o fi cunoscut dinainte.

– Aşa e, suflă Janvier. Ascultă, am să fac şi eu o anchetă, dar în memoria mea, ca să-mi aduc aminte numele fetei şi cum a ajuns acolo.

Ciocniră din nou, după care Em se ridică. Nu voia să-i spună lui Janvier, dar vinul era groaznic. Ardea de nerăbdare să bea un pahar de tărie. Avea senzaţia că era cel mai bun antidot pentru durerea de cap care continua să-l tortureze.

– Ştii cumva unde-l pot găsi pe Muller? spuse-el.

– Ţi-am spus, l-am întâlnit de două-trei ori prin Montparnasse, e tot ce ştiu. De ce te interesează atât de mult? întrebă Janvier, conducându-l pe Em spre uşă.

Ziaristul ezită.

– Pentru că soţia lui a fost ucisă mai devreme, spuse el.

– Vorbeşti serios? întrebă dintr-o suflare Janvier, stupefiat.

Apoi, scriitorul din el îl făcu să-şi revină în fire şi-l luă de braţ pe Cary.

– Uite ce e, trebuie să-mi povesteşti totul, bine? Tocmai căutam un subiect pentru următoarea carte. În schimb...

– În schimb?

– Încerc să te ajut.

CAPITOLUL XV

– Şi totuşi, e groaznic! spuse Raynal de la celălalt capăt al firului. Este o greşeală. Ai fost acolo, practic în momentul în care biata femeie a fost ucisă. Ai fost cât pe-aci să fii şi tu ucis şi n-ai scris nici măcar un articol. Îţi dai seama cum ar fi sunat? „Reporterul ziarului nostru descoperă primul cadavrul şi este atacat de criminal!“ Ăsta da, titlu.

– Ai fi putut titra la fel de bine: „Reporterul nostru este supravegheat îndeaproape de poliţie.“ Şi asta ar fi sunat bine.

– Şi, în loc de asta, spuse Raynal, nu facem decât să dăm aceleaşi informaţii ca şi ceilalţi.

– Eu deţin mai multe informaţii ca ei. Am să le public la momentul potrivit. Îţi promit că atunci vor fi nevoiţi să se recunoască învinşi, inclusiv poliţiştii.

– Ai găsit ceva? întrebă Raynal.

– Şi încă cum! Cred chiar că am descoperit numele autorului celor trei crime. Aşa că vezi tu... Când am să public articolul, va fi o adevărată bombă. Aştept să adun şi alte elemente.

– Mai durează mult? se nelinişti Raynal.

– Douăzeci şi patru de ore, cel mult treizeci şi şase.

– Ai grijă de pielea ta.

– Am să încerc. Sunt prea tânăr şi prea chipeş ca să mor.

Em închise şi-l sună pe Morille. Nu el era însărcinat să ancheteze moartea lui Suzy Muller, ci Brigada criminalistică a Poliţiei Judiciare, adică comisarul Armand. Morille nu era acolo, şi vorbi cu Dupuy.

– Iar tu? exclamă acesta care se părea că adoptase obiceiurile şefului său. Ce vrei?

– Vreau doar să ştiu unde-l pot găsi pe Bob, barmanul.

– Şi-a găsit imediat de lucru. Nu e la fel de interesant, dar în lipsă de altceva... Este la *Sourire*, pe bulevardul Clichy. Este un bar ordinar.

– Mulţumesc.

Era un local într-adevăr ordinar, deschis tuturor trecătorilor. La bar, Bob părea un amiral care recăzuse brusc la rangul de simplu matelot.

– O tărie, ceru Em.

Era evident că omul nu-l recunoştea.

– Ia zi, spuse Cary în timp ce Bob îl servea. Nu prea seamănă cu *Cythère*, nu?

Omul îl privi şi mâna care umplea paharul începu să tremure.

– Eşti de la poliţie? întrebă el şoptit. Te rog să mă crezi că n-am făcut nimic.

– Ştiu, spuse Em, dar e în interesul tău să-mi spui tot ce ştii. Îţi dau cuvântul că nu-ţi voi menţiona numele în povestea asta.

– Ah, eşti ziaristul? Acum te recunosc.

– Aşa e. Şi n-am prea mult timp.

– Nici eu.

– Fă-ţi timp. Te aştept în vestibulul de la toalete. Nu te ţin mult. Asta dacă, bineînţeles, cooperezi.

Peste o clipă, omul veni după el.

– Să nu dai vina pe mine, îl rugă el. Am soţie şi doi copii.

– Ţi-am spus c-o să fie bine. Campron făcea trafic cu droguri, nu?

– Nu ştiu.

– Dacă vrei să nu te ţin mult, mai bine recunoaşte totul fără să te laşi rugat.

– În orice caz, eu nu eram amestecat.

– Nu mai spune! Știu totul. De altfel, nu ești singur. Vânzătoarea de violete, cu buchetele ei de trei mii de franci... Punea prețul după fața clientului. Dacă nu-l cunoștea, prețul era doar de o mie de franci. Numai că alegea ea buchetul. Așa se face de obicei. Cine-i furniza drogul lui Campron?

– Willy. Un tip pe nume Willy. Era de origine germană. Dar jur că n-am nici un amestec în moartea șefului.

– Te cred.

Bob se lăsă pe un scaun. Ridică spre Em o privire jalnică.

– O să pui să fiu arestat, nu?

– Sunt ziarist, nu polițist, spuse Em, curățând cu arătătorul cenușa pipei. Îl cunoști?

– Oarecum. Trata direct cu patronul. Venea adeseori la club și numai în calitate de client. Se așeza singur la o masă și plătea la fel ca toată lumea. Uneori, invita dansatoare și...

Bob tăcu.

– Și ce? insistă Em.

– Oh, doar o idee. Dar, în ultimii doi ani, de la *Cythère* au plecat ceva fete. Probabil că și-au găsit o slujbă mai bună cu ajutorul lui.

– De ce?

– Se pare că vărul lui e impresar.

– Chiar așa? Impresar? Și unul ca tine crede una ca asta?

Em începuse să-l tutuiască, de la început, nu știa de ce. Dar i se părea că așa era mai simplu și confidențele n-aveau să se lase mult așteptate.

Bob surâse.

– Se întâmplă. Într-un alt club, am recunoscut o fată care a plecat de la noi, și acum face film. Este adevărat că a fost dusă acolo de un bancher australian. Dar Willy...

– N-avea încredere, nu?

Bob dădu din cap.

– Când faci trafic cu droguri, rareori ții registre de comerț.

– Patronul tău avea unul.

– Nu e vorba de aceeași formă de trafic.

– Și pe vărul lui îl cunoșteai?

– Nu l-am văzut niciodată. Cred că Willy nu făcea decât să le spună minciuni, să le promită angajamente spectaculoase și să le pună în contact cu el.

– Și Jenny?

Bob încremeni.

– Biata fată! spuse el sincer. Să moară într-un chip atât de groaznic...

– Ea se întâlnea cu Willy?

– Deseori, în ultimul timp. De când a dispărut ea, nu l-am mai văzut.

– De ce nu le-ai spus asta polițiștilor?

– Ca să fiu ucis? întrebă râzând forțat Bob. Oamenii ca el sunt periculoși. Willy nu este singur.

– Sunt convins.

Bob își șterse fruntea.

– Am greșit spunându-ți astea, spuse el. Îmi risc atât pielea, cât și libertatea.

Em îl bătu pe umăr.

– Ba nu, spus el. Rămâne între noi. Îți dau cuvântul meu. Dacă ai necazuri, n-o să fie din cauza mea. O să fie numai vina ta.

– De altfel, cred că l-ai văzut deja.

– Eu? exclamă Em.

– Ultima dată când a băut o sticlă de șampanie cu ea, erai și dumneata în sală, la depărtare de două mese, cu o fată frumoasă blondă. În meseria mea, trebuie să ții minte și

figurile. Când Jenny s-a dus la masa lui, aţi plecat imediat. Nu cred că l-aţi remarcat. De altfel, n-are nimic remarcabil, în afara unui uşor accent german şi a cravatelor extravagante. În acea seară, purta o cravată din mătase neagră cu o himeră aurie.

Şi Em îşi aminti că i se păruse că văzuse ceva lucind pe pieptul omului care-l doborâse.

CAPITOLUL XVI

În timp ce mergea agale pe strada Rennes care duce spre Saint-Germain-des-Prés, Em își spuse că în povestea asta erau implicați mulți germani. Jenny, Willy și soțul doamnei Muller.

Putea fi, bineînțeles, și o simplă coincidență, dar, în asemenea cazuri, coincidențele sunt întotdeauna suspecte.

Se opri în fața vitrinelor anticariatelor de pe strada Bonaparte, dar nu privea obiectele expuse. Gândurile îi zburau în altă parte.

În cele din urmă, luă un taxi spre redacție. Nici nu se așeză bine la bar în fața paharului cu tărie, că Grégoire și sosi.

– Hotărât lucru, spuse acesta, ești incorigibil. Te găsesc numai în baruri.

– Mă găsești aici, pentru că și tu le frecventezi, conchise Em cu o logică imbatabilă.

– Ce mai e nou?

– Nimic.

Dar, după al patrulea pahar, începu să gândească cu voce tare.

– La urma urmei, suntem prieteni, îi spuse el lui Grégoire. Pot să-ți spun că am descoperit multe. Totul pare să se potrivească. Lipsește numai mobilul.

– În ce privește moartea lui Suzy Muller, oricum, se pare că polițiștii n-au prea avansat până în seara asta.

– Eu, dimpotrivă, spuse Em. Să-ți povestesc. Asta mă va ajuta să-mi pun gândurile în ordine. M-am dus la scriitorul la al cărui cocteil am cunoscut-o. Femeia venise împreună cu fostul ei soț, un anume Muller, bineînțeles, de care a divorțat.

Tipul pare să frecventeze cam mulți proxeneți. Evident, nu-i știu prenumele, dar asta nu schimbă cu nimic situația. Polițiștii, de altfel, nu vor întârzia să-l afle. Trebuie să figureze pe vreun act oarecare, certificat de căsătorie, divorț, etc. Menționez că nu m-ar mira să fie implicat în povestea asta. E prea periculos.

„Dar să presupunem că există un proxenet..."

Tăcu, îi făcu semn lui Emilien să le umple paharele. Privea undeva în depărtare și Grégoire știa că nu lui i se adresa Em, ci lui însuși. Poate că atunci când avea să ajungă acasă, avea să se plimbe prin apartament cu un pahar în mână, gândind cu voce tare. Pe unii, asta îi ajută enorm.

– M-am dus să-l văd pe Bob, barmanul. A recunoscut că patronul lui făcea trafic de droguri. Drogurile erau furnizate de un neamț, un anume Willy. Acest Willy, după el, făcea trafic cu carne vie. Ia gândește-te, într-un asemenea mediu! E ciudat, ceva îmi spune că acel cocteil literar este nodul gordian. Un nod care datează de peste șase luni!

Luă două-trei înghițituri de alcool.

– Ultima dată când Jenny a fost văzută în viață, la *Cythère*, era în compania lui Willy. Se pare că mă aflam și eu în sală împreună cu Patricia. Tipul n-ar avea nimic remarcabil, în afara cravatelor extravagante. În acea seară, purta o cravată din mătase neagră decorată cu o himeră aurie. Și asta-mi spune ceva. Cred că l-am remarcat. Dar să-mi amintesc...

– Bei prea mult, spuse Gregoire.

– Nu. Alcoolul nu-mi face rău. Nici tutunul. Dar ia încearcă să-ți amintești ceva banal, cum e, depildă un om zărit într-un bar, acum trei săptămâni! Dacă l-am văzut pe el, înseamnă că am văzut-o și pe Jenny, pentru că barmanul a spus că ea era acolo cu el în acea seară.

Îşi aprinse pipa şi bău încă o gură de alcool. Apoi, brusc, lovi cu pumnul în palmă.

– Dar, la naiba! spuse el, gata. Era tipul care i-a zâmbit Patriciei. Cum eram cam afumat, asta m-a enervat şi am plecat din bar.

Acum, îşi amintea clar scena şi faimoasa cravată care-l frapase.

– Numai că asta nu mă ajută cu mult. Nu-mi amintesc nici figura lui, nici pe a femeii. N-aş putea să-i recunosc nici pe unul, nici pe celălalt.

– În orice caz, continuă el, avem cinci personaje, dintre care trei au fost ucise, Jenny, Campron şi Suzy Muller. Mai rămân Suzy şi Willy. Apoi cel de-al treilea bărbat, cel care m-a sunat să-mi spună să fiu prudent. Eventual, mai rămâne şi Muller. Şi aşa mi-am adus aminte că am uitat s-o sun pe Suzy. Biata fată probabil că se plictiseşte. Sigur, n-a îndrăznit să sune la redacţie. Aşteaptă-mă aici.

Dar telefonul sună zadarnic acasă la tânăra femeie. Em îşi spuse că, probabil, la acea oră, ieşise să-şi facă cumpărăturile. Doar nu avea să moară de foame sau să mănânce pachetul de cocaină.

Era totuşi neliniştit când se întoarse la bar.

– Ce-ai păţit? spuse Grégoire.

– Ceva nu-mi dă pace, răspunse Em. Suzy nu răspunde. Şi doar i-am spus să nu iasă din casă. Ştiu, asta a fost ieri. Cum de-am uitat de ea?

Sună din nou peste o jumătate de oră, tot fără rezultat.

– Mă duc la ea, decise el. La urma urmei, am veşti noi pentru ea.

Când ajunse pe bulevardul Saint-Jacques, nimeni nu-i răspunse la uşă.

De data asta, îşi putea permite s-o întrebe pe portăreasă.

– Aţi văzut-o cumva pe doamna Giraud? întrebă el.

– Nu, răspunse femeia. Nu de ieri seară. Şi chiar mă uimeşte pentru că a venit un lăcătuş să-i pună un zăvor de siguranţă şi a găsit uşa încuiată. Omul a spus că va reveni, dar pe ea n-am mai văzut-o.

– O să mă întorc, spuse Em.

Reveni peste o jumătate de oră, atunci când portăreasa era la masă. Ca în ajun, deschise broasca cu ajutorul micului cârlig. Simţea un nod în gât şi inima îi bătea să-i spargă pieptul. Se aştepta la ce era mai rău.

Dar, de data asta, nu găsi nici un cadavru în apartament. În schimb, încăperea fusese răsturnată cu susul în jos, sertarele fuseseră golite şi, bineînţeles, pachetul cu droguri dispăruse.

Em se scărpină în cap. Era oare o înscenare şi tânăra femeie, văzând că a fost descoperită, dispăruse singură, sau fusese răpită?

Ieşi tiptil-tiptil, apoi merse ca şi cum atunci venea de afară şi bătu la geamul portăresei.

– Tot n-a venit?

– Nu.

– Dar, în afară de lăcătuş, n-a mai venit nimeni să întrebe de ea ieri seară?

– Ieri seară, am lipsit o oră ca să merg la primărie. Aşa că...

Sigur! În acest timp, era posibil să fi venit cineva şi să facă acelaşi lucru ca şi Em.

Deodată, se simţi descumpănit. Încă o pistă care-i aluneca printre degete. Şi nu putea apela la poliţie ca s-o caute.

*

* *

În apartamentul lui Clamart, se iscase o adevărată furtună.

– De data asta, m-am săturat! izbucni Paul. Fosta ta soţie a fost găsită ucisă. Să nu-mi spui că n-are legătură cu tine.

– Bineînțeles că mă privește, răspunse calm Willy. Știa prea multe. Într-o seară, când băusem cam mult, i-am mărturisit cu ce mă ocupam. Când Jenny a fost identificată, a înțeles imediat că eram amestecat și eu. După moartea lui Campion, i s-a făcut frică. S-a gândit că și ea știa cam multe.

Oftă.

– Păcat... De când ne-am despărțit, acum cinci ani, bănuia că eram implicat în afaceri necurate. Dar nu știa nimic precis. A trebuit ca în seara aia... Și cum i s-a făcut frică, a vrut să se pună la adăpost. Atunci l-a sunat pe afurisitul ăla de reporter. Din fericire, am fost avertizat din timp... Ziaristul a venit exact când am terminat treaba...

Maxime sări în picioare.

– L-ai ucis și pe el?

– Am dat greș, spuse Willy jalnic. Revolverul mi s-a blocat. O armă care nu se blochează niciodată! A trebuit să-l dobor. Dar sunt convins că nu aflase încă nimic și nu m-a recunoscut.

– Ei bine, eu ies din joc, exclamă Eduard. Nu vreau să sfârșesc la ocnă pentru un smintit ca tine. Dacă vrei să știi, nu mai am încredere în tine. Într-o bună zi, o să ne ucizi pe toți dacă te vei simți amenințat. După cum v-am spus, crima este o mașinărie. Dacă tu te lași antrenat în ea, nu-mi pasă. Dar când e vorba să-i amesteci și pe alții, atunci nu mai contați pe mine.

Se ridică și-și luă haina.

– Unde pleci? întrebă Paul.

– Cât mai departe de aici, înainte ca totul să se strice definitiv sau să mă ucizi și pe mine. Dar te avertizez că sunt mai voinic decât poți crede.

Lovi cu centura în palmă.

– Am ceva bani.

– Greşeşti, spuse lent Willy. Tocmai când trebuie să încasăm bani…

Puse un pachet pe masă.

– Asta ce mai e?

– Cocaină. Nu apă chioară, eu îmi servesc întotdeauna clienţii cu ce e mai bun. Cum Campron e mort, m-am dus după ea.

– Şi poliţia n-a găsit-o?

– Nu avea cum să fie găsită, pentru că nu mai era acolo. Am luat cocaina de unde era, de la prietena lui. Ca să vedeţi că nu sunt obraz gros, am să-o împart cu voi. La urma urmei, mi-a fost deja plătită.

Cei trei se priviră şovăind. Totuşi, până atunci, totul mersese cum nu se putea de bine.

– Dar, spuse Maxime, ai fost soţul lui Suzy.

– Acum mult timp!

– Nu te temi că poliţiştii or să te interogheze?

– Îţi spun iarăşi. A fost acum mult timp în urmă… Şi apoi, mai trebuie să mă şi găsească. O să vedeţi, o să mai facem multe lucruri împreună.

Îşi aroga deja rolul unui şef, privindu-l de sus pe Paul care simţea cum îl cuprinde furia şi ura. Dar ceilalţi priveau avizi în cutie. Până şi Eduard era încântat. Nu reuşise să îmbrace decât o mânecă a hainei.

– Şi fata? întrebă el.

– Nu puteam face eu totul. Am dat-o pe mâna lui Damien. O să se ocupe el de ea.

CAPITOLUL XVII

– Încep să cred că m-am lăudat înainte de vreme, spuse Em, suindu-se pe scaunul de la bar. Acum, fata a dispărut şi apartamentul ei a fost jefuit.

Părea copleşit.

– Am să mă schimb, Emilien. Nu mai beau aperitive. Mai bine dă-mi un whisky. Vreau să-mi beau mințile.

Nici nu fu bine servit că băiatul se şi întoarse.

– Domnule Cary, spuse el. Domnul Raynal vrea să te duci în biroul lui. Eşti chemat la telefon.

– Iarăşi?

Dădu peste cap paharul şi coborî scara.

– Dau tătarii? îi strigă un coleg.

Dar nu-i răspunse, şi intră în trombă în biroul lui Raynal.

– Sper că nu mă sună fantoma lui Suzy, spuse el. Dar ar fi mai bine aşa. Poate că mi-ar da astfel soluția.

– Este un bărbat. Se pare că e cel care te-a mai sunat.

– Domnul Cary? spuse acelaşi glas aspru. Am mai sunat ca să te pun în gardă. După ce ți s-a întâmplat, descoperind cadavrul doamnei Muller, cred că ți-ai dat seama că aveam dreptate.

– De unde ştii toate astea? întrebă uluit Em.

Doar Raynal şi Grégoire erau la curent. Dar nu ei îl informaseră pe necunoscut.

– Pentru că-l cunosc pe criminal, răspunse celălalt. Şi încă foarte bine.

– Asta pentru că eşti chiar dumneata?

– În nici un caz, răspunse energic bărbatul. De asta am şi sunat şi te sun şi azi. Vreau să fiu acoperit în caz că vor fi probleme. N-am nimic de-a face cu crimele alea fără rost. Criminalul a răpit o anume Suzy, prietena lui Campron.

– A ucis-o deja? exclamă Em.

– Nu ştiu. Ştiu doar că a dat-o pe mâna altui criminal. Prin urmare, te avertizez din nou. Ai grijă. Tipul ştie tot ce faci şi ce ai aflat. Ştie că ai aflat foarte multe, chiar prea multe. Şi nu se va da în lături de la nimic.

– Ei bine! spuse Em. Mărturisesc că mă nelinişteşte să ştiu că sunt urmărit din umbră de un ucigaş necunoscut.

– Ştie absolut tot ce faci. Dar nu se teme. Ca un inconştient ce este, se încrede prea mult în el. Nu se teme de poliţie, ci de dumneata.

– Mulţumesc de compliment. Dar cum ştie totul despre mine?

– De la unul dintre apropiaţii dumitale şi care-i era şi lui apropiat cândva.

– Şi ştii cine e această persoană?

– Nu.

Se aşternu tăcerea. Em îşi rodea buza de jos.

– Eu am de gând să mă retrag. Situaţia s-a înrăutăţit. M-am săturat să merg pe frânghie şi să nu mai dorm noaptea. Asta nu mai e viaţă.

– E de înţeles, spuse Em.

– Ştiu, tu înţelegi mai bine decât mine, spuse cu un rânjet necunoscutul, pentru că eşti direct vizat. Ultima dată, i s-a blocat revolverul, dar fii sigur că data viitoare nu va mai rata. Nu se lasă cu una-cu două.

– E drăguţ din partea dumitale că te interesează soarta mea, dar..., spuse Em.

– Nu-mi plac criminalii, spuse glasul, cu atât mai puţin cei de femei.

– ... dar am nevoie totuşi de câteva lămuriri. Nu mai pot intra într-un bar fără să-l bănuiesc pe clientul care intră după mine...

Omul ezită.

– Nu-ţi pot spune decât că este de origine germană, murmură el. Este un fost SS-ist. Multă baftă!

Omul închise.

Raynal luase receptorul.

– Ce-ai de gând să faci? întrebă el.

– Să scriu un articol, spuse el. Nu mai pot păstra mult timp tăcerea. Morille o să mă certe că ar fi trebuit să-l anunţ pe el mai întâi, dar nu-mi fac decât meseria, nu? Dl îmi spune mereu ce informaţii a aflat? Trebuie să ajung eu însumi la surse. Şi apoi, asta îi va otrăvi zilele criminalului. Am să-i arăt că nu mă tem. Poate că asta o să-l facă să grăbească lucrurile.

– Vrei să spui c-o să te atace? se nelinişti Raynal.

– Se poate. Dar e sigur c-o să-l fac să iasă din bârlog, să facă imprudenţe. Or, imprudenţele pentru el sunt extrem de periculoase, dar înainte...

Ridică receptorul şi formă numărul din Saussaies.

– Alo! Comisarul Morille? Aici, Em Cary.

– Da, mormăi poliţistul. Ce mai vrei?

– Să-ţi dau o informaţie. Dumneata te ocupi de cazul uciderii lui Suzy Muller?

– Nu, Brigada criminalistică de la Poliţia Judiciară, comisarul Armand.

– Nu-l cunosc. De altfel, prefer să-ţi dau dumitale informaţiile. Suntem prieteni.

– Da? spuse comisarul, îmblânzit. Şi ce e cu informaţia aia?

– Bineînţeles, trebuie să-mi promiţi că nu le vei spune nimic confraţilor mei, pentru că am o ediţie care trebuie să apară într-o oră.

– Bine. Spune.

– Ei bine! Vei fi nevoit să te ocupi în curând de cazul Muller.

– De ce?

– Mai întâi, ai aflat dacă a fost găsit soţul victimei? Cred că e un neamţ.

– Da. Dar nu i-am dat de urmă. A părăsit domiciliul de acum şase luni.

– Cu ce se ocupă?

– Agent comercial de coniac, cred.

– Ceea ce-i oferea ocazia să frecventeze barurile de noapte, nu?

– Fără îndoială.

– Ei bine! Comisare, cred că vei fi nevoit să preiei cazul pentru că această crimă coincide cu celelalte două. Criminalul lui Suzy este şi asasinul lui Campron şi al lui Jenny. Şi este neamţ, un fost SS-ist.

– Vrei să spui că e soţul lui Suzy Muller?

– Eu n-am spus nimic, dar mai bine ai verifica acest aspect.

– Nu-i pot lua cazul lui Armand!

– Te pomeneşti că ai remuşcări faţă de un coleg! Crezi că nu cunosc ce luptă este între SN şi PP! Nu vă puteţi suferi până într-atât încât vă furaţi unii altora informatorii!

Morille râse încet.

– Pe legea mea, spuse el, pot conduce şi eu o mică anchetă, nu?

– Bineînţeles. Cu atât mai mult cu cât ceva îmi spune că oricum vei fi obligat s-o faci într-o bună zi. Şi asta îţi va aduce felicitările şefilor.

– Dacă totul merge bine, îţi fac cinste cu o masă la *Cântecul Insulelor*.

– Asta îmi va diminua cheltuielile de decontat la ziar. Mai că-mi vine să sun să ne rezerve o masă. Dacă nu cumva…

– Dacă nu cumva, ce?

– Nimic, spuse Em. Viața este o suită de coincidențe. Un accident se petrece cât ai clipi!

– Ai primit amenințări. În cazul ăsta, fă-mi pe plac și stai acasă până când o să se termine totul. Am să-ți trimit pe cineva să stea de pază.

– De pază? Ba bine că nu! rânji Em. Ai băut gaz?

– Nu te pune cu dracul!

– Dacă n-aș fi făcut-o, n-aș fi aflat ce-am aflat. Și încă nu ți-am spus tot. Apropo, soțul lui Suzy se numea Muller; au divorțat acum câțiva ani, dar continuau să se mai vadă.

– Ei, ei, dar este extrem de important!

– Așa cred și eu. Ia spune, care este prenumele acestui Muller?

– Stai așa… Cred că Wilhelm.

– Dacă știi germana, care este diminutivul de la Wilhelm?

– Willy.

Em fluieră ușor.

– De ce fluieri? spuse Morille.

– Pentru că parcă văd ce masă o să-mi oferi la *Cântecul Insulelor.*

– Ești sigur pe tine, nu? spuse Morille.

– Și acum, o altă informație, continuă Em, al cărui glas devenise grav. Am dat de faimoasa Suzy, cea care a sunat în timpul anchetei. Era prietena lui Campron.

– Și abia acum îmi spui asta? izbucni comisarul. Știi că ai încălcat legea?

– Nicidecum, protestă Em. Nu sunt obligat să spun numele celor cu care mă întâlnesc, pentru că nu sunt martor în acest caz, nu?

– Ah, dumneata cu înfloriturile dumitale, o să mă îmbolnăveşti de inimă.

– Ba nu, doar eşti tare ca piatra. Este evident mai ales când stai la masă. Tânăra se numeşte Suzanne Giraud. Stă pe bulevardul Saint-Jacques. I-am uitat numărul, dar îl poţi afla din cartea de telefoane. Din păcate, n-o mai poţi găsi acasă. A fost răpită de criminal care a dat-o pe mâna altui criminal. Cine ştie ce-o fi pătit. Ştiu, dacă ar fi venit la poliţie... Dar nu voia să aibă probleme, biata de ea. Te considera un căpcăun. Mai mult de atât, nici nu ştia ce ascunde acasă la ea.

– Ce ascundea?

– Un kilogram de cocaină. Într-un pachet pe care Campron îl lăsase pentru ea la barul din faţa cabaretului *Cythère*, cu câteva clipe înainte să ajungi la el acasă. Campron făcea trafic cu droguri. Drogurile îi erau furnizate de un neamţ care l-a ucis probabil. Dar fata nu ştia absolut nimic. Urma orbeşte ordinele lui Campron a cărui viaţă reală n-o cunoştea, de fapt, nimeni.

– Şi abia acum îmi spui! răcni Morille. Dacă ştiam de la început, tânăra n-ar fi dispărut.

– Nu, ar fi fost la închisoare, pe nedrept, şi eu nu ţi-aş fi furnizat informaţiile astea. În plus, neamţul nu se rezuma doar la traficul cu paradisurile provizorii. S-ar părea că a fost implicat şi în traficul cu carne vie. Poate că Jenny n-a fost de acord, poate că l-a ameninţat că va vorbi... Şi atunci...

– Fir-ar să fie! exclamă Morille. Ştii pe unde-ar putea fi Suzy?

– Dacă aş fi ştiut, te-aş fi poftit să mergem la ea împreună.

– N-am ajuns încă la chiolhan!

– Dar suntem pe aproape, spuse Em. Pe curând.

Închise şi se întoarse spre Raynal.

– Poți să-mi rezervi trei coloane pe prima pagină, spuse el. Una pentru fiecare crimă. Titlul va fi: „Cazul de la *Cythère*. Pe urmele triplului asasin."

– Dar n-au fost decât două crime!

– N-ai înțeles nimic! Sunt trei, cu Suzy, poate chiar patru. Nu-ți face griji, umilul tău servitor se va descurca astfel încât să aibă parte de toată gloria pe care o va atrage asupra ziarului. Că doar n-am să-i las doar pe polițiști să profite de mana asta cerească.

– Unde pleci?

– La redacție, să dictez articolul.

– Nu-l scrii mai întâi?

– Urăsc să scriu. Ar fi trebuit să devin orator. De altfel, nici n-avem timp.

Când fu în prag, se întoarse.

– Fii bun și sună la bar să-mi aducă un whisky dublu. Îl merit cu vârf și îndesat.

CAPITOLUL XVIII

– Uite textul, spuse Em, aruncând corecturile pe biroul redactorului-şef.

Raynal le citi.

– Este foarte îndrăzneţ, spuse el.

– Sunt ipoteze care fac cât nişte certitudini. Aş fi putut fi şi mai răutăcios spunând, ca din întâmplare, că fostul soţ al lui Suzy se numeşte Wilhelm, adică Willy. Ia să vedem. Bob, barmanul, este lipsit de importanţă pentru noi. Willy era furnizorul de droguri al lui Campron. Putea, prin urmare, să intre uşor acasă la el, pentru că patronul cabaretului îl cunoştea. Pe de o parte. Pe de altă parte, aşa cum i-am spus şi lui Morille, nu se dădea în lături să facă trafic cu carne vie. Probabil că i-a sucit minţile lui Jenny, transformând-o mai întâi în amanta lui, apoi promiţându-i un contract fabulos în străinătate. Clasic.

Dar fata simte pericolul, înţelege că a fost înşelată şi face scandal. Neamţului i se face frică. Este un fost SS-ist care ar putea fi tras la răspundere pentru altceva decât pentru traficul cu carne vie. Şi o ucide. De acum, crede că totul s-a terminat cu bine, până în momentul identificării cadavrului. Atunci, intră în panică. Nu încape îndoială că patronul cabaretului a înţeles, pentru că Willy n-a mai călcat la *Cythère* după fuga lui Jenny. Iar când află, probabil de la unul dintre complicii lui, că l-am vizitat pe Campron, îl ucide pe nefericit, fără rost, din răzbunare, pentru că nu se îndoieşte că omul n-a fost mai vorbăreţ cu mine decât cu poliţia.

Totuşi, cineva care, în opinia necunoscutului, îmi este apropiat, îl informează în legătură cu tot ce fac. Află astfel că

fosta lui soție m-a sunat, că vrea să-mi dezvăluie anumite lucruri, că femeia a înțeles că el este criminalul și este îngrozită de crimă.

Atunci, face în așa fel încât ajunge înaintea mea și-o omoară. Noroc nesperat pentru el, eu ajung imediat după ce a comis crima. Mă doboară cu intenția să mă ucidă și pe mine. Ca prin miracol, revolverul i se blochează. Mă lovește cu picioarele, în schimb, și mă lasă mai mult mort decât viu. Dar eu rezist.

Tot de la informatorul misterios, află că am găsit-o pe prietena lui Campron, Suzy. Se înșeală crezând că femeia știe multe despre el. O răpește, caută prin apartament și fură pachetul cu cocaină...

– De unde știi?

– Pentru că am fost și eu în apartament după el, spuse cu simplitate Em.

Își umplu pipa, stând cu o fesă pe colțul biroului lui Raynal.

– Este clar că tipul nu acționează singur, cel puțin în ce privește crimele, pentru că suntem bombardați de telefoane din partea unui individ pe care acțiunile lui Willy l-au înspăimântat pe bună dreptate. O să vezi că, până la urmă, el ni-l va da pe mână pe neamț.

– Dacă nu vei fi tu ucis mai întâi.

Em ridică din umeri.

– La naiba! spuse el. Tare aș vrea să aflu cine-l tot informează pe nemernicul ăsta despre tot ce fac. Unul dintre apropiații mei... Un prieten... Nu mă confesez nici unuia dintre prietenii mei, în afară de tine și Grégoire...

– Doar nu crezi că e unul dintre noi! exclamă Raynal.

– Sigur că nu. Cu atât mai mult cu cât vorbim destul de puțin despre crime și nu sunteți la curent cu deplasările mele.

Em se încruntă, îngrijorat.

– Şi totuşi, necunoscutul spune adevărul. Asta mă îngrijorează cel mai mult. Treacă-meargă că am un criminal pe urme, dar să mai fiu şi spionat...

– Se face târziu, spuse Raynal. Ce zici, bem un pahar şi mergem acasă pentru cină?

– Bună idee, spuse Em. Ţie puţin îţi pasă, te duci acasă la soţie şi la copii. Singurul pericol pentru tine e să fii lovit de o maşină pe stradă. În timp ce eu, celibatarul trist...

– Vrei să spui, celibatar fericit. La mine acasă, copiii ţipă, soţia mă cicăleşte...

– Asta e răzbunarea redactorilor, pentru că şi tu îi cicăleşti pe ei.

– ... şi ai parte de toate femeile frumoase pe care le vrei.

– Din păcate, nu! oftă Em. Trebuie să mărturisesc că este greu să agăţi o fată frumoasă. Aşa că...

În timp ce ieşeau, telefonul sună din nou.

– Iarăşi? bombăni Raynal.

Puse mâna pe receptor.

– E pentru tine. Cred că e acelaşi tip.

– Dumneata eşti, domnule Cary? spuse omul. De data asta, sunt sătul până în gât. Am să spun tot ce ştiu, îmi pun în mâinile dumitale soarta, cel puţin viitorul, pentru că las totul baltă.

– Ce s-a mai întâmplat? întrebă Em.

– Damien s-a întors. Dacă poliţia îşi dă osteneala, va putea găsi cadavrul lui Suzy în iazul de la Saint-Quentin, lângă Versailles. Dar împrejurimile sunt mlăştinoase. Cred că fata s-a scufundat în noroi, pentru că bănuiesc că i-a pus ceva greutăţi. Atunci ar fi extrem de greu. Este dezbrăcată, şi are un glonţ de Colt în ceafă. Ştiu asta pentru că Damien, i-a adus aici hainele.

Em simți fiori de gheață pe șira spinării.

– Și acum, e rândul vostru. Mă numesc Eduard, ține minte asta în caz că sunt arestat. Omul care a făcut toate astea se numește Willy.

Ziaristul își încleștă degetele pe receptor. Nu se înșelase.

– Acum, își dă aere de șef, împreună cu acolitul lui, Damien. Toți se tem de el. Nu că am fi nevinovați... Am făcut trafic cu carne vie, dar de aici și până la crime... Nu vreau să mai am de-a face cu ei. Îi las baltă, mă auzi? Îi las baltă!

– Dar Willy mai are și un nume. Care este numele lui?

– Nu știu. Nici numele celorlalți. De altfel, nu-ți voi spune numele celorlalți. Nu sunt turnător. Dar a depășit orice limite. Lucram în liniște, fără probleme...

– Cine crezi că-i informează despre ceea ce fac?

– Nu știu. Nu e prost băiatul! Știu doar că e vorba despre cineva care te cunoaște foarte bine.

Em se scărpină în cap. Brusc, i se păru că era înconjurat de spioni și criminali.

– Unde-l pot găsi pe Willy? întrebă el.

– Asta n-am să ți-o spun, amice. Repet, nu sunt un turnător.

– De ce nu vii până aici? Ar fi mai simplu așa.

– Pentru că n-am ce să-ți spun mai mult și pentru că țin la pielea mea.

– De unde suni?

– Dintr-un bar din Clamart, spuse Eduard, imprudent. Și...

Se așternu tăcerea.

– Nu, Willy! urlă Eduard. Nu face asta! Nu face asta! Willy!

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Em auzi la celălalt capăt al firului un trosnet, urmat de un geamăt și un hohot, apoi un al doilea trosnet.

Receptorul căzuse din mâna interlocutorului şi se lovea de perete. Cineva îl ridică şi-l puse în furcă.

– Ai auzit? întrebă Em.

Raynal era palid.

– Am asistat la o crimă, spuse el.

Cei doi se priviră.

– Deci, ticălosul îşi închipuie că poate scăpa aşa! spuse Em, încleştându-şi pumnii.

– Sun acasă să anunţ că mai stau, decise Raynal. Am impresia că asta e noaptea cea mare.

– Mai mult ca sigur, spuse Em. Rămân cu tine. Nu va trece mult şi vom avea noi veşti. Tipul a fost ucis într-o cabină telefonică dintr-un bar din Clamart, probabil la subsol. Cabinele sunt în general situate lângă toaletă şi, cum e vorba probabil de un bar mai răsărit, în câteva minute, cadavrul va fi descoperit. Dar, în aceste câteva minute, asasinul poate ajunge departe. Putem plasa cazul la Clamart, vreau să spun că acolo îşi au bârlogul ticăloşii ăştia.

– Sun la bar să ne aducă o gustare.

– O gustare? întrebă indignat Em. Sunt lihnit de atâtea emoţii. Au un sote de oaie clasa-ntâi, după spusele lui Grégoire. Poate că le-a mai rămas de la prânz. Cu o sticlă sau două de vin…

Nici nu dădu bine comanda Raynal, că telefonul sună din nou.

– Un domn vrea neapărat să vorbească cu domnul Cary. E un scriitor, Marc Janvier. Să-i fac legătura?

– Nu te deranja, e chiar aici, spuse Raynal.

Puse mâna pe receptor.

– Este Janvier, autorul. Vrei să vorbeşti cu el?

– Bineînţeles!

– Tu eşti? întrebă Janvier. Scuză-mă, dar, în meseria mea, oamenii se tutuiesc încă de la prima vedere.

– Nu contează, spuse Em. Doar n-am făcut facultatea la Oxford. Ce s-a întâmplat?

– Uite ce e, spuse Janvier. Mi-am consultat agenda cu adrese şi lista pe care am făcut-o pentru cocteil. Printre femeile frumoase, am găsit patru nume. Să-mi spui care dintre ele te interesează şi dacă le vrei adresele...

– Să vedem.

– Marguerite Planchet, Simone Lefèvre, Suzy Muller şi Patricia Arnold. După asteriscurile pe care le-am pus în faţă, Suzy Muller m-a rugat s-o invit şi pe Patricia Arnold. Eu n-o cunoşteam.

– Patricia Arnold..., repetă Em. Deci, Suzy Muller te-a rugat s-o inviţi?

– Bineînţeles. Era absolut necesar. Era un cocteil în cerc restrâns. Nu sunt un oarecare, spuse Janvier, râzând. Ca să aibă dreptul să se arunce asupra bufetului, omul trebuia să-şi arate invitaţia.

Em simţi fiori de gheaţă de-a lungul coloanei. Patricia... Aşadar, Suzy îi obţinuse invitaţia. Suzy, soţia lui Willy. Prin urmare, îl cunoştea pe răufăcător, nu mai încăpea îndoială. Ceea ce explica zâmbetul pe care şi-l adresaseră în acea seară, la *Cythère*.

– Ce vrei? spuse Janvier. Femeile divorţate sunt la fel de legate ca nişte celibatari. Există o oarecare solidaritate între ele.

– Cine ţi-a spus că Patricia Arnold e divorţată? întrebă Em cu voce albă.

– Suzy, la naiba! Şi se simţeau cu atât mai apropiate cu cât amândouă erau divorţate de germani.

– Nu ştii cumva numele fostului soţ al Patriciei?

– Ei, amice! spuse Janvier. Am eu fler de detectiv, dar nici chiar aşa. Ştiu doar că, după divorţ, şi-a reluat numele de fată. Ca şi cum asta le-ar readuce virginitatea.

– Mulțumesc, spuse Em. Te sun eu mâine. Acum, mă grăbesc.

– Stai! exclamă Janvier. Nu uita ce mi-ai promis.

– Ce ți-am promis?

– Subiectul următorului meu roman.

– O să-l ai. O să fie senzațional.

Em fu cât pe-aci să dea peste chelnerul care le aducea cina pe o tavă în echilibru instabil.

– Unde te duci? exclamă Raynal. Nu stai să mănânci?

– N-am timp, răspunse Em. Am o întâlnire. Mănâncă tu soteul de oaie. Ai cam slăbit în ultimul timp.

CAPITOLUL XIX

– Patricia? întrebă Em care se sufoca în cabina mică cu geamuri din barul necunoscut.

– Tu eşti? spuse tânăra femeie. O să mă îmbolnăveşti până la urmă. Când te văd prea des, când nu te mai văd deloc! Uneori, stai toată noaptea cu mine, altădată, dispari zile întregi. Aş spune că zilele astea te văd din ce în ce mai des.

– Asta pentru că te iubesc tot mai mult. O să ajung să-mi neglijez munca. Mă aştepţi acasă la tine?

– Cum vrei, răspunse Patricia. Dar vino repede. Vreau să ies. Cu tine, bineînţeles.

– Vom ieşi. Sunt jos, în apropiere de apartamentul meu. Mă duc până sus, apoi iau un taxi, şi vin.

– Cum merge ancheta?

– Foarte bine. Probabil că ai citit în ultima ediţie a ziarului.

– N-am ieşit după-amiază. Adu-mi-l tu, bine?

– Bineînţeles. Pe curând.

Bău încă un pahar la bar. Se simţea brusc eliberat. Nu ştia de ce. Probabil de minciuni şi jocul de-a v-aţi ascunselea.

Urcă scara până la apartamentul lui, câte patru trepte, deschise un sertar, puse în buzunar revolverul de 7,65, coborî scara şi sări în taxiul care-l aşteptase. În acea seară, avea să dezlege enigma.

Apoi se răzgândi şi opri maşina înaintea unui bar, în ciuda protestelor pline de indignare ale şoferului.

– Doar un whisky, strigă în treacăt, şi un joc.

Coborî scara, şi formă numărul de la Siguranţă.

– La ora asta, comisarul Morille nu mai e aici.

– Ştiam eu, spuse Em. Am un mesaj pentru el. Un mesaj urgent. Din partea lui Etienne Marcel Cary. Spune-i că Suzy a fost ucisă, că-i vor găsi cadavrul în iazul de la Saint-Quentin, lângă Versailles. În plus, un om a fost, de asemenea, asasinat adineaori în cabina telefonică a unui bar din Clamart. Nu ştiu care anume, dar află el. Şi spune-i că am să-mi petrec noaptea la o anume Patricia Arnold, prietena mea, strada Petits-Champs, numărul 16 bis. Dacă nu-l sun la nouă, să vină acolo.

– Înţeles, spuse plantonul. Cred că-i pot transmite mesajul inspectorului Dupuy. Este de gardă. Vine acolo cât se poate de repede.

– Bine. Mă cunoaşte.

Îi deschise Patricia. Era îmbrăcată într-un capot vaporos, care nu ascundea nimic din nurii femeii.

– Mai repede, spuse ea, mi-e frig.

Alergă în pat, ca o felină.

– Sticla de whisky este pe masă, spuse ea. Serveşte-te singur.

Îşi puse două degete de whisky pe care-l îndoi cu apă. Încă-l mai durea lovitura pe care-o primise în ceafă, şi nu era momentul să-şi piardă simţul realităţii.

– Vino lângă mine…

Em preferă să se aşeze în fotoliul din faţa ei. Pistolul de la centură îl stânjenea.

– Cum te numeşti? întrebă el.

Patricia îl privi uimită.

– Ai înnebunit? Ai băut prea mult!

– Vreau să ştiu cum te numeşti cu adevărat.

– Patricia Arnold, ştii bine.

– Nu. Mă refer la numele tău de când erai căsătorită. Căsătorită şi apoi divorţată. Pentru că Arnold este numele tău de fată.

Tânăra femeie se crispă, dar în privire i se putea citi un licăr de spaimă.

– Ce contează? spuse ea. La urma urmei, nu suntem decât noi doi...

– Şi un al treilea, rânji Em.

Încerca să rămână calm, dar simţea o greutate pe creier. Femeia îl înşela, era sigur, poate nu fizic, dar spiritual. Nici nu se putea mai rău.

– Care al treilea?

– Neamţul.

Patricia se ridică în pat.

– Cine ţi-a spus?

– Cineva care-mi voia binele. Arată-mi actele.

– Te crezi poliţist?

– Dacă eram poliţist, era mult mai simplu.

Se ridică şi se duse la comodă.

– Nu pune mâna! strigă ea.

Trăsese însă deja un sertar plin cu lenjerie feminină.

Patricia sări în urma lui, îl lovi în spate şi în ceafă cu pumnii ei micuţi.

– Unde crezi că eşti? Astea sunt maniere?

– Puţin îmi pasă de maniere. Vreau să ştiu numele primului tău soţ.

Em se întoarse, o apucă de mâini şi-o trimise de-a rostogolul în pat.

– Stai liniştită, spuse el calm. În ultimul timp, am devenit suspicios.

Tânăra se aruncă iarăşi în cârca lui, dar o respinse din nou.

– Vrei să te bat la fund? spuse el.

Îşi descheie haina fără să-şi dea seama, şi Patricia zări patul armei din centura lui Em.

Deodată, încremeni îngrozită. Stătea pe marginea patului, privind rătăcită spre el.

Abia în sertarul al treilea găsi ceea ce căuta. Era un act de familie. Patricia Arnold, tată necunoscut, se căsătorise în 1947 cu un cetățean german, pe nume Wilhelm Muller, de care divorțase în 1950.

Pe atunci, avea şaisprezece ani, şi bărbatul fusese probabil prima ei dragoste, în mijlocul trandafirilor parfumați ai primăverii alsaciene...

Em puse actul de familie în buzunar, luă paharul şi-l dădu peste cap.

– Acum înțeleg, spuse el. Am înțeles de ce, când făceam câte un pas în anchetă, când aveam o cât de mică informație, când mergeam undeva, *Herr* Muller nazistul era la curent. Mă întrebam eu cine-l informa cu atâta precizie. A trebuit să fiu avertizat de un om de-al lui. Oh, nu în privința ta. Nici nu mi-ar fi trecut prin minte să te bănuiesc.

– Cine te-a avertizat? strigă Patricia.

– Nu striga, spuse Em, liniştit. Or să te audă vecinii. Tare ai mai vrea să ştii cine a fost, nu? Dar i-am promis să nu-i dezvălui numele.

Se simțea dintr-odată obosit, dezgustat. Aşadar, femeia asta îl atrăsese într-o cursă monstruoasă. Oh, bineînțeles, nu din prima zi. Dar, apoi, împrejurările se schimbaseră.

– Prin urmare, ai ținut legătura cu fostul tău soț, Wilhelm, chipeşul Willy. Aşa că ai cunoscut-o pe a doua soție a lui. V-ați împrietenit. Vă înțelegeați bine. Se întâmplă adeseori. Două femei care au avut un acelaşi bărbat, după un timp, se simt oarecum înrudite. Dragostea ta s-a transformat într-o amiciție plină de dragoste, cea mai feroce, cea mai intransigentă, cea mai devotată...

Îşi aprinse calm pipa şi suflă fumul spre tavan.

– Cam la fel s-a întâmplat şi cu Suzy. Deseori, fostele amante se împrietenesc cu soția, până într-atât încât se simt legate profund. Dar când Suzy a aflat că Willy a comis

crimele atroce şi s-a simţit şi ea ameninţată, m-a sunat. Ea l-a părăsit şi nu i-a fost bine... Dar tu nu l-ai părăsit. Îţi amintea încă de cei şaisprezece ani ai tăi şi de parfumul primăverii alsaciene... Şi n-ai ezitat să-l informezi despre activităţile noului tău amant care puteau fi periculoase pentru el. Puţin îţi păsa că devenise un monstru. Încă aveai şaisprezece ani.

Patricia îl privi cu ură.

– Şi totuşi, jur că te-am iubit, Em...

– Asta se vede în privirea ta, spuse Cary. Dar, între mine şi el, eu n-am avut şanse de succes. Când aţi fost la cocteilul lui Marc Janvier, la insistenţele lui Suzy ai fost invitată. Willy fusese invitat de nu ştiu cine, poate chiar de Janvier. Tipul ăsta bea cam mult, nu-şi mai aduce nimic aminte. Acolo te-am cunoscut eu.

– Repet, te-am iubit, Em. Adu-ţi aminte. Prima seară...

– Da. Dar amintirile tale au învins. Atunci, în chip fatal...

Îşi turnă din nou whisky în pahar, dar nu mai adăugă apă.

– Dar acum, pentru că şi viaţa mea e în joc şi consider că circul a durat prea mult, spune-mi unde e Willy.

– Nici să nu te gândeşti. Nu-i vreau răul.

– Că el s-o jena să le facă altora rău! Ia aminteşte-ţi, femeia arsă de vie în pădurea Verrières, uciderea lui Campron, a lui Suzy, ca să nu mai vorbim de altă femeie pe care a pus să fie ucisă şi aruncată în iazul de la Saint-Quentin.

– Ce înseamnă toate astea? exclamă tânăra femeie.

– Este ultima versiune şi nu cea mai bună. Eroul tău este un simplu laş. Acum înţelegi? Îi place să se pună cu femeile. Îmi spui sau nu unde e Willy? Am adresa lui, dar parţial. Ştiu că e pe undeva pe lângă Clamart. Îmi dai adresa lui?

– Sigur c-o să ne-o dea, spuse cineva din spatele lui Em care se întoarse brusc.

Inspectorul Dupuy se afla în pragul uşii, cu mâinile în buzunarele hainei de gabardină. În spatele lui, se conturau alte umbre la fel de amenințătoare.

CAPITOLUL XX

Patricia îi privea înspăimântată. Nici prin minte nu-i trecea să-şi ascundă goliciunea sub cămaşa de noapte vaporoasă. Buzele îi tremurau.

– Cine sunteți? întrebă ea din inerție.

– Poliția, spuse Dupuy.

– Ați ajuns repede, spuse Em.

– Ai spus ora nouă, domnule Cary. Acum e nouă.

Em se uită la ceas.

– La naiba! S-a oprit.

– Am auzit totul din spatele uşii. Nu voiam să te lăsăm doar pe dumneata să profiți de faimă, domnule Cary.

– Am şi profitat deja, răspunse Em. În orice caz, va trebui să mă citați ca martor. Iar articolele mele vor face valuri.

Ar fi trebuit să se simtă mulțumit, dar, în schimb, simțea un junghi în inimă. Poate că ținuse la femeia asta mai mult decât îşi dăduse seama.

– Dar nu s-a terminat, spuse Dupuy. Avem nevoie de omul ăsta. Aşa că, păpuşă, spune-ne singură unde-l putem găsi.

– Nu!

– Oh, ba da, o să ne spui, spuse Em, pentru că eşti o fată deşteaptă. Înțelegi probabil că nu poți trăi din amintiri, chiar dacă romantismul tău va avea de suferit. Trebuie să te gândeşti la viitor. Or, pentru tine, viitorul este în închisoare, o închisoare mare şi rece, cu zile cenuşii interminabile, care-or să te facă să-ți rogi moartea ca să scapi odată…

– Şi de ce, mă rog, aş avea o asemenea soartă?

– Complicitate la crimă, spuse sec Cary. Şi, crede-mă, Willy nu va putea să te scoată de acolo. Pentru că Willy o va şterge. Înţelegi ce vreau să spun?

– Chiar crezi că am să-l dau pe mâna călăului?

– Astăzi, oamenii nu mai sunt executaţi, spuse Dupuy. Poate ieşi în zece ani. Asta dacă, bineînţeles, nu face pe imbecilul. Iar tu fii fată bună, şi noi o să avem grijă să-ţi obţinem suspendarea executării pedepsei.

Era o promisiune amăgitoare, dar, în asemenea momente, poliţiştii pot părea de o sinceritate debordantă.

În privirea Patriciei se citi ezitarea. Se întoarse spre Em, care-i zâmbi ca şi cum nu se întâmplase nimic.

– Strada Marie-Doffe, în Clamart, spuse ea cu voce tremurată.

– Ei bine! spuse vesel Dupuy. Vezi ce uşor a fost? Îmbracă-te şi-l vei urma pe colegul meu, Sancerre, în linişte. O să vezi ce uşor o să fie.

Înainte să plece, Patricia vru să se repeadă în braţele lui Em, care-o respinse. La urma urmei, femeia vrusese să fie ucis sau acceptase ideea uciderii lui. Asta dacă nu cumva nu înţelesese planul lui Willy.

– Haide, haide, Cary, fii bun cu ea... Doar ai văzut că ne-a ajutat.

Em o sărută, dar acest ultim sărut avea un gust de cenuşă.

*

* *

Oamenii îşi petrecuseră noaptea în jurul vilei, aşteptând ora legală pentru a putea ataca.

Eduard era mort. Aşadar, înăuntru, nu mai erau decât Paul, Maxime şi Willy. Damien plecase în ajun, căzuse în plasa poliţiei şi fusese arestat imediat.

– Uite în ce situaţie ne-au adus iniţiativele tale, spuse Paul cu amărăciune. Ai vrut să faci totul, să pui la cale planul, să-l execuţi, în timp ce nu eşti decât un biet om... un biet om care-o să dea de dracu`... Dar o să dai de unul singur. Eu ies din afacere.

Zăriseră încă de cu seară poliţiştii. Maxime, care se întorcea de la bar, văzuse împrejurul casei umbre suspecte, aşa că-şi petrecuseră noaptea fumând şi bând fără să reuşească însă să se îmbete, să uite frica ce-i cuprinsese.

– Şi eu, spuse Maxime, Cu atât mai mult cu cât nu te pot ierta că l-ai ucis pe Eduard. Era prietenul meu. Lucram de zece ani împreună...

– Dar voia să ne dea pe mâna poliţiei...

– N-ar fi făcut-o dacă nu l-ai fi înnebunit tu cu prostiile tale.

Prin jaluzele, se vedea lumina argintie a zorilor învăluind orizontul cu sclipiri de catifea. Cerul cenuşiu, acoperit, învelea câmpiile. Din grădină, venea miros de iarbă umedă.

*

* *

– Probabil că acum se pregătesc, murmură Paul, privind spre ceas. Eu plec, pentru că oricum este grav. Nu vreau să fiu ucis dacă le dă cumva prin gând să tragă. Mai ales dacă domnul începe din nou cu fanteziile lui.

– Merg şi eu, spuse Maxime.

– Căraţi-vă, laşilor! urlă Willy. Imbecililor! Amărâţilor! Voi sunteţi bărbaţi? Jur că pe mine nu vor pune mâna.

Paul îl privi neliniştit.

– Sper că n-o să faci pe tâmpitul, nu?

– Afară! urlă din nou germanul.

Cei doi ieşiră pe culoar, deschiseră uşa şi înaintară spre grădină cu mâinile ridicate.

Nu făcură nici cinci metri că se auziră două împuşcături. Paul căzu cu faţa la pământ, atins în coloana vertebrală, în timp ce Maxime se rostogoli într-o parte, atins de al doilea.

De deasupra lor, poliţiştii deschiseră imediat focul, dar se opriră văzând că Willy nu riposta.

Liniştea se aşternu din nou deasupra câmpiilor. Undeva, departe, se auzea cântecul unui cocoş.

Atunci, din interior, se auzi un foc de armă, după care se lăsă din nou tăcerea.

– Poate e o capcană, spuse Morille, după o clipă. Dar trebuie să mergem să vedem.

Ieşi primul, agitând ridicol micul pistol, trecu pe lângă cei doi răniţi, şi înaintă spre peron. Casa era cufundată în tăcere. Morille, urmat de Em, deschise uşa.

Willy era întins în mijlocul salonului, într-o baltă de sânge care-i aureola capul. Mâna stângă mai ţinea încă Luger-ul.

– Vorbim mai târziu, îi spuse Em lui Morille.

Îşi croi drum prin mulţime şi porni ca din puşcă spre primul birt.

– Aveţi un telefon?

– Da, domnule.

– Un whisky dublu.

– N-avem whisky.

– Atunci, un coniac triplu.

Se închise în cabină.

– Alo! *Télégramme*? Aici, Cary. Daţi-mi stenografa…

6 420209 002737

SERIE NOUĂ

ENIGMA Z

La acea oră, salonul vast în care intră era scăldat în razele soarelui.

Femeia era întinsă pe burtă, cu mâinile depărtate, cu palmele lipite pe covor.

Em încremeni, stupefiat.

Victima era îmbrăcată într-o roche simplă, neagră, ridicată pe coapse în timpul prăbuşirii. Se aplecă. Glonţul îi intrase în ceafă.

Se vedea doar o mică gaură, dar fusese produsă de un glonţ de mare calibru.

Probabil că făcuse un adevărat dezastru de cealaltă parte, la ieşire.

Nu-i trebui mult ca să-şi dea seama că femeia fusese ucisă de curând, pentru că sângele n-avusese timp să se coaguleze. Se scurgea încă din rană pe covor.

Când se ridică, Em avu senzaţia că era fulgerat. Fu orbit atunci când fu lovit în ceafă.

Gemu şi se prăbuşi la podea. Un om stătea în picioare în faţa lui, cu un pistol în mână. Îl aţintea spre Em care, instinctiv, dar în van, încerca să strige în timp ce se ghemuia.

Ochii îi fură acoperiţi de o perdea roşie. Îşi vedea vag agresorul, care părea că-l zdrobeşte. Reuşi totuşi să distingă amortizorul de la gura armei.

Se auzi un declic. Omul scoase o înjurătură. De data asta, nu se întâmplă nimic. Atunci, omul începu să-l lovească cu picioarele şi Cary se cufundă într-un leşin deplin.

CARTE 0,5 LEI
Preţ 0,50 lei

EDITURA BOGDANA

ISBN: 973-9127-32-1

Preţ: 33.000 lei